

131

งานเลี้ยงปฐุยา

หลังจากที่ผู้กอบกู้ปกป้องเรเซล ราคิอิสจากข้อกล่าวหาร้ายแรงทั้งหลาย จนสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วแผ่นดินแอนดาเนีย แทนที่ข่าวลือทั้งหมดจะเงียบลง เพราะคนสร้างข่าวร้ายถูกตอกหน้ากลับไม่มีขึ้นดี แต่กลายเป็นสร้างข่าวลือแบบใหม่ หลายคนลงความเห็นว่ เรเซล ราคิอิสจะได้ขึ้นเป็นมหาราชันจอมยาคนใหม่อย่างแน่นอน เพราะพวกผู้กอบกู้ออกตัวแรงถึงเพียงนั้น พวกเขาทำราวกับคนสวนที่ตัดใบไม้เก่าทิ้ง เพื่อให้ใบไม้ใหม่ได้สารอาหารเต็มที่ ไม่เชื่อคุณการสอบจตุรศาสตร์ได้ นอกจากพวกเขาจะชมเชยเรเซลอย่างออกนอกหน้า การกระทำก็ยังไม่วัหน้าซิลเวอร์เลยแม้แต่น้อย

ที่เรเซล ราคิอิสจะได้ขึ้นเป็นมหาราชันจอมยานั้นมีทั้งผลดีและผลเสีย ผลดีคือเขาจะเป็นมหาราชันจอมยาที่อายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์แอนดาเนีย เป็นแบบอย่างแก่ชนรุ่นหลังให้ตั้งใจศึกษาความรู้ จะได้ประสบความสำเร็จเหมือนเรเซล

ผลเสียคือจอมยาทั้งหลายรวมตัวกันประท้วง ซึ่งประเด็นว่าเรเซลเคยเก็บค่ารักษาแพงกว่าควรในการรักษาโรคอิโซเค้ที่เคยระบาดในอาณาจักรลาซาเรีย มีหน้าซำยังเคยมีข่าวทรمانผู้ป่วย สอดคล้องกับที่เขาศึกษาบันทึกเซรีโคแอน วาเนสซา วิลลาโนผู้ต้องโทษทดลองผิดจริยธรรม และเป็นศิษย์คนเดียวของอดีตมหาราชันจอมทัพอัจฉนาธาน วิลลาโนผู้ต้องโทษทำร้ายผู้กอบกู้

หากเอาเรเซลขึ้นเป็นมหาราชัน จะไม่สร้างปัญหามากกว่าสร้างประโยชน์ให้แอนคาเนียหรือ ในเมื่ออาจารย์ของเขาคือตัวอันตรายที่ทำร้ายหนึ่งในสี่ผู้กอบกู้ และตัวเขายังมีคติดกับลัทธิมาริแซล ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นลัทธิอันดับหนึ่งของแอนคาเนีย

แต่ขอให้เหล่าจอมยารวมตัวกันและตะโกนสุดเสียงเท่าไร แต่คนอื่นรู้ดีกว่า เหล่าจอมยาออกมาประท้วงเช่นนี้ เพราะเรเซลคนนี้สร้างยา 'โคโนทาน' ขึ้นมา ทำให้พวกจอมยาเสียผลประโยชน์ในการขายยาอย่างมหาศาล หากเรเซลขึ้นมาเป็นมหาราชันจอมยาอีก เขาอาจจะส่งตัวยาอื่นๆ ออกมา ทำให้เหล่าจอมยาไม่มีที่ยืนเลยก็ได้ เพราะจอมยาส่วนมากก็ไม่ได้เก่งกาจอะไร พวกที่สามารถทำยาระดับมหาราชันมีอยู่นับนิ้วได้บนแผ่นดินแอนคาเนีย

ดังนั้นเมื่อจอมยาออกมารวมตัวกันคัดค้านเช่นนี้ ผู้คนก็ล้วนแล้วแต่ส่ายหน้า การเบี่ยงประเด็นเพื่อให้นักเห็นชอบเป็นผิด โดยที่ก็เห็นความจริงกันอยู่นั้น เป็นการกระทำที่โง่มาก คนมีปัญหาย่อมมองออก และแอนคาเนียก็เป็นคินแคนแห่งการเรียนรู้ อุดมด้วยผู้มีปัญญา จึงไม่มีใครสนใจพวกเขาเลยสักนิด แต่กระนั้นการประท้วงก็ยังมียู่ ซึ่งซิลเวอร์ก็น่าจะหมายรื่องเรียนทั้งหลายมามอบให้สี่ผู้กอบกู้

แต่บังเอิญว่าวาเรนเคและซาร์ซาร์ซึ่งเป็นคนรับเรื่องตั้งเตาบาร์บิคิวย่างเนื้ออยู่ เลยลืมหันไปจ้องคหยาพวคนั้นเป็นเชื้อไฟ โดยไม่ทันได้เปิดอ่านแต่อย่างใด

ซิลเวอร์เห็นท่าทางวาเรนเคและซาร์ซาร์เป็นเช่นนั้นก็ปลั่งน้ำท่วมปาก เร่งวิ่งไปหาเจนิเพียร์เพื่อรื่องเรียน แต่บังเอิญว่าเจนิเพียร์นัดกับเฟลิเซียพากันออกไปหาสมุนไพรด้วยกันที่ไคไม่ทราบ เลยไม่ได้เปิดบ้านต้อนรับเขา เหลือแต่จ่าออกคำที่สติไม่ดี คอยโบกไม้กวาดไล่ซิลเวอร์อยู่

เมื่อเห็นท่าทางของสี่ผู้กอบกู้แต่ละคนเช่นนี้ ซิลเวอร์ก็เฝ้าอ่อน ค่อยให้ไม้ใช้หมอดู แต่เขาก็ทำนายอนาคตของคนออกได้ไม่ยาก เขารู้ว่าถ้าเปลี่ยนใจสี่ผู้กอบกู้ไม่ได้ การประท้วง การโจมตี หรือข่าวลือเสียหายทั้งหลายที่มีต่อเรเซล ราคิดอีกสักไรความหมาย พวกมหาราชันที่เหลือก็เป็นเพียงหมากของสี่ผู้กอบกู้ ถ้าผู้กอบกู้ไม่ช่วยเขา ก็ไม่มีใครช่วยรักษาตำแหน่งเขาเอาไว้ได้ พอคิดถึงช่วงเวลาที่ต้องตกจากที่สูง มหาราชันจอมยาเผ่าก็อยากจจะร้องไห้ เขารู้สึกคล้ายกับทางช้างเผือกมีคสนิท ไม่เห็นหนทางเลย การต้องมีชีวิตที่

ไว้เกียรติยศและเงินทอง ช้ำยังถูกผู้คนหัวเราะเยาะว่าแพ่เด็กนั้น
น่ากลัวขนาดไหน จะมีใครไม่รู้บ้าง

ในตอนนี้ อีกแค่ครึ่งก้าว ซิลเวอร์และตระกูลก็จะเดินไปถึงจุดนั้น
เขากลัวจนแทบสติแตกเลย

**"มหาราชันจอมยาซิลเวอร์เชิญชวนเหล่าจอมยาเข้าร่วมโครงการ
ปรุงยาเพื่อผู้ยากไร้"**

โลกอ่านข่าวจบก็ร้อง 'หือออ!' เสียงดัง หันไปหาคนที่น่าจะรู้ดีที่สุด
"มันหมายความว่าอย่างไรนะ เรเซล ตาแก่นั่นสติเพี้ยนไปแล้วหรือ แต่ไหน
แต่ไรมาไม่เคยเห็นทำอะไรแบบนี้ มีแต่ออกยาราคาแพงๆ มาขายให้ประชาชน"

"ใช่ ไม่เคยเลย" เรเซลที่ลูปไอรินอยู่หรีตอย่างน่ากลัว "มาทำในตอนนี้
นี่ ท่านคิดว่ามันน่าขันหรือไม่เล่า"

"น่าขันสิ" เอเดนที่นั่งอยู่ข้างเรเซลพยักหน้ารับ "เขารู้ตัวว่ากำลังจะ
เสียตำแหน่ง จึงจัดงานนี้ขึ้นมา ก็เท่ากับแสดงตัวเป็นตัวละครให้คนวิพากษ์
วิจารณ์กัน ทำดีก็ไม่มีรางวัล ทำไม่ดีก็ยิ่งโดนกระหน่ำซ้ำเติม คงหวังจะขอความ
เมตตาจากสี่ผู้กอบกู้เป็นครั้งสุดท้าย"

"ซิลเวอร์เป็นคนโง่ที่ไม่สนใจอะไรนอกจากชื่อเสียง เกียรติยศ เงินทอง
และอำนาจ และนั่นคือสิ่งที่ทำให้เขาถูกเจนิเฟียร์ดึงตัวขึ้นมาอยู่ในตำแหน่ง
นี้ แต่ข้าไม่เชื่อว่าเขาจะอ่อนวอนขอความเห็นใจในวินาทีสุดท้ายเช่นนี้" เรเซล
บอกพร้อมลูปไอรินหนักมือขึ้น จนมันพลิกคว้ามองหน้าเขา แล้วจับปลายนิ้ว
ของเรเซลมาเลีย หวังให้นายใจเย็นลง เรเซลยิ้มได้ เขาบอกเอเดน "ในเมื่อ
ท่านกล่าวว่ากระทำการครั้งนี้ไร้ผล แปลว่ามันต้องมีอะไรแอบแฝงมากกว่า"

"แอบแฝง?" ทั้งเอเดนและโลกิพิมพ์พร้อมกัน ขมวดคิ้วแน่นขึ้น จน
กระทั่งลูปินเดินมาบอก

"ท่านเรเซลขอรับ มีบัตรเชิญจากมหาราชันจอมยาซิลเวอร์ เชิญท่าน
ไปงานเลี้ยงพิธีเปิดโครงการปรุงยาเพื่อผู้ยากไร้ครั้งนี้ด้วย"

ทั้งสามคนถึงกับนิ่งงัน เรเซลแบมือขอบัตรเชิญจากลูปิน ครั้นพอมอง
ความประณีตของบัตรเชิญนั้น เขาก็ถึงกับนวดคิ้วด้วยความปวดหัว

"มันต้องมีอะไรแน่ๆ!" โลกิร้อง

"แน่นอนเลย" เอเดนแอบสยงแทนเรเซล

การส่งบัตรเชิญของแอนดาเนียนั้นย่อมหมายถึงการเชิญและให้เกียรติผู้ได้รับเชิญ ยิ่งบัตรเชิญที่ถูกส่งมาจากวัดดุคิบัซันตีเพียงไร ก็ยิ่งหมายถึงการให้เกียรติมากขึ้นเท่านั้น บัตรเชิญในมือเรเชลทำจากคันเร็กส์ที่มีกลิ่นหอมเป็นเอกลักษณ์ เรื่องแสงได้ในความมืด มีจอมเวทที่นำมาใช้แปรรูปเป็นกระดาศได้มีเพียงไม่กี่คนในแอนดาเนีย และมีกฎหมายผลิตได้จำนวนจำกัด ทั้งหมดนี้ทำให้กระดาศจากคันเร็กส์ถือเป็นของแพงหายาก ซิลเวอร์ส่งบัตรเชิญนี้มาจึงถือว่าให้เกียรติอย่างสูง มีหน้าข้ามันยังหุ้มขอบด้วยทองคำ เขียนด้วยหมึกชั้นเลิศ ดูสูงค่าจนน่าปวดหัว

"ทำไมคนหยิ่งเช่นเขาจึงเชิญข้าอย่างให้เกียรติขนาดนี้" เรเชลพิมพ์

"เขาอาจจะอยากผูกมิตร กลับมาคืนดีกับเจ้าก็ได้นะ" เอเคนบอกอย่างไม่จริงจัง ทำเอาเรเชลขนหัวลุกซู่ เอเคนหัวเราะเมื่อเห็นท่าทางเช่นนั้นของคู่หู "น่าจะเป็นไปได้ไม่ใช่หรือ เขากำลังตกต่ำ แต่เจ้าอยู่ในช่วงขาขึ้น การพลิกฟื้นเพื่อประจบเอาใจศัตรูเก่า ไม่ใช่ว่าจะไม่เคยเห็นในสังคมแอนดาเนีย"

"ข้าเห็นด้วยกับเอเคน" โลกิบอก "หรือไม่ก็กำลังวางแผนพาเจ้าไป..." แล้วโลกิก็วาดนิ้วชี้ปากคอดตัวเองแทนคำพูด

เรเชลส่ายหน้า "หากอยากวางแผนสังหารข้า ข้าไม่เชิญข้าเป็นทางการเช่นนี้หรือขอรับ ท่านลูปีน ช่วย..."

เรเชลก็ม้วนกระดาษขีบข้างหูของลูปีน เด็กชายพยักหน้ารับ แต่สีหน้าเต็มไปด้วยความไม่เข้าใจมากมาย สุดท้ายเด็กชายก็ยอมเดินไปจัดการธุระให้

เรเชลมองตามหลังเด็กชาย แล้วหันมาบอกโลกิ "ท่านช่วยตามท่านแอนเดรียมาให้ข้าหน่อยสิขอรับ"

เอเคนสะดุ้ง หันมาหรีดตาถามเสียงห้วน "จะตามนางมาทำไม!"

"ใครจะไปรู้จักตระกูลโอสถสวรรค์ดีเท่านางเล่า" เรเชลถาม เอเคนเลยได้แค่พ่นลมหายใจอย่างหงุดหงิด เรเชลตอบว่าเพื่อนสาวพร้อมบอกเสียงหวาน

"อย่าห่วงไปเลยขอรับ สำหรับสตรี ที่หนึ่งในใจข้ามีเพียงผู้เดียวเท่านั้น"

ดวงตาของเอเคนเปลี่ยนแวว จนกระทั่งเรเชลเฉยเสียงนุ่ม

"คือท่านไอรินขอรับ" พูดเท่านั้นไม่พอ ยังหันมาจับพัสตราภรณ์ของตนมันร้อจ๊ะจ๋า อย่างเหนียวอายด้วย เรเชลบอก "ไม่ว่าใครก็ไม่รู้ท่านไอรินของ...โอ๊ย!"

ทั้งนายและชุกริเลยถูกเอเคนตีบตกเก้าอี้ ให้ไปนอนรักกันอยู่บนพื้น

"ซิลเวอร์จัดงานหรือ" เลวี่อาธานเอ่ยเมื่อทราบข่าว เขาเลิกคิ้วสูง "คุณ
จะนอนใจไปหรือไม่ ในเมื่อตัวเขากำลังถูกทำชิงตำแหน่งมหาราชัน"

"ข้าได้ข่าวว่าเขาเชิญเรเซลไปงานนี้ด้วยนะ" เอเรียสเอ่ย "ไม่รู้ว่า
ท่านซิลเวอร์คิดจะทำอะไร"

"ท่านซิลเวอร์คงอยากระสมานฉันท์ ตัวเขาและเรเซลไม่ลงรอยกันมานาน
ตอนนี้เขากำลัง...แฮ่" บารซาเอ่ย ก่อนจะถอนใจกับความเป็นไปของโลก "ชีวิตมนุษย์ มีขึ้นย่อมมีลง อยู่ที่ว่า จะช้าหรือเร็วเพียงเท่านั้น"

"เขาก็ย่อมต้องการสมานฉันท์แน่นอน ตอนนี้ ไม่ว่าใครก็ดูท่าทีของสี่
ผู้กอบกู้ ออก ว่าพวกเขาต้องการปลดท่านซิลเวอร์ ข้าเคยเตือนเขาแล้วเสีย
ว่าอย่ายึดติดกับอะไรให้มากนัก เขาเคยหยิ่งผยองเสียขนาดนั้น พอจะตกลง
มาย่อมเจ็บปวดเป็นธรรมดา" เอเรียสบอก มองเลวี่อาธานแล้วว่า "ท่านคิดว่า
เรเซลคนนี้จะควรค่ากับตำแหน่งมหาราชันหรือไม่"

"ให้พูดตามตรง ความสามารถของเขามีมากกว่าเฟลิเซียและซิลเวอร์
รวมกันไม่รู้ก็เท่า ส่วนเรื่องจิตใจ หากข้าพูดไป พวกท่านก็จะหว่านล้อมเอียง เช่น
นั้นพวกท่านดูเอาเองเถอะ" เลวี่อาธานบอกเสียงนุ่ม แล้วเหมือนนึกขึ้นมาได้
จึงว่า "แล้วท่านเจนนีเพียร์กับเฟลิเซียหายไปไหนเสียเล่า ตอนนี้ซิลเวอร์กำลัง
ลำบาก น่าจะอยู่ช่วยพวกฟองมิใช่หรือ หรือว่าลอยแพพวกเดียวกันเสียแล้ว"

"ท่านเลวี่อาธาน ท่านเจนนีเพียร์เป็นหนึ่งในสี่ผู้กอบกู้ มีบุญคุณ
ล้นเหลือบนแผ่นดินแอนคาเนีย ท่านเองก็เป็นมหาราชัน ไม่ควรกล่าววาจา
เช่นนั้น" บารซาเอ่ยเสียงคุ เลวี่อาธานยกมือขออภัย แต่ในใจอดคิดไม่ได้

'ถ้าที่พวกเราเห็น คือท่านเจนนีเพียร์ตัวจริงละก็...'

"ท่านเจนนีเพียร์พาท่านเฟลิเซียไปหาวิคตูดิบ แต่คลังวิคตูดิบของ
มหาวิทยาลัยลาเซรียยังไม่ร่อยหรอ คุณทำ จะไปหาของดีให้ท่านซิลเวอร์เสีย
มากกว่า" เอเรียสเอ่ยอย่างรอบคอบ

เลวี่อาธานได้ยินคนที่มีความคิดตรงกันก็อดอึดอัดไม่ได้ เขาเปรย
ก่อนจะเป่าซาร้อนให้เย็นลง แล้วกระดกดื่มจนหมด

"ยังไม่เห็นจุกยื่นท่านเจนนีเพียร์ซัดก็รีบร้อนจัดงานเสียแล้ว ท่าน
ซิลเวอร์นี่ช่าง...น่าสงสาร"

เรเชล ราคิตี้อัสนับคำเชิญไปงานปาร์ตี้เพื่อคนยากไร้ที่ตระกูลโอสถ
 สวรรค์ เขาไม่ได้พาเอเคนหรือโลกิไปอย่างที่คนอื่นคาด แต่กลับเลือกเร็นและ
 เรย์ พี่ชายทั้งสองคนของเอเคนให้ไปด้วยกัน ทั้งสามคนสวมชุดพิธีการเพื่อให้
 เกียรติยศมาราชาจอมยาผู้เชิญ ทันทีที่เด็กหนุ่มทั้งสามก้าวลงจากรถม้าที่ตระกูล
 โอสถสวรรค์ส่งไปรับ สาวๆ ทั้งงานก็พากันยกพัดปิดหน้า ท่าทางขวยเขินอย่าง
 ไม่ทราบสาเหตุ

ซานริกโก้ก้าวเข้ามา

"ท่านเรเชล" เขาเรียกเรเชลด้วยกิริยาและวาทะที่เปลี่ยนไป ทำเอา
 เรเชลขนหัวลุกขู่ระลอกหนึ่ง "เข้ามาต้อนรับท่านเดินเข้างาน ให้เกียรติข้าถือ
 เสื่อนอกให้ท่านจะได้หรือไม่"

เรเชลมองรอยยิ้มเป็นมิตรเหลือเกินของซานริกโก้ ขนหัวเขายังลุก
 วาบๆ ไม่หยุด เรเชลส่ายหน้าพร้อมบอก "รีบเข้างานเลยเถอะครับ"

เรเชลเดินนำเข้าไปในงาน ตามการฉายมือของซานริกโก้ คนทั้งงาน
 ล้วนมองพวกเขา ด้วยความโคเคนของฐานะทางสังคมและความหล่อเหลาที่
 กินกันไม่ลง สาวๆ ออซุซิบไม่ได้ว่า ถ้าเลวี่อาธานมาร่วมงานด้วยอีกคน คง
 ได้เป็นจตุรเทพแห่งแอนตานีแน่นอน

เรเชลไม่ไว้วางใจ ตั้งแต่ซานริกโก้ที่แสดงความเป็นมิตรมากเกินไป
 และยังไม่วางใจเข้าไปใหญ่ เมื่อซิลเวอร์ที่พุกคุยกับแขกหรืออย่างออกรส หัน
 มาเห็นเขา มาราชาจอมยาก็ดูเหมือนจะเข้ามากอดเขาอย่างเป็นมิตร พร้อมบอก

"ยินดีที่ท่านมา..." เรเชลขนหัวลุกอีกครั้ง ลิลเวอร์หันไปประกาศ
 ท่าทางเป็นมิตรเปิดเผยยิ่งนัก "...ทุกท่าน แขกสำคัญในวันนี้ เรเชล ราคิตี้อั
 สรับ"

สองพี่น้องจากรถที่ยืนอยู่ด้านหลังออกระเบิดถามกันไม่ได้

"พี่ คาแก่นั่นกินยาผิดขวดหรือเปล่า" เรย์ถาม

"ข้าว่าหิวเขาอาจจะไปกระแทกอะไรบางอย่าง" เร็นกระซิบตอบ

ซิลเวอร์และเหล่าตระกูลอาโตเมโก้นั้นเป็นมิตรกับเรเชลยิ่งนัก ทำเอา
 คนที่สวมหน้ากากมาทั้งชีวิตแบบเรเชลจวนเจียนหน้ากากหลุดอยู่รอบรอบ หาก
 คนไม่รู้ ก็คงนึกว่าซิลเวอร์เป็นมาราชาที่อุปถัมภ์เรเชลมา ไม่ใช่เลวี่อาธาน
 และคงคิดว่าพวกเขาสนิทกันมาก เรเชลจะขอตัวไปดูแลพวกเร็นและเรย์ตาม
 ประสาคนมาด้วยกัน แต่ซิลเวอร์ก็โอบป่าเขาไม่ยอมปล่อย พวกจอมยาของ

ซิลเวอร์ก็แย่งกันถามคำถาม จนเรเซลปลื้มตัวมาไม่ได้ ยิ่งมอ ยิ่งเหมือนเรเซล
ถูกรังแก จนเร็นและเรย์ลอบสาแค้นใจ อยากจะถ่ายรูปเอาไว้ดูเล่นยิ่งนัก

"ไปช่วยคิโหม" เรย์ถาม เมื่อเห็นดวงหน้าที่จวนเจียนจะเปลี่ยนสีเข้าไป
ทุกทีของเรเซล

"อย่าเลย คลกคิ" เร็นบอก ตะบ่าน้องชายให้หันไปมองบรรดา
เด็กสาวสูงศักดิ์ทั้งหลายที่มาร่วมงาน "ทำหน้าที่ของเราดีกว่า"

เรย์พยักหน้ารับ ก่อนพวกเขาจะยี้มให้เด็กสาวกลุ่มนั้นอย่างเป็นทางการ
ทำเอาพวกเขอหน้าแดงก่ำ ครั้นเห็นเด็กหนุ่มรูปงามทั้งสองมีที่ทำเป็นมิตร เด็ก
สาวบางคนก็ทำใจกลัว เดินมาหาพวกเขาและเริ่มพูดคุย

การมาเยือนงานปาร์ตี้ของตระกูลโอสถสวรรค์ในวันนี้ เรเซลพอจะรู้
ว่าซิลเวอร์มีแผนการ แต่ตัวเขาเองก็มีแผนของตนเองเช่นกัน

ชาวรทนั้นยังมีความคิดกับพวกมาริแซล ครั้นพอเรเซลได้รับบัตรเชิญ
จากซิลเวอร์ เขาก็บอกให้แอนเคียวช่วยสืบหาว่าใครที่ตอบรับคำเชิญของ
ซิลเวอร์บ้าง ในเมื่อเป็นงานเลี้ยงการกุศลที่จัดโดยมหาชนจอมยา จึงน่าจะ
มีคนใจบุญมาร่วมงานกันมาก ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงและเป็นผู้มีอิทธิพลต่อ
แอนคาเนีย

'ใช้เส้นใยของพวกท่านให้เป็นประโยชน์นะขอรับ' เรย์นึกคำพูดที่เรเซล
บอกเขากับเร็น ก่อนจะเดินทางมาตระกูลโอสถสวรรค์ 'ห้ามพูดเรื่องการลง
ทัณฑ์ในรท ห้ามถามด้วยประโยคที่ว่า ทำไมมนุษย์ถึง...ทั้งที่ผลของมันคือ...
พวกท่านต้องสุขภาพ และเป็นกันเอง พอทำได้ไหม'

เร็นกับเรย์ถูกบังคับเรียนหลักสูตรชายงามแบบรวบรัด ในตอนแรก
ก็ไม่ยินยอม เพราะยังถือตัวว่าเป็นองค์ชายแห่งนรก แต่พอหันไปทางน้องสาว
เอเคนที่ถูกเรเซลซื้อไปทั้งตัวและหัวใจ ก็กอดคอพวกเขาแล้วบอกให้สู้

'ข้าอยากเห็นพวกมาริแซลล่มจมตอนยังอยู่บนโลกมนุษย์ พี่ๆ ช่วยกัน
หน่อยนะเจ้าคะ' เอเคนบอก

'ถ้าทำอะไรไม่ถูกก็แค่นั่ง เคาถามอะไร ก็ตอบให้ตัวเองดูดีก็พอ' โลก
นี้สนุกสนานมาช่วยเสริมด้วยอีกแรง 'มนุษย์ผู้หญิงนะช่างคุย ถ้าพวกเจ้าทำให้
พวกนางประทับใจได้ ข้าพลีเรื่องชาวรทที่มาริแซลคอยฝังหัวเหล่าสาวก
ที่ต้องสั่นคลอนบ้างละ'

เร็นกับเรย์ฟังคำพูดพวกนั้นก็ไหวเอนไม่น้อย แม้ลึกๆ ในใจจะคิดว่า

มันผิด การโกหกไม่ใช่สิ่งที่ดี และต้องโดนลงโทษในนรก แต่พอเห็นสีหน้าวาคหวังของน้องสาว พวกเขาก็ไม่อาจปฏิเสธได้ ประกอบกับพวกเขเป็นชาวนรก ไม่ได้เป็นสิ่งที่มีชีวิตที่ต้องรับโทษเหมือนวิญญาณทั่วไป เลยได้แต่ฝึกแก้ กังๆ

เรเชลมองแล้วถึงกับถอนใจ 'เอาเช่นนี้ละกัน ข้าจะคิดบทพูดบังคับให้พวกท่านท่องจำไว้...เมื่อมีใครสักคนถามคำถามที่ท่านไม่อาจตอบได้'

กลับมาเวลาปัจจุบัน เรนที่กำลังระลึกความหลังถึงคำสอนของอาจารย์เรเชลถูกเรย์ใช้ศอกสะกิด เมื่อสาวน้อยคนหนึ่งเอ่ยว่า

"ข้าเห็นข่าวบอกว่าพวกท่านเป็นลูกครึ่งชาวนรก ชาวนรกนี้น่ากลัวมากหรือไม่เจ้าคะ"

เรเชลเคยซ้อมประโยคเช่นนี้กับพวกเขา เรนสบตาเรย์แล้วยิ้ม บอกเสียงเศร้า เลียนแบบท่าทางของเรเชล

"ท่านอย่าพูดเช่นนั้นเลย พวกข้าได้ขึ้นมาจากการโดนตราหน้าเช่นนั้น ก็ต้องทนเจ็บปวดและขมขื่นไม่น้อย พวกเราพูดเรื่องอื่นได้หรือไม่ อย่างเช่น...เรื่องของท่าน"

ถึงจะเลียนแบบเรเชลได้ไม่เหมือนเท่าไร แต่อาศัยหน้าตาและน้ำเสียงทุ้มนุ่มก็ทำให้เด็กสาวคนนั้นอายม้วนตัวน เรย์เห็นพี่ชายเดินเกมได้ดี จึงเร่งบอกด้วยน้ำเสียงออกอ้อนเล็กน้อยอย่างที่เรเชลสอนมาว่า

"พวกข้าเพิ่งมาอาณาจักรลาซาเรียครั้งแรก หากทำอะไรไม่ถูกใจพวกท่านไปบ้าง ขออภัยนะขอรับ คือ..." เรย์นิ่ง นึกบทพูดบังคับต่อไป แล้วว่า "...คือพอทุกคนได้ยินว่าเราเป็นลูกครึ่งชาวนรก ก็ถูกรังเกียจก่อนที่จะได้คุยกันเสียอีก หวังว่าท่านหญิงจะไม่รังเกียจพวกข้า...นะ"

แล้วเรย์ก็เริ่มจำได้ว่า เรเชลเคยสอนให้เขาพูดชมจุตสวสัถจุคนบนเรือนร่างของผู้หญิง แล้วเธอจะคุยไม่หยุด ที่เหลือก็พยายามเป็นผู้ฟังที่ดีก็พอ แต่จนปัญญาที่เรย์ผู้หลงใหลในน้องสาวตัวเองมาทั้งชีวิต จะมองจุตสวสัถจุคนบนเรือนร่างให้สวຍงามได้ เขาสู่มั่วๆ แล้วเอ่ย

"ข้อเท้าสวຍนะขอรับ มีเคล็ดลับอะไรเธอ"

"เจ้าคะ?" เด็กสาวทำหน้าไม่แน่ใจ และโชคดีที่เรเชลอยู่ไกลจากตรงนั้น เขาเลยไม่ต้องกุมขมับกับความไม่ได้เรื่องของลูกศิษย์

ในงานเลี้ยงแห่งนี้ ทุกคนมีแผนการอยู่ในใจ และเรเซลก็ปวดหัวกับ

แผนการของซิลเวอร์ เพราะมหาราชันจอมยาคกกกระป้องกันผู้นี้มองเขาด้วยสายตาเป็นมิตรมาก มีหน้าซำยังยึดแขนเอาไว้ไม่ยอมปล่อย เอ่ยปากชมเขาให้คนนั้นฟังทีคนนี้ฟังที จนเรเซลขนหัวลุกวาบๆ กลัวผีจะขึ้น

"จำได้ข่าวว่าพวกท่านไม่ถูกกัน สงสัยว่าจะเป็นเพียงข่าวลือแล้วกระมัง" คนหนึ่งเอ่ยถาม

"จะเป็นไปได้อย่างไรละ ฮ่าๆ ข้ารู้สึกดีใจมากที่เห็นเขาในการสอบมหาวิทยาลัยลาเซเรีย คาดว่าแอนดาเนียจะได้จอมยารุ่นใหม่ที่เก่งกาจแล้ว เออถ้าไม่คิดว่าเกรงใจท่านเฟลิเซีย ข้าก็อยากให้เขาเป็นผู้ปฏิบัติตั้งแต่วันนั้นเลยนะ" ซิลเวอร์เอ่ย พลาเงอบบ่าเรเซลอย่างเป็นมิตรยิ่ง ทำให้เรเซลรู้สึกขนหัวลุกวาบวาบเป็นหนที่เท่าไรไม่รู้

ขณะที่เรเซลคิดว่า กลับไปแล้ว เขาจะปรุงยาแก้สารพัดพิษมากินสักสามเม็ด เสียคนครึกก็ดังขึ้น เรเซลถอนใจ พลาเงิก 'พูดถึงงานเลี้ยง ก็ต้องมีการเดินรำกันสินะ'

เรเซลได้จังหวะนี้ เขาพยายามหันมองหาสตรีสักคนมาเป็นคู่เต้นรำ แล้วผู้ชายทั้งงานก็ฮือฮากับบางอย่าง ส่วนซิลเวอร์ผู้โอบบ่าเรเซล ก็ออกแรงบังคับเรเซลหันไปมองจุดที่ผู้ชายทุกคนสนใจอยู่

เชรีริน อาโตเมโกอยู่ในชุดราตรีสีอ่อน ประดับด้วยอัญมณีมากมายจนดูเป็นผู้ใหญ่เกินตัว เรเซลมองแล้วต้องนึกชมฝีมือช่างแต่งหน้าที่ช่วยขับความงามของเชรีรินจนโคดเค้น และในเมื่อเธอเป็นทายาทตระกูลโอสดสวรรค์ หรือตระกูลจอมยาคอันดับหนึ่งแห่งแอนดาเนีย ก็ย่อมมีผู้ชายมากมายสนใจเป็นธรรมดา

พอเห็นว่าเรเซลมองเธออยู่ ดวงหน้าสวยงามไร้ที่ติของเชรีรินก็แดงก่ำขึ้น เรเซลเลิกคิ้วกับกลิ่นน้ำหอมที่เด็กสาวใช้ เขารู้สึกเหมือนถูกซิลเวอร์ผลักเบาๆ ให้ก้าวไปหาเชรีริน พร้อมบอก

"พวกเจ้าสนิทสนมกันดีตั้งแต่อยู่มหาวิทยาลัยลาเซเรีย วันนี้เดินรำเปิดงานให้ข้าหน่อยสิ"

เรเซลก็วาระตุก เขาว่าเขาเริ่มเคาแผนการโง่ๆ ของซิลเวอร์ออกแล้ว พอหันมามองเชรีรินที่หน้าแดงก่ำ รู้สึกได้ถึงสายคามากมายที่จับจองอยู่ เรเซลก็ถอนใจ เขาโค้งให้ พลาเงเอ่ยอย่างสุภาพ

"ให้เกียรติข้าไหม ท่านเชรรีน"

เชรรีนกำระโปรงของเธอแน่นอย่างประหม่า ก่อนจะพยักหน้ารับ พอพวกเขาเริ่มเดินร่ากัน ซิลเวอร์ก็ฉีกยิ้มกว้างขึ้น คนอื่นๆ เริ่มจับคู่กันไปเดินร่า เร็นกับเรย์ปฏิเสธอย่างนุ่มนวล แต่ก็ไม่วายโดนหญิงสูงวัยสองคนลากตัวไป
คำคั้นนี้ดูเป็นคั้นที่น่าอภิมรย์คั้นหนึ่ง

"พวกท่านคิดจะทำอะไร" เรเชลเอ่ยถามอย่างอดไม่อยู่ ขณะที่จับเชรรีนหมุนตัวไปตามจังหวะของดนตรี สังเกตได้ว่ายิ่งเชรรีนขยับกายมากขึ้น กลิ่นหอมที่ติดตัวเธอก็ยิ่งรุนแรงขึ้น ดวงตาของเรเชลฉายแววไม่สบอารมณ์

"ข้า...ข้า..."

เชรรีนเริ่มจับได้ว่าคู่เต้นรำของเธอกำลังไม่พอใจบางอย่าง เด็กสาวอ้ออึ้ง สีหน้าเริ่มเปลี่ยนจากแคงก่าเป็นขาวซีด ตัวสั่นเหมือนหวาดกลัวบางอย่าง สองมือของเธอจับกระโปรงบิดไปมาด้วยความประหม่ายิ่งนัก เรเชลเห็นดังนั้น ก็หยิบผ้าเช็ดหน้ามาจากมากาซินของเขา ซับผ้าที่ปากของตนเอง ก่อนจะเลื่อนไปซับเหงื่อที่หน้าผากของเชรรีนให้อย่างอ่อนโยน ทำเอาทุกคนมองพวกเขาอย่างสงสัย เรเชลยื่นผ้าผืนนั้นให้เชรรีนถือเอาไว้ และหยุดการเต้นร่า ก่อนจะผละไปคื้อๆ

"ข้าขอตัว"

เชรรีนอ้าปาก กำผ้าเช็ดหน้าของเรเชลแน่น ทำท่าจะค้าน ทว่าชายหนุ่มคนหนึ่งก็เร่งเข้ามาแทนที่เรเชล สายตาของเขามัวเมา พร้อมว่า

"ท่านเชรรีนเต้นรำกับข้านะขอรับ"

เชรรีนหน้าเปลี่ยนสี จะปฏิเสธ แต่ชายคนนั้นก็ดึงเธอไปเต้นรำโดยไม่รอคำตอบ ชายหนุ่มอีกหลายคนก็มองมาทางเธอ ด้วยดวงตาลูกโชนจนน่ากลัว ตอนนี้การเต้นรำเริ่มกลายเป็นสงครามแย่งตัวเชรรีน อาโตะเมโก ส่งผลิให้หลายคู่หยุดเต้น ฝ่ายเรเชลถือเครื่องเค็ม เดินมาดิ่งเร็นกับเรย์ออกจากการเต้นรำ องค์ชายใหญ่แห่งนรกได้กลิ่นที่ติดตัวเขามา ก็ยิ้มมุมปาก มองเรเชลที่ยิ้มมุมปากอย่างน่ากลัว แล้วถามอย่างรู้ทัน

"ไม่ช่วยนางหน่อยเหรอ อย่างไรเสียก็คุ้นรู้จักกันนี่ เรเชล"

ว่าที่มหาราชันจอมยาคนใหม่เอ่ย "ข้าอยากดูอะไรสนุกๆ ก่อน"

"อะไรสนุกๆ เหนอ"

เรย์เลิกคิ้ว เขาเข้าใจในลำดับต่อมา เมื่อเห็นชายหนุ่มที่พาเชรรีนเต้นรำ

ออกอาการประหลาด มือของเขายู้งุ่นไม่สุข ลูบเอวคอคของเด็กรสาวไปมา จน เซรีรินหน้าเปลี่ยนสี หลังจากนั้นก็มีชายอีกคนเดินเข้ามา พวกเขาโต้เถียงกันว่าใครควรได้เคนรักับเซรีริน ชายที่ทำทางอ่อนแอที่สุดคนหนึ่งวิ่งเข้ามาจับข้อเท้าของเซรีรินเอาไว้ แล้วขอเธอแต่งงาน ทำให้งานเลี้ยงเริ่มไม่สนุก

ซานริกโก้น้ำเคียวค ทำท่าจะเข้าไปห้าม แต่ซิลเวอร์มองปรามไว้ ซิลเวอร์มองเรเซลที่ยังคงนิ่ง แม้เรื่องราวจะเริ่มวุ่นวาย เซรีรินทำหน้าที่คาเหมือนเด็กสาวที่ถูกรังแก เธอมองหากคนช่วย แล้วกรี๊ดร้องเสียงดังเมื่อชายคนหนึ่งพุ่งเข้ากอดเธอจากด้านหลัง

"ข้าว่าข้าต้องเข้าไปช่วยแล้วละ"

เรย์กระซิบบอก เขาเป็นคนรักแม่ จึงเริ่มทนพฤติกรรมที่เพศชายปฏิบัติต่อเพศหญิงเช่นนี้ไม่ได้ ข้ามีความอดทนน้อยสุดในหมู่พี่น้องทั้งสาม องค์ชายรองกำลังจะเดินเข้าไป แต่เรเซลจับบ่าของเขาเอาไว้เป็นเชิงห้าม แล้วหยิบแก้วเครื่องดื่มสองแก้ว ใส่ยาลงไป จากนั้นเดินตรงไปที่ฝูงชน เขาผลักผู้ชายออกสองสามคน ก่อนจะสาดเครื่องดื่มกลืนแรงใส่เซรีริน

เสียงไววายวายนั่นเงียบสนิท ผู้ชายทุกคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นเหมือนตื่นจากภวังค์ แวตางุนงง ก่อนชายหนุ่มทุกคนจะทำหน้าเกือกระดากเมื่อนึกถึงสิ่งที่ได้ทำลงไปเมื่อครู่

เรเซลมองควงหน้าของเซรีรินนิ่งๆ ก่อนจะเบือนหน้าไปมองซิลเวอร์ เขาเอ่ยเสียงกระซิบ "แค่นี้ก็คงจะพอแล้วกระมังขอรับ"

ทุกคนทำหน้าที่ดาบงุนงงสงสัย แต่เซรีรินสะอื้น ยกมือปิดหน้าอย่างอับอาย ก่อนจะรีบวิ่งไปจากตรงนั้น เรเซลจ้องซิลเวอร์นิ่ง จนมหาราชันจอมยาต้องถามกลัวหัวเราะแห่งๆ อย่างกลบเกลื่อน

"มะ...มีอะไรเธอเรเซล"

"อะไร!" เรเซลทำเสียงสูง กระแทกฝ่ามือใส่โต๊ะหินซึ่งไม่ทราบว่ามีใครนำมาวางข้างเขา จนมันแหลกละเอียดในพริบตา ทุกคนหันมองเขาเป็นตาเดียว เด็กหนุ่มทวาด "ท่านคิดวางยาให้ข้าหลงใหลหลานสาวท่าน แล้วมันหมายความว่าอย่างไรกันเล่า!"

ทุกคนในงานชะงักกึก พอรู้สึกได้ว่าทุกคนกำลังมองมาที่ตน เรเซลก็พูดต่อเสียงดังลั่น "อย่าคิดว่าข้าไม่รู้ณะว่าน้ำหอมที่เซรีรินใช้มันผสมอะไรลงไป ท่านมหาราชันจอมยาเสียเปล่า! ถ้าตียังไม่ใช้วิธีการด่าข้าแบบนี้!"

ทุกคนในงานฮือฮาจนเสียงดัง เพราะเรเชลดูโกรธจริงๆ เขาทำลายโต๊ะด้วยมือเดียว ทั้งที่ปกติเป็นคนสุภาพ อีกทั้งยืนควาดเสียงดังลั่น ไม่ไว้หน้าซิลเวอร์เลยสักนิดเดียว

มหาราชันจอมยาซิลเวอร์อ้าปากพะงาบ ร้องเมื่อตั่งสติได้

"จะ...เจ้ามีหลักฐานอะไรกัน!"

"หลักฐาน!" เรเชลเอ่ยเสียงสูง คิงผ้าเช็ดหน้ามาปาดใส่ซิลเวอร์ "นี่อะไรเล่าหลักฐาน!"

ทุกคนพร้อมใจกันดูผ้าเช็ดหน้าผืนนั้น เพียงมองลวดลายก็รู้ว่าเป็นผ้าเช็ดหน้าที่เรเชลเพิ่งใช้ขับเหงื่อให้เชรีริน และเมื่อโคนเครื่องคั้มสีชมพูที่เรเชลสาดใส่เชรีรินไปเมื่อครู่ ผ้าเช็ดหน้าสีขาวก็กลายเป็นสีชมพูเข้มขึ้น และค่อยๆ กลายเป็นสีเหลือง

"นั่นมัน!..." หนึ่งในผู้รู้คนหนึ่งร้องเสียงดัง "ผ้าเปลี่ยนสีได้ยังไง!"

"ดอกพีโรเน่..." เรเชลเอ่ยอย่างขมอารมณ์โกรธเต็มที่ ทุกคนวิพากษ์วิจารณ์กันจนอื้ออึงไปหมด

ดอกพีโรเน่มีสีม่วงอ่อน แต่น้ำที่สกัดจากมันกลับไร้สีเหมือนน้ำเปล่า และหอมชวนคมคล้ายน้ำหอมของสุภาพสตรีทั่วไป แต่มีฤทธิ์ทำให้ผู้สูดดมลุ่มหลงเพศตรงข้าม มักจะนำมาทำยาเสน่ห์ ปัจจุบันมียาแก้ แต่ไม่จำเป็นต้องใช้ มันจะคลายฤทธิ์เมื่อถึงระยะเวลาหนึ่ง

ดอกพีโรเน่จึงเป็นของต้องห้าม เมื่อรวมกับที่เป็นดอกไม้หายากอันดับต้นๆ ของแอนดาเนีย คนรู้จักเลยมีน้อยเพียงหยิบมือ ในที่นี้จึงไม่น่ามีคนสังเกตว่าตนสูดกลิ่นมันเข้าไป

ทุกคนหันมองเรเชล เหมือนอยากให้เขาขยายความ เรเชลบอก

"ข้าใส่ยาลงไปบนเหล่าที่สาดใส่เชรีริน ผ้าเช็ดหน้านั้นมีเหงื่อเชรีรินที่ผสมกับน้ำสกัดจากดอกพีโรเน่ มันทำปฏิกิริยากันจึงกลายมาเป็นสีเหลือง ประกอบกับท่าทางของแขกผู้มีเกียรติหลายคนเมื่อครู่ ท่านยังกล้าปฏิเสธอีกหรือ" เรเชลยกนิ้วชี้หน้าซิลเวอร์ พร้อมควาดเสียงดัง "ถ้าท่านยังมีศักดิ์ศรีของมหาราชัน อย่างน้อยก็ควรจะสู้กับข้าอย่างสมเกียรติ ไม่ใช่ใช้วิธีค้ำทราวมเช่นนี้!"

เอ่ยจบ เรเชลก็เดินออกจากที่ตรงนั้น ทิ้งให้ซิลเวอร์ยืนอยู่ท่ามกลางสายตากวาดเกรี้ยวของชายหนุ่มหลายคนต่อหลายคนที่ถูกกลิ่นหอมอันชั่วร้ายนั้น

มอมเมา พวกเขาเสียกิริยาต่อหน้าคนใหญ่คนโตทั้งหลาย จึงทั้งเสียหน้าและ
อับอาย หนึ่งในนั้นถามอย่างเอาเรื่อง

"มันหมายความว่าอย่างไรกันท่านซิลเวอร์!"

"มะ...ไม่เป็นความจริง เรเซลไม่ชอบข้าเลยใส่ร้าย พวกท่านอย่าได้เชื่อ
เขานะ!" ซิลเวอร์ร้องเสียงหลง

ชายคนหนึ่งหยิบผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นขึ้นมา "เช่นนั้นก็ดี ข้าจะเอามันไป
ในห้องกรฟิทักซ์ธรรมตรวจดูว่าในผ้าเช็ดหน้ามีสารสกัดจากดอกฟีโรเน่จริง
หรือไม่"

"ตะ...แต่ข้าใส่ผิดเคียว มันไม่น่าจะ...!"

ซิลเวอร์สะดุ้งเฮือกเมื่อหลุดความออกมา ทำเอาทุกคนมองเขาอย่าง
รังเกียจมากขึ้น งานเลี้ยงเริ่มไม่สนุก หลายคนจึงเดินออกจากที่ตรงนั้น โดย
ไม่ลืมพนักบริการใส่ซิลเวอร์อย่างไม่เกรงใจ มหาราชันจอมยาเฉาะแทบจะ
ทรุด เขายืนสับสน ทำอะไรไม่ถูกเพียงครู่หนึ่ง ก่อนจะวิ่งตามเรเซล ราคิอิธ
ไป ทั้งให้ซานริกโกส่งแขกที่โกรธจนแทบลุกเป็นไฟ

"มหาราชันจอมยาคอนันนี่ชั่วจริง" เรย์เอย์ เขาส่ายหน้า "ถ้าเป็นพ่อ
ของเรา ไม่มีทางใช้แอลเป็นเครื่องมือแบบนี้หรอก"

"เจ้าไม่รู้จริงนะสิ มนุษย์คือสิ่งมีชีวิตที่ทำได้ทุกอย่างเพื่ออำนาจอยู่แล้ว"
เร็นหัวเราะเล็กน้อย คงคาดคำของเขาควมองไปทางที่เรเซลเดินจากไป
"และคนที่ชั่วจริงๆ คือว่าที่มหาราชันจอมยาคนใหม่ต่างหาก"

"เคียวลี เรเซล ราคิอิธ!" ซิลเวอร์ร้องเรียกเด็กหนุ่มที่เดินจ้ำจ้าว
เหมือนอยากจะทำที่สงบสติอารมณ์ ชายขร่าแรงกว่ามือเรเซลเอาไว้ เขาเอ่ย
เสียงสั้น "หยุดก่อน! เมตตาคำช่วยเถอะ! เจ้าก็รู้ว่าข้าไม่มีทางเลือกแล้ว"

เรเซลชะงัก เขากลอกตา หันมาเผชิญหน้าซิลเวอร์ เอ่ยเสียงเครียด

"ท่านต้องการอะไร" เด็กหนุ่มละความสนใจจากเชรีรินที่วิ่งหนีมาทาง
นี้ก่อนแล้ว เธอซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ แทบจะกลืนไปกับเงาไม้

"ตอนนี้ข้ายอมรับตัวเองแล้ว" ซิลเวอร์เอ่ย จับบาเรเซล พุดเข้าประเด็น
"ข้ายอมรับแล้วว่าข้าสู้เจ้าไม่ได้ และ...และผู้กอบกู้ก็อยากจะได้เจ้ามาแทนใน
ตำแหน่งของข้า! ตอนนี้ตระกูลโอสถสวรรค์แทบไม่เหลืออะไรแล้ว!"

เรเซลยิ้มเยาะ เอ่ยถามเสียงนุ่ม "แล้วอย่างไร ท่านเลยคิดจะยกเลิก

สาวให้ข้า และให้ข้าช่วยเชิดชูตระกูลของท่านหรือ"

"ใช่แล้ว" ซิลเวอร์ว่าความจริง "หากเจ้ายอมแต่งงานกับเชรีรีน เจ้าจะเป็นผู้นำตระกูลโสดสวรรค์คนใหม่ทันที สมุนไพรและวัตถุดิบเลอค่า รวมทั้งสมบัติที่ตระกูลเราสั่งสมกันมา ล้วนจะกลายเป็นของเจ้า แค่เพียงเจ้ายอมตกลงเท่านั้น"

"แต่ท่านก็จะได้ไม่ได้เป็นมหาราชแล้วไม่ใช่หรือ" เรเชลบอก เขามองอีกฝ่ายอย่างสนใจ "ท่านไม่เป็นมหาราช ไม่ได้เป็นอมตะ"

"ก็...ใช่" ซิลเวอร์เฝ้าลาง ถอนใจยาว "แต่ตระกูลของข้าและลูกหลานของข้าจะตกยากไม่ได้"

"ท่านไม่ได้ทำเพื่อครอบครัว" เรเชลเอ่ยเสียงเกรียด "ท่านทำเพราะอำนาจ อำนาจที่พอท่านตายไป ท่านก็เอามันไปไม่ได้"

"แต่ลูกหลานของ 'พวกเรา' จะสืบทอดต่ออำนาจนั้น" ซิลเวอร์บอก "ลูกหลานของเจ้าและข้า"

'เพื่อลูกหลาน เพื่อครอบครัว นี่มันข้ออ้างอะไรกัน' เรเชลอดคิดไม่ได้ แต่ซิลเวอร์เห็นเรเชลนิ่งไป ก็นึกว่าอีกฝ่ายคล้อยตาม จึงเร่งว่า

"หรือเจ้าคิดที่สตรึมคำที่อยู่กับเจ้าคนนั้น ะ...เรเชล เจ้าจะมีภรรยา มากกว่าหนึ่งคนก็ไม่ใช่ไรหรอกนะ"

เรเชลยิ้มเยาะอย่างอดไม่อยู่ เพราะประสาเหตุที่คิดว่าใคร ทำให้เขาได้ยินเสียงสะอื้นของเชรีรีน เด็กหนุ่มเดินไปจับแก้มของซิลเวอร์ แล้วขยับตัวเข้าไปกระซิบ

"ความกลัวทำให้ท่านโง่งงอย่างถึงที่สุดจริงๆ ซิลเวอร์ อาโตะเมโก"

ซิลเวอร์แข็งค้าง เรเชลผลมะหัวเราะเบาๆ เขามองสีหน้างุนงงของซิลเวอร์แล้วอดถามไม่ได้

"ท่านคิดว่า แค่สารสกัดของคอกฟีโรเน่เพียงเล็กน้อย จะทำให้ชายทุกคนในทีนั้นหลุมหลงในตัวของสาวของท่านจนหัวปักหัวปำได้กระนั้นหรือ" เรเชลหัวเราะเสียงดัง เขาหัวเราะเสียงดังลง ถามอย่างนุมนวล "คนที่ท่านป้ายสารสกัดของคอกฟีโรเน่ไม่ใช่เชรีรีน แต่เป็นข้าไม่ใช่หรือ ท่านป้ายมันใส่ข้าและจับข้าบังคับให้หันไปมองหลานสาวของท่านต่างหาก เพื่อให้ข้าตกหลุมรักหลานสาวของท่าน และเพื่อไม่ให้ข้าไปตกหลุมรักคนอื่นด้วย ท่านยอมป้ายมันในปริมาณน้อย แต่แล้วทำไมสารสกัดคอกฟีโรเน่จึงไปติดอยู่ที่ตัวของเชรีรีนแทน"

ได้นะ แถมกลับกลายเป็นกลิ่นที่มีปริมาณมากอีกด้วย"

ซิลเวอร์อ้าปาก เขาเริ่มปะติดปะต่อเรื่องราวได้ ที่เรเซลเอาผ้าเช็ดหน้า ซับตรงปากของตนและนำมันไปป้ายใส่เซรีริน คือการนำเอากลิ่นไปป้ายที่เซรีรินแทน ซึ่งก่อนหน้านี้ ซิลเวอร์ได้พยายามแก้พิษคอกฟีโรเนให้เซรีรินกินกันไว้ก่อนแล้ว ดังนั้นกลิ่นของฟีโรเนย่อมไม่มีผลกับหลานสาว มันจะต้องมีผลกับเรเซลแค่คนเดียว แค่นี้กลายเป็นว่าเมื่อกลิ่นนั้นฟุ้งกระจาย กลับไม่มีผลกับเรเซล และไปมีผลกับชายคนอื่นแทน

เรเซลยิ้มให้อย่างอ่อนโยน เอ๋เอ๋เสียงเบา "กลิ่นของมันเริ่มรุนแรงขึ้น หลังจากที่ข้าเค้นรากับหลานสาวของท่านไม่ใช่หรือ"

คำพูดนั้นราวกับค้อนทุบศีรษะของซิลเวอร์ เรเซลบอกต่อเสียงนุ่ม พร้อมฉีกยิ้มเยือกเย็น

"ยาของข้านะ ทั้งไร้สีและไร้กลิ่น ผิดกับยาของท่านลิบลับ ท่านควรรู้จักเอาไว้ด้วย"

สิ้นคำของเรเซล ซิลเวอร์ก็มึนหัวอย่างรุนแรง ร่างสูงของชายชราเซก่อนจะทรุดตัวลง

เซรีรินอุทานอย่างตกใจ เร่งวิ่งมาประคองปู่ของเธอ พร้อมร้อง "ท่านปู่! ท่านปู่เจ้าคะ! ไม่เป็นไรนะ!"

ซิลเวอร์จะพูดบางอย่าง แต่ภาพของหลานสาวในสายตาเขากลับเลื่อนรางแล้วสิ้นสติไป เซรีรินยกมือปิดปาก เรเซลเอ่ยอย่างเย็นชา

"แค่กลับไปเท่านั้น เขาไม่เป็นไรหรอก..." เด็กหนุ่มหยิบผ้าเช็ดหน้าอีกผืนมาเช็ดคราบยาที่ปลายนิ้วมือของตน มองซิลเวอร์อย่างเย็นชา "เป็นถึงมหาราชันจอมยาวนาน แต่กลับโดนวางยาโดยง่ายเช่นนี้ ช่างน่าขันนัก"

เซรีรินหันมามองเรเซล เขาช่างผิดกับที่เธอเคยเจอมา สายตาของเด็กหนุ่มเย็นชาน่าขนลุก เธอร้องไห้ พร้อมบอกอย่างสิ้นหวัง

"เรเซล ข้าขอร้อง! ท่านปู่ของข้าอาจจะทำผิดกับเจ้า! แต่ว่าช่วยเห็นแก่ข้า อย่าได้ทำร้ายตระกูลของเรา! ตอนนี้...ฮึก เกิดรอยขีดของตระกูลเรากี่ไม่เหลือแล้ว ข้า...ข้า..."

เรเซลมองสภาพน่าสงสารของเด็กสาว เขาเลิกคิ้วสูง เซรีรินเงยหน้ามองเขา

"ถ้าเจ้ายอมสละสิทธิ์ชิงตำแหน่งมหาราชัน ข้าจะยอมเจ้าทุกอย่างเลย!"

เธอแข็งใจเอ่ย

เรเชลเลิกคิ้วสูง เขาออกเอ่ยถามไม่ได้ "ตระกูลของท่านนี่มันสอนกันมาอย่างไร คิดแต่จะไม่ให้ขายอยู่สูงกว่าพวกท่าน ทั้งๆ ที่คนทั้งตระกูลช่างน่าสมเพช ไม่ได้มีฝีมืออะไรเลยสักนิดเดียว!"

เซรีรินม้มปากแน่น โต้เถียงอีกฝ่ายไม่ได้ เรเชลหรีตามองเด็กสาวอย่างหงุดหงิด

"โดยเฉพาะท่าน ข้าเคยนึกว่าท่านจะดีกว่าทุกคนในตระกูล แต่ในคำคินนี้ ข้าก็เห็นแล้วว่าท่านก็ไม่ได้ต่างจากพวกเขา ยอมแลกทุกอย่างเพื่อศักดิ์ศรี! เพื่อผลประโยชน์! เพื่ออำนาจให้ท่านข่มเหงผู้อื่นได้!"

"ไม่ใช่ซะ!" เซรีรินร้อง

"แล้วที่ท่านทำในคินนี้มันหมายความว่ายังงั้น เซรีริน อาโตเมโก ท่านยังมีศักดิ์ศรีของลูกผู้หญิงอยู่อีกหรือไม่! ใช้ดอกฟิโรเนกับข้าแล้วคิดจะทำอะไร!" เรเชลทวาดถามเสียงดังลั่น

เซรีรินนิ่งงัน ก่อนจะเอ่ยเสียงเบาหวิว "เพราะเป็นเจ้า"

"หือ" เรเชลเลิกคิ้ว

"เพราะเป็นเจ้า" เธอหลุดพูดความในใจออกมา "ข้าคงไม่ตกลงทำอะไรเช่นนี้หรอก! หากว่าข้าไม่ได้ชอบเจ้า!"

ดวงตาของเรเชลเปลี่ยนแวววูบ เด็กหนุ่มแข็งค้ำ เอ่ยถามอย่างไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

"อะไรนะ"

"ข้า..." เซรีรินชะงัก ผิวหน้าแดงก่ำถึงใบหู ยิ่งมองเธอได้แสงจันทร์เช่นนี้ยิ่งน่ารักน่าเอ็นดูนัก "...ข้าชอบเจ้า ชอบมานานแล้ว"

ถ้าเซรีรินไม่มีความรู้สึกให้เรเชล เธอคงไม่ยอมตกลงกับซิลเวอร์ ยอมใช้วิธีที่น่าอายเสียศักดิ์ศรีเช่นนี้หรอก แต่เพราะเซรีรินรู้สึกชอบเรเชลจริงๆ และคิดว่าตัวเรเชลเองก็น่าจะมองออกว่าเธอต้องลำบากเพราะแรงกดดันจากตระกูล เขาน่าจะเข้าใจ เรเชลเป็นคนดี เขาไม่เคยโกรธเธอเลย ข้ายังช่วยเหลือเธอบ่อยครั้ง น่าจะมีความรู้สึกให้เธอบ้าง ไม่น่าก็น้อย

เซรีรินคิดเช่นนั้น เธอไม่ได้ทำเพื่อตระกูลตนเองไปเสียหมด แต่ทำเพื่อตนเองด้วย เรื่องที่เกิดขึ้นนี้ก็คงเพราะเรเชลผัดหวังในตัวเธอนั่นแหละ แต่ถ้าบอกความรู้สึกของคนไป คนใจคิอย่างเรเชลน่าจะยอมเข้าใจ ใช่หรือไม่

เซรีรินซ่อนตามองอีกฝ่ายอย่างมีความหวัง เธอเหล่ที่นิ่งไปเมื่อครู่ นั่นเริ่มมีปฏิกิริยา เขามองเธอแล้วหัวเราะ เป็นเสียงหัวเราะหย่นเยาะอย่างชัดเจน!

"ท่านคิดว่า...แค่ความรู้สึกของท่านที่อุทิศสำหรับเปลี่ยนจากความชิงชังมาเป็นชอบพอในตัวข้าจะทำให้ข้าใจอ่อนได้หรือ" เธอเหล่ถาม สีน้ําและแววตาร้ายกาจแบบที่เซรีรินไม่รู้จัก เด็กสาวงุนงงยิ่งนัก "ท่านเซรีริน ท่านคิดเล่นงานข้ามาก็ครั้งแล้ว หาเรื่องข้ามาก็ครั้ง ท่านพอจำได้หรือไม่"

เซรีรินชะงัก คงหน้าเปลี่ยนเป็นขาวซีด เธอเหล่หัวเราะเยาะเธออีกครั้ง

"จะบอกอะไรให้ท่านเซรีริน นี่คือนิโลกแห่งความเป็นจริง ดังนั้นไม่มีผู้ชายที่โหนจะสนใจชอบพอในตัวเด็กสาวที่ทั้งอวดดี ปากเสีย ไม่รู้กาลเทศะ และเอาแต่หาเรื่องจิกกัดเขาอย่างท่านหรอก และแค่ความรู้สึกชอบพอในตัวข้าของท่าน มันไม่ใช่เหตุผลที่ข้าต้องละเว้นท่าน! นี่ไม่ใช่ขนิยาน้ําเน่าที่ชายหญิงชิงชังกัน แต่สุดท้ายกลับมารักกันได้ นี่คือนิโลกแห่งความเป็นจริง! ไม่มีทางที่มันจะเป็นไปตามแบบที่ท่านต้องการหรอก!"

เซรีรินตัวสั่นระริก เธอเหล่นิ่งไปนิด ก่อนจะยิ้มหวาน "หรือท่านคิดว่า ที่ข้าไม่เคยโกรธท่าน เป็นเพราะข้าเป็นคนดี ข้าเคยมองท่านด้วยสายตาเอ็นดู กระนั้นหรือ เอะ! ท่านรู้จักคำว่าอคตชนไหม ข้ารอเวลานี้มานาน เพื่อจะได้แก้แค้นท่าน เซรีริน อาโศเมโกผู้เย่อหยิ่ง"

"เจ้า!" เซรีรินร้อง คงหน้าแปรเปลี่ยนไปอีก

"ข้าเป็นจอมเยา!" เธอเหล่ยิ้ม เอียงคอมองเซรีรินอย่างสมเพช "กลิ่นดอกพีโรเน่ข้าดมรู้จัก ตอนที่ข้าผละจากท่าน ข้าทำให้กลิ่นมันรุนแรงขึ้น ป้ายมันใส่ท่าน! แล้วเดินออกมา ข้ามองดูผู้ชายพวกนั้นเข้าหาท่าน ข้าอยากจะดูคอนท่านโดนฉุดกระชากด้วยซ้ำ! แต่ข้าอยากเป็นมหาราชัน ข้าอยากทำลายปู่ของท่านเลยสักคนเหล่าใส่ท่าน และเปิดโปงแผนการสกปรกของพวกท่านต่อหน้าทุกคน เห็นเช่นนี้แล้ว...ท่านยังคิดว่าข้าไม่เคยแก้แค้นท่านอีกหรือไม่"

"ไม่จริง..." เซรีรินตัวสั่นระริก เธอเองก็คือนู่วาปุ๊ป้ายสารสัถคดอกพีโรเน่เพียงเล็กน้อยใส่เธอเหล่ ตอนที่เธอเอาผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดที่หน้าผากเธอก็รู้ว่าเธอออก แค่แค่จะป้ายกลิ่นพวกนั้นมาให้เธออย่างประชิดประชัน เธอไม่คิดว่ากลิ่นจะรุนแรงจนชายรอบกายแทบคลุ้มคลั่งเช่นนั้น ที่แท้แผนการของพวกเธอก็ถูกเธอเหล่ซ่อนแผนและเปิดโปงมัน แล้วแบบนี้ทุกคนในอาณาจักรจะมองเธอเช่นไรกัน พวกเขาไม่กล้าเธอว่าเป็นผู้หญิงไม่ดีไปตลอดชีวิตเลยหรือ

และมีกฎหมายกำหนดอีกว่า ผู้หญิงที่ใช้กลิ่นคอกฟิโรเนียร์ยั่ววนผู้ชาย ไม่มีสิทธิ์แต่งงานในแอนดาเนีย ต่อจากนี้ไป เซรีรินจะต้องอยู่ด้วยความอึดอัดทุกข์อย่างไม่ต้องสงสัย

"เป็นความจริง..." เรเชลบอกพร้อมรอยยิ้ม "จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ทำให้ข้าเป็นคนที่มีความอดทน รอจนกระทั่งได้จังหวะเล่นงานพวกท่านจนไม่สามารถลุกขึ้นมาต่อกรกับข้าได้นั่นแหละ ข้าถึงจะยอมถอดหน้ากากของตัวเอง ท่านโชคดีที่ได้เห็นมันนะ เพราะคนส่วนมากมักจะตายก่อนเจอตัวจริงของข้าเสียอีก"

เซรีรินมองเรเชลเหมือนเธอไม่รู้จักเขา ไม่สิ ในตอนนี้เธอพบแล้วว่าเธอไม่เคยรู้จักเรเชล ราวกับอีกสหัสวรรษที่แล้ว

"ทำไมจึงทำกับข้าถึงเพียงนี้..." เซรีรินเอ่ยเสียงสั่นระริก "เจ้าน่าจะมองออกว่าข้าไม่มีทางเลือก ทำไมไม่เจ้างัด..."

"ไม่มีทางเลือกหรือ ที่พยายามเล่นงานข้าในมหาวิทยาลัยก็คงเป็นเพราะท่านไม่มีทางเลือกด้วยสินะ" เรเชลถาม เซรีรินสะอึก เด็กหนุ่มส่ายหน้าเอื่อยอย่างซิงซัง

"เก็บเหตุผลในการทำร้ายผู้อื่นของท่านเอาไว้พุดกับตัวเองเถอะ เพราะท่านคงอยากฟังมันมากกว่าข้า" เรเชลขยับยิ้มหยัน เด็กหนุ่มหุบเอาบางสิ่งออกมาจากปากชินของเขาก่อนจะโบกไปมาต่อหน้าเซรีริน "และสุดท้ายนะ ท่านเซรีริน ต่อไปนี้หากท่านคิดจะไปหาเรื่องใคร ท่านควรศึกษานิสัยของเขาให้ถี่เสียก่อน จะได้ไม่ต้องมานั่งเสียใจภายหลังเช่นนี้"

เซรีริน อาโตะเมโกถึงกับพุดไม่ออก เธอมองตามขนนกสีทองที่เรเชลโบกไปมา ราวกับต้องมนตร์สะกด

ขนนกฟินิกซ์สีทองที่เธอใช้เป็นวัตถุขบในการสอบรอบสุดท้าย

"ขนนกฟินิกซ์สีทองเธอ" เรย์เอ่ยอย่างสนใจ เอื้อมมือรับจากมือ เรเชลไปดู ขณะที่พวกเขานั่งรถม้ากลับที่พัก "นี่มันวัตถุขบของตระกูลโอสตรอร์ค พวกเขาให้เจ้ามาหรือ"

"ไม่หรอก" เรเชลหัวเราะ หยิบออกมาจากมือของคนอีกคนหนึ่ง "พอรับพลังจากกระดูกมังกรมากเข้า ขนของอาเรีย ฟินิกซ์ของข้า ก็กลายเป็นสีทองได้เช่นกัน ข้าไม่คิดใช้มันในการสอบรอบสุดท้าย พวกตระกูลโอสตรอร์ค

จึงไม่รู้ว่่าข้าก็มีมัน"

"เช่นนั้นย่่าที่เจ้ายัดใส่ปากชายชราคนนั้นก็..." เรย์เริ่มจับทางได้ เรเซลตอบเขาคัวยรอยยิ้ม ทำเอาทั้งรดม้่าถึงกับเงียบสนิท

ตอนเกิดเรื่องนั้น เรเซลตรงเข้าหาชายชราก่อน ยัดย่่าใส่ปากเขาทำทีเป็นช่วยเหลือ และวินิจฉัยเสียงคังว่่าที่อาการของชายชราคนนั้นแย่ก็เพราะเซรีรินใช้ไฟฟ้าตุลละลายวัตถุคิบัได้ม่ดี ซึ่งเป็นความผิดพลาครั้ยแรงของจอมย่่า และชายชราคนนั้นก็อาเจียนเป็นขนนกฟินิกซ์สีทอง ทำให้เซรีรินอาโตะเมโกถูกระทราหน้าว่่าเป็นจอมย่่าม่เอาไหน ม่สามารถละลายวัตถุคิบัของคนได้ แล้วย่่างล้่าเอาย่่าที่ม่เคยทดสอบไปให้ผู้่อื่นกิน นางจึงม่ก้่าปรุ่่งย่่ามาจนถึงทุกวันนี้

"ซั่มมาก" เร็นว่่า จัองมองเรเซล อดคิบัม่ได้ว่่า การผ่านนรกม่ได้ช่วยให้เรเซลเป็นคนที่ซึ้นเลย ตรงกันซั่ม เขารู้สึกว่่าเรเซลอำมหิตซึ้นคัวยซั่า

"ซั่วหรือ ก็กังใช้" เรเซลบอก ยั่มเล็กนั้อย "พวกนางเองก็ชอบทำรั้ยขัดแย้งขัดข่่าซั่า คัั้งแต่ตอนซั่าเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยแล้ว ม่เชื่อถ่่ามนั้องสาวของพวกท่านคูลิ เซรีรินเอาแต่พยายามชนะซั่า คิบัแข่งขันกับซั่าในทุกๆ คั้าน ทำให้ซั่าต้องพลาคอะไรหลายอย่างทีควรเป็นของซั่าไป ตอนที่ซั่าสอบปุ่ของนางก็พยายามเล่นงานซั่า หลายรอบทีคิบัเล่นงานเอาถึงชีวิตซั่าคัวยซั่าปุ่หลานคู้่นี้ คนหนึ่งต้องการทำลายอนาคคซั่า อีกคนต้องการทำลายชีวิตซั่าหากพวกท่านเป็นซั่า จะม่เอาคิบัอะไรนั้อยหรือ"

"เจ้่าเลยทำให้เซรีริน อาโตะเมโกหมคอนาคค กลายเป็นเด็กสาวทีถูกระทราหน้าและม่ได้รัับความน่่าเชื่่อถื่อในการปรุ่่งย่่าสินะ" เร็นเล็กคั้ว

"พวกเขาเริ่มก่อนเอง ถ้าพวกเขาม่มีแผนการสกปรกเช่นนั้น ซั่าหรือจะทำตามแผนของตัวเองได้ ส่วนเรื่องการสอบ จะโทษก็ต้องโทษทีพวกเขาชอบแย่งชิงของทีควรเป็นของซั่าไปเป็นของพวกเขา แต่ซั่าม่ถื่อ ซั่ายังตอบแทนพวกเขาคัวยวัตถุคิบัล้่าค่าอย่างขนนกฟินิกซ์สีทองขนนี้่อีกนะ" เรเซลคิ๊งขนนกจากเรย์ โบกไปมา ก่อนจะเก็บเข้ามิติขของตนเอง "เมื่อพวกเขาคิบัรั้ยต่อซั่า ก็ต้องม่กลัวว่่าจะถูกซั่าทำรั้ย ส่วนฝ่ายไหนจะจัดการอีกฝ่ายได้ก่อน มันซึ้นนั้อยู่กับฝีมือ พวกเขาม่มีฝีมือเอง โทษซั่าคั้อย่างไร"

ครันเห็นสีหน้าของชว่านรท้งสอง เรเซลก็หัวเราะ เขาบอก

"คนส่วนมากมักม่มีความอดทนในการแก้แค้น พวกเขาชอบทีจะ

ตอบโต้คู่กรณีในทันที แต่ข้าไม่ชอบวิธีการเช่นนั้น ข้าชอบที่จะอดทนรอ จนถึงเวลาและโอกาสที่เหมาะสม ข้าจะจัดการศัตรูภายในครั้งเดียว แต่ทำให้พวกเขาไม่อาจลุกขึ้นมาได้อีกเป็นครั้งที่สอง ข้าชอบที่จะฟังพวกเขาคร่ำครวญร้องขอ 'ความเมตตา' คอข้า และข้าก็จะตอบแทนด้วยการเมตตา"

เรเชลหยุดพูดเพียงครู่ ก่อนบอก "พวกท่านจะไม่พอใจก็ไม่ใช่ไร แต่รู้ไว้ ว่านี่แหละคือวิธีการของข้า"

"เชื่อเจ้าเลย" เรย์ดอนใจยาว บางทีใจมนุษย์ก็น่ากลัว จนกระทั่งนรกยังผวา หากเรเชลจะมีข้อดี ก็คงเป็นการไม่คิดลงมือกับผู้ใดก่อนกระมัง นอกนั้นเขาหาไม่เจอจริง ๆ

เรเชลเห็นสายตาคอว่าของสองพี่น้องนรก เขาถอนใจ ก่อนจะเอ่ยเสียงกระซิก

"พวกท่าน เรื่องทราวิสนะ..."

เร็นกับเรย์ยับยั้ง พวกเขาเห็นเรเชลยื่นมือไปสร้างประมุขคนหนึ่ง ก่อนจะหายเข้าไป พร้อมเปิดประตูค้างเอาไว้เป็นเชิงให้ตามมา และเมื่อบานประตูปิด เสียงจากด้านในของรถม้าก็เงียบสนิท จนกระทั่งถึงจุดหมายของพวกเขา

I 32

คึกซิงตำแห่นาง I

ข่าวเรื่องเชรีริน อาโตเมโกยั่วยวนเรเซล ราคิคิอัสแพร่กระจายราวกับ
ไฟลามทุ่ง เพราะคำพูดจากปากของผู้ไปร่วมงานเลี้ยงในค่ำคืนนั้นและนักข่าว
สาวคนหนึ่งที่ได้เข้าไปในงานได้อย่างไรไม่ทราบ ข่าวนี้จึงกลายเป็นข่าวใหญ่ใน
เวลาต่อมา พวกนักข่าวตามไปสัมภาษณ์คนที่มาร่วมงานเลี้ยง หลายคนบอก
เป็นเสียงเดียวกัน พวกเขาเห็นเรเซลเต้นรำกับเชรีริน และผละจากมาด้วย
สีหน้าไม่พอใจ กลิ่นของดอกไฟโรเน่แรงขึ้นเรื่อยๆ จนคนหนุ่มหลายคนลืมหูลืมตา
เผลอลวนลามเชรีริน แคซิลเวอร์กลับไม่ยับยั้งเพื่อช่วยเหลือนางสาวเลย
สักนิด เป็นเรเซลเสียอีกที่อาละวาด ทำทางเขาจะเกลียดชังวิธีสกปรกเช่นนี้
เหลือเกิน

มีคนใหญ่คนโตผู้หนึ่งหยิบเอาผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อเชรีรินไปตรวจ
วิเคราะห์ พบว่ามีสารสกัดจากดอกไฟโรเน่อยู่ ประกอบกับคำพูดของเรเซล
ราคิคิอัส เรื่องนี้จะต้องมีมหาราชันจอมยาซิลเวอร์คอยให้ท้ายอยู่อย่างแน่นอน
และเมื่อมีชื่อของมหาราชันจอมยาเข้ามาเกี่ยว เลอวิอาธานผู้เป็นมหา
ราชันจอมทัพบึงต้องสืบสวนเรื่องนี้ด้วยตัวเอง เพื่อความกระจ่าง เป็นธรรม
และพิสูจน์ได้ เขาทดสอบผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นต่อหน้าปราชญ์หลายคน พบว่ามี
สารสกัดจากดอกไฟโรเน่อยู่เล็กน้อย แล้วเลอวิอาธานก็ประกาศว่า เห็นแก่ศักดิ์
และฐานะของซิลเวอร์ ขอให้หยุดการสืบสวนไว้แค่เพียงเท่านั้น เมื่อไม่เกิดเรื่อง

ร้ายแรง ก็ขอให้ทุกฝ่ายประนีประนอม ไม่เอาผิดใครเกินกว่าการว่ากล่าวตักเตือน และลงโทษเชรีรินตามกฎหมายบ้านเมือง จากนั้นไปเชรีริน อาโตะโมโกไม่สามารถแต่งงานได้ตลอดชีวิต

เรื่องที่เกิดขึ้นทำให้ซิลเวอร์ป่วยหนัก ถึงขั้นไม่สามารถลุกขึ้นจากเตียงได้ เชรีรินเก็บตัวเงียบอยู่แต่ในห้อง มีเพียงเสียงสะอื้นที่ดังลอคออกมาจากคานใน ส่วนคนตระกูลโอสถสวรรค์พากันลาออกจากตระกูล พวกเขาส่วนมากเข้ามาในตระกูลนี้ หวังได้รับการสนับสนุนให้เป็นจอมยาที่มีหน้ามีตา แต่ในเมื่อฐานะของตระกูลโอสถสวรรค์กลายเป็นจอมยาฉาวโฉ่ที่ได้ทุกอย่างเพื่ออำนาจ พวกเขาจึงไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับตระกูลอาโตะโมโกอีก

"เฟรย่าและอลันเชียร์ทำเหมือนไม่รู้จักซานริกโกและเชรีริน" โลกิคาบข่าวมาบอกอย่างสังเวชใจ "พวกเขารู้ประโยชน์หรือคุณค่าเองให้ตกต่ำได้ก็หันหลังให้อย่างไม่ยั้งเลย น่าสงสารสองคนนั้นในเวลานี้ ข้าได้ข่าวว่าซานริกโกไปยืนรอหน้าที่พักของเฟรย่าทั้งวันทั้งคืน แต่เฟรย่าไม่ยอมออกมาพบ เขาคงเสียใจ เพราะชอบเฟรย่ามาก"

"เฟรย่าเป็นคนฉลาด นางไม่สนซานริกโกหรอก แค่อยากจะหลอกใช้ความสัมพันธ์ของซานริกโกที่มีต่อเชรีรินและซิลเวอร์" เรเชลเอ่ยเสียงนุ่ม ลูบชูกาของตนเองอย่างอ่อนโยน "ตอนนี้ตระกูลโอสถสวรรค์ก็ใกล้จะล่มจม มีชื่อเสียงเหม็นเน่า ตระกูลไร้ประโยชน์เช่นนี้ คงไม่มีใครอยากจะเข้าไปยุ่งเกี่ยว"

"นั่นสินะ ตอนนี้จอมยาที่เนื้อหอมที่สุด หากไม่ใช่เจ้าแล้วจะเป็นใคร" โลกิหัวเราะ พร้อมเดินมานวดไหล่ให้เรเชล "ตระกูลโอสถสวรรค์สิ้นไปแล้ว คราวนี้ก็เหลือแต่เหล่ามาริเซล พยายามเข้านะเรเชล"

เรเชลแ้มรอยยิ้มอย่างเยือกเย็น "ซิลเวอร์ยังไม่ล้มหรอก เขาจะล้มโดยแท้จริงก็ตอนที่สูญเสียตำแหน่งมหาราชันไป เชื่อข้าสิ ถ้าข้าพ่ายแพ้ต่อเขาในศึกชิงตำแหน่งมหาราชัน และเขายังได้เป็นมหาราชันต่อ ทุกคนจะต้องกลับมาประจบเอาใจเขาต่ออย่างแน่นอน"

"แต่เจ้าจะไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้น ถูกหรือไม่" โลกิหัวเราะ

เรเชลหัวเราะตาม เขาจูบโอรินเบาๆ แล้วบอก

"ใครยอมก็โง่แล้ว"

ตระกูลอาโตะเมโกที่ยิ่งใหญ่และมั่งมีกำลังล่มสลาย ซิลเวอร์มีร่างกาย

ซูบผอมจนน่ากลัว เขานอนอยู่บนเตียงของตนเอง ชายชราเหมือนแก่ลงไปมาก เขาไอแห้งๆ หลายครั้ง ข้างกายไม่มีคนปรนนิบัติ

ห้องของซิลเวอร์อยู่ติดกับห้องของเซร์ริน ยิ่งเขาได้ยินเสียงร้องไห้ของหลานสาวที่อยู่ข้างห้อง เขาก็ยิ่งสำนึกผิดและเสียใจมากขึ้น

เพราะต้องการรักษาอำนาจ เขาจึงเลือกเมินเฉยต่อความรู้สึกของหลานสาวที่รักที่สุด แต่เซร์รินเป็นเด็กดี เธอไม่เคยโกรธเขา และนั่นทำให้หัวใจคนเป็นปู่แตกสลาย เขาทำร้ายหลานสาวของตนไปได้อย่างไร

ทั้งหมดต้องโทษเรเซล ราคิอิัส

ใช่แล้ว ทั้งหมดเป็นเพราะเรเซล ราคิอิัสคนเดียว!

ซิลเวอร์คิดถึงการซ่อนแผนของเรเซลที่ทำให้เกียรติของหลานสาวเขาแหลกละเอียดในช่วงข้ามคืน ความแค้นทำให้ชายชรากระอักเลือด ต้องขยับตัวบ้านเลื้อกทั้งที่ข้างเตียง เพราะเขาลุกขึ้นมาเดินไม่ได้

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ซิลเวอร์เอ่ยเสียงแหบแห้งว่า "เข้ามา"

คนที่ก้าวเข้ามาในห้องของเขาคือ เจนนิเฟียร์และเฟลิเซีย หญิงสาวโฉมสะคราญสองคนมองสภาพของซิลเวอร์ ประกอบกับกลิ่นยาที่คลุ้งเต็มห้อง แล้วออกยกมือปิดจมูกไม่ได้

เจนนิเฟียร์เอ่ย "นี่หรือสภาพของมหาราชัน"

น้ำเสียงหยันเยะนั้นทำเอาอารมณ์อันดีของซิลเวอร์ดับมอดทันที เฟลิเซียเดินมาเช็ดพื้นที่เปื้อนคราบเลือดที่เขาเพิ่งบ้านเมื่อครู่ ก่อนจะขยับเก้าอี้ให้เจนนิเฟียร์นั่ง ส่วนตนเองยืนทำหน้าที่นางรับนั่งอยู่ด้านข้าง รวากับทาสรับใช้ผู้ซื่อสัตย์

"พวกท่านมาเยี่ยมข้า...ใช่หรือไม่" ซิลเวอร์เอ่ยถาม

"เจ้าทำให้ผู้กอบกู้คนอื่น ๆ โกรธน่าดู" เจนนิเฟียร์มุ่งเข้าประเด็น เธอหยุดฟังเสียงร้องไห้ของเซร์ริน และถามอย่างไม่สบอารมณ์ "คิดอย่างไรจึงทำเรื่องสั่นกิดถึงเพียงนี้"

"ข้า...ข้าแค่รู้สึกหมดหนทางขอรับ" ซิลเวอร์เอ่ย น้ำตาของเขาไหลออกมา

เจนนิเฟียร์ถอนใจ ก่อนจะเปิดม่านาซินของตน และหยิบโถใส่กลีบดอกไม้สีคำออกมา พร้อมด้วยสมุนไพรและวัตถุดิบลีค่า รวมถึงสูตรยาสี

ทองคำ ซิลเวอร์เห็นดังนั้นก็เบิกตากว้าง มองหน้าของเจนนิเฟอร์ที่พยักหน้ารับ

"ใช้มันในการรักษาคำแหน่งมหาราชจอมยาเอาไว้ กลีบดอกไม้สีค่านี้นี้เป็นของเลอค่าสำหรับข้า ข้าไม่ยอมยกมันให้ใครโดยง่าย ดังนั้นเจ้าห้ามทำให้มันเสียเปล่า"

"ท่านเจนนิเฟอร์" ซิลเวอร์น้ำตาไหลกับความเมตตานี้ เขาก็มีศีรษะลงต่ำ เอ่ยเสียงจริงจัง "ข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวังเป็นอันขาด!"

"ดี" เจนนิเฟอร์พยักหน้ารับ "คราวนี้ ข้าจะเล่าถึง 'โจทย์ในการชิงตำแหน่งมหาราชจอมยา' "

ดวงตาของซิลเวอร์ลุกวาวขึ้น เขายับยั้งเข้ามาอย่างตั้งใจฟัง เจนนิเฟอร์ว่า

"ผู้กอบกู้ลงมติกันแล้วว่า โจทย์ในการสอบชิงตำแหน่งมหาราชจอมยาคือ..."

โจทย์ในการชิงตำแหน่งมหาราชจอมยาของเรเชล หรือโจทย์ในการรักษาคำแหน่งมหาราชจอมยาของซิลเวอร์คือ 'การรักษา'

บนแผ่นดินแอนดาเนียนั้นมีอาชีพอีสองอาชีพที่คล้ายคลึงกัน นั่นคือ 'จอมยา' และ 'หมอ'

จอมยานั้นคือผู้ปรุงยาแห่งแอนดาเนีย ครอบคลุมถึงการรักษาผู้คนด้วย ขณะที่หมอคือผู้ช่วยในการรักษาคนไข้ และคอยพยาบาลผู้ป่วย จอมยาจึงได้รับการเคารพมากกว่าหมอ

จอมยาที่ยอมรับรักษาคอนไจน์นั้นหายาก เพราะจอมยาส่วนใหญ่ถือว่าแค่ปรุงยาก็เหนื่อยแล้ว จึงมักปฏิเสธที่จะรักษาคนไข้ป่วย จนกระทั่งเรเชลคิดสูตรยา 'โจนาธาน' ขึ้นมา พวกเขาจึงหันมาสนใจการดูแลคนไข้อย่างจริงจัง

มหาราชจอมยาซิลเวอร์และเรเชลถูกพาตัวมาที่มหาวิทยาลัยลาเซเรีย การประลองชิงตำแหน่งมหาราชจอมยานั้นใช้สถานที่สอบรอบสุดท้ายของเหล่าจอมยา ผู้เข้าชมการชิงตำแหน่งมหาราชจอนี้มีมากเสียยิ่งกว่าตอนที่เรเชลสอบจุรศาสตร์อีก

เหล่ามหาราชที่เหลือเป็นพยาน สี่ผู้กอบกู้คือผู้ตัดสิน และออกบททดสอบให้แก่ชายทั้งสองด้วยตัวพวกเขาเอง

วาเรนเคย์คงเป็นผู้ประกาศวิธีการสอบ เขาเริ่มเอ่ยกับเรเซลและซิลเวอร์

"การทดสอบการขึ้นเป็นมหาราชชั้นของพวกเจ้า คือการ 'รักษา' คนไข้ที่พวกเจ้าเลือกเฟ้นมา พวกเจ้าจะรักษาอย่างไรก็ได้ แต่ต้องให้คนไข้ของคนหายขาด และในการรักษานี้ ข้าขออนุโลมให้พวกเจ้าเลือกผู้ช่วยมาหนึ่งคน ซิลเวอร์ อาโคเมโก เจ้าจะเลือกใคร"

ซิลเวอร์เอ่ยด้วยน้ำเสียงดังก้องกังวานในทันที

"ข้าขอเลือกหลานสาวของข้า เซรีริน อาโคเมโกขอรับ"

เซรีรินแต่งกายเรียบอย่างถึงที่สุด ดวงตาของเธอไร้ประกาย จนเมื่อมองดวงตาของเรเซล จึงมีประกายแห่งความแค้นอยู่บ้าง เธอเดินไปยืนข้างปู่ท่ามกลางเสียงฮือฮาของทุกคน

วาเรนเคย์ยกหน้ารับ ก่อนจะหันมายังเรเซล "เรเซล ราคิอิธ เจ้าจะเลือกผู้ใดเป็นผู้ช่วย"

เรเซลนิ่งไปนิด เธอเฒ่าท่าเตรียมตัว ก่อนจะต้องเงยคางเมื่อเรเซลเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

"อิธาเมียน เรย์ อินเพียโน ลูกครึ่งชาวกรอกอบ"

เรย์ทำหน้าที่ประหลาดพอๆ กับพี่น้องทุกคน เขามีพลังในการทำร้าย ซึ่งถือเป็นพลังตรงข้ามกับการรักษา แต่เรเซลกลับเรียกชื่อเขา เด็กหนุ่มหยัดกายลูกอย่างงุนงง ครุฑที่นั่งอยู่ในที่แห่งนั้นเร้งเอ่ย

"ข้าขอค่านท่านผู้กอบกู้! ชายคนนี้เป็นลูกครึ่งชาวกรอก ให้เขาเป็นผู้ช่วยในการรักษาไม่เท่ากับเป็นการทำร้ายคนป่วยทางอ้อมหรือ ชาวกรอกเป็นเช่นไร สาวกมาริแซลย่อมรู้ดีที่สุด! โดยเฉพาะพลังของชายผู้นี้ ท่านมหาราชชั้นทั้งหลายน่าจะเห็นแล้ว! เขามีพลังทำลาย และนิคหนอยของกิ้งฟิงได้! ข้าในฐานะซาเคอโคเค้ ไม่นิยมมิให้ชายคนนี้มีโอกาสทำร้ายใครได้เป็นอันขาด!"

พอผู้นำเอ่ยเช่นนั้น เหล่ามาริแซลที่เหลือก็เร้งว่าตาม

"ใช่แล้ว!"

"ชายคนนี้เคยฆ่าสหายของพวกเรามาก่อนนะ เราไม่ยอม!"

"ไม่ยอม! ไม่ยอม!"

"เงียบ!" วาเรนเคย์กระแทกเสียงดังลั่น "ข้อพิพาทระหว่างมาริแซลกับชาวกรอกยังไม่ได้รับการตัดสิน และชายคนนี้ก็มิเอาจักรของชาวตะวันออก ว่า

เป็นประชาชนของแอนตานี เรเชลมีสิทธิเลือกเขาเป็นผู้ช่วยในการรักษา!"

ซาเคอโคเต้ครูชทำท่าจะเอ่ยแย้ง แต่ก็ต้องเจีบบง เขาได้แต่เอ่ยอย่าง
ฉุนเฉียว

"ถ้าเช่นนั้นหากเกิดอะไรขึ้น อย่าหาว่าข้าไม่เตือนก็แล้วกัน!"

วาเรนเคส่ายหน้า ก่อนจะพยักหน้าให้เรย์ที่มองอยู่ องค์ชายรองของ
นรกเคินมายืนเคียงข้างเรเชล แล้วอกระซิบบอกไม่ได้

"เจ้าบ้าหรือไง พลังของข้าคือการทำลาย แล้วจะช่วยเจ้ารักษาอะไร
ได้"

"แต่ท่านก็ควบคุมพลังของตัวเองได้แล้วนี่" เรเชลบอกพร้อมยิ้ม "อีก
อย่าง ตามที่เราเคยพูดกัน ชาวนรกเองก็มักศึกษาเรื่องในโลกมนุษย์ หรือท่าน
ไม่เคยศึกษาเรื่องปรุญยามาก่อน"

"ก็...เคยเรียนแล้วหลับมาบ้าง" เรย์ถอนใจ "แต่ข้าไม่เคยปรุญยาเป็น
ขึ้นเป็นอันเหมือนแอลหรอกนะ"

"ไม่เป็นไร ท่านมีไฟธาตุที่เหมือนนางก็พอ" เรเชลบอก ยิ้มให้เรย์คลาย
ความกังวล

คนคูหลายคนหันไปซุบซิบกันอย่างอดไม่อยู่ เรเชล ราคิอิส์เลือกให้
ชาวนรกมาเป็นผู้ช่วยในการรักษา นั่นไม่ได้หมายความว่าเขาคอกหน้ามารีแซล
อยู่หรอกหรือ แดมชาวนรกคนนี้ยังไม่มีคนพบประวัติว่าเคยปรุญยา หรือว่า
เรเชลจะมั่นใจในตัวเองมากขนาดไม่สนใจว่า ใครจะมาเป็นผู้ช่วยของตน

"ทำไมไม่ใช้ข้า" เอเคนเอ่ยอย่างหงุดหงิด หันมองพี่ชายคนโตพร้อมว่า
"พี่เรย์ชุ่มซำจะตายไป แล้วเคยรักษาใครที่ไหนกันเล่า เรเชลคิดอะไรของ
เขา!"

"นั่นสิ สงสัยเรเชลจะเลือกผิดก็คราวนี้ อย่างเรย์นะทำอะไรเป็นที่ไหน
กันเล่า" เร็นถอนใจ "เอาแต่สติแตก พร่ำเพ้อละเมอดึงน้องสาวไปวันๆ"

"พี่น้องช่างรักใคร่กลมเกลียว" โลกิพึมพำกับลูปินที่พยักหน้ารับ ชาลิ
หัวเราะแห้งๆ ไม่ลงความเห็นอะไร

คนเจ็บที่วาเรนเคนำมามอบให้แก่ซิลเวอร์คือเด็กผู้หญิง เธอถูกหามเข้า
มา เพราะร่างกายไม่สามารถยับเขยื้อนได้ตั้งแต่ลำคองลงไป สภาพนาสงสาร
ยิ่งนัก จนคนคูบางคนถึงกับเบือนหน้าหนี

แม่ของเธอเดินร้องให้เข้ามา เล่าประวัติแก่ซิลเวอร์ว่า ลูกสาวของเธอ

ไปขี่ม้าและพลัดตกจากหลังม้า จากนั้นก็มีอาการเช่นนี้ ไม่ว่าจะพาไปหา
จอมยาที่ไหนก็ไม่มีใครรักษาได้

ซิลเวอร์ฟังแล้วพยักหน้ารับ ก่อนจะโอ้อวดว่า "อาการเช่นนี้ แค่กินยา
ของข้าเมื่อกี้ก็หายได้แล้ว"

เสียงคนคู่ออกมาอื้ออึงดังตามมาในทันที ซิลเวอร์ไม่สนใจเสียงของพวกเขา
บอกให้เซรีรินเตรียมหม้อและวัตถุดิบ เหยยที่ยืนอยู่ข้างเรเซลหันขวับไปมอง
เมื่อได้กลิ่นบางอย่าง

"อะไรหรือขอรับ" เรเซลถาม

"กลิ่นของคอกคาวาร่า" เหยยอย่างเอือมเย็น ดวงหน้าเริ่มมีเหงื่อ
ขึ้นประปราย "ไม่คิดแน่ ทราวิสเลี้ยงคั่นคาวาร่าจนออกคอกได้แล้ว ถ้ามันเคิบโต
มากกว่านี้ จะไม่มีโอกาสทำลายมัน เราต้องทำลายมันก่อนที่คาวาร่าจะมีขนาด
ใหญ่จนไม่อาจถอนทิ้งได้!"

เรเซลนั่งลงไปในพื้นที่ ทราวิสเลี้ยงคั่นไม้รบกบนโลกมนุษย์ได้จนกลายเป็น
คันอ่อนแล้วกระนั้นหรือ ถ้าหากว่าเขาเลี้ยงจนมันโตเต็มที่ ทำให้มันมีขนาด
ใหญ่มากกว่านี้ จนเกิดคอกตูมใหม่ และคอกนั้นแบ่งบานได้แล้วละก็...

"ข้าจะไปถามว่าเขากลิบคอกคาวาร่ามาจากที่ไหน" เหยยพร้อมเดิน
ไปหาซิลเวอร์ แต่เรเซลกระซอกกลับมานในทันที

"เคียวขอรับ ลืมแล้วหรือว่าตอนนี้เรากำลังชิงตำแหน่งมหาราชันกัน
อยู่"

"ตำแหน่งนั้นสำคัญกว่าทุกชีวิตบนดินแดนของเจ้าเธอ" เหยยหันมา
ถามอย่างไม่สบอารมณ์

"ใช่ขอรับ" เรเซลบอก ก่อนจะรีบยกมือปิดปากเหยย พร้อมว่า "แต่
ตอนนี้เท่านั้นนะ ท่านคิดหรือว่าเดินไปถามเอาได้ง่ายๆ แบบนี้ ซิลเวอร์จะยอม
บอกนะ"

เหยยนั่งลง เรเซลเลยเปลี่ยนจากปิดปากอีกฝ่าย เป็นลากคอกมากระซิบ
เสียงเรียบ

"อีกอย่าง ซิลเวอร์อาจจะมีแค่กลีบมันก็ได้ เท่าที่ข้าฟังจากท่านมา
คั่นไม้เลี้ยงยากยิ่งนัก ทราวิสไม่มีทางยอมปล่อยให้มันหลุดออกมาโดยง่าย
ไม่สิ เพราะซิลเวอร์มีกลีบคอกคาวาร่าไม่ใช่หรือ เราจึงเขาออกกว่าใครที่ให้มัน
แก่ซิลเวอร์"

เธอก็มีดวงตาที่เปลี่ยนแวไป เขาถามอย่างไม่แน่ใจ "เจ้าหมายความว่า..."

"ซิลเวอร์ อาโตะเมโกไม่มีทางเอาวัตถุคิบจากคนอื่นทำเป็นยาในศึกสำคัญเช่นนี้ ถ้าหากว่าคนที่ให้เขาไม่ใช่คนที่เขาไว้วางใจ และอาจจะเคารพนับถือด้วย" เรเชลบอก เลื่อนตาไปมองใครคนหนึ่ง เธอมองตาม

ผู้กอบกู้มหาจอมยา เจนนิเพียร์

"ยัยนั่นเกี่ยวข้องกับทราวิสจริงๆ ไม่สิ อาจจะเป็นทราวิสเองเลยด้วย ไม่เช่นนั้นนางครอบครองต้นไม้รกไม่ได้หรอก" เธอย้ำเสียงเกรี้ยว

"หรือไม่ทราวิสก็อยู่กับนาง" เรเชลบอกเสียงเรียบ พวกเขาหันมาสบตากัน ในตอนนี้จะใจเร็วคว่นได้ไม่ได้เป็นอันขาด พวกเขาต้องคำนึงตามแผนการตามที่คุยกันไว้

เธอสูดลมหายใจลึก เพื่อสงบสติอารมณ์ เธอพูด "กลีบดอกคาทาร์ราเป็นสิ่งของจากนรก เป็นต้นไม้ที่ดูคลืนความเห็นแก่ตัวเป็นหลัก เรียกได้ว่าเป็นต้นไม้ที่ให้ทั้งคุณและโทษ"

เรเชลฟังคำพูดของเธอแล้วเลิกคิ้ว เธอย้ายความ

"ตอนที่มันเป็นต้นไม้ก่อน ชาวนรกก็มักจะไปขอพรกับมัน และมันจะมอบในสิ่งที่ผู้ขอต้องการ แลกกับความรู้สึกเห็นแก่ตัวมาหล่อเลี้ยงตนเองให้เติบโตขึ้น แค่อุดต้นของมันเคิบโตจนเป็นต้นสมบูรณ์ ดอกเล็ก ๆ ของมันจะร่วงหมด และออกดอกตูมขนาดใหญ่ขึ้นมาแทน ตอนนั้นพวกข้าจะดองวิญญาณให้ไปอยู่รวมกันในอาณาเขตของมัน และมันจะปล่อยพลังทำลายออกมา คือตอนที่ดอกใหญ่ของคาทาร์ราค่อยๆ บานทีละดอก พลังนั้นล้วนเกิดจากความเห็นแก่ตัวที่มันได้รับ และขึ้นอยู่กับชาวนรก คนที่มอบพลังให้แก่มันตอนที่มันยังเป็นเมล็ด และงอกกลายเป็นต้นอ่อน"

"แต่พรพวกนั้น ท่านก็ได้รับโดยไม่ต้องจ่ายค่าตอบแทนเลยสินะ" เรเชลหรีดตามอง "เพราะวิญญาณที่ถูกลงทัณฑ์เป็นผู้จ่ายให้แทน"

"พวกข้าต้องทรมานวิญญาณไม่มีวันหยุดพัก ฟังเสียงโหยหวน ฟังคำสาปแช่งของพวกเขา อยู่แค่นรกไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน ขออภิสัทธินี้บ้างไม่ได้หรือไง" เธอยถาม เรเชลยกมือขอมแพะ เธอบอกต่อ "เจ้าอย่าได้คิดว่าการอยู่ในนรก แต่ไม่ต้องรับโทษเหมือนอย่างวิญญาณคนอื่นจะสบาย ไม่เลย การต้องทำหน้าที่นี้มันยิ่งกว่าตกนรกเสียอีก ชาวนรกหลายคนอยากเป็นมนุษย์ มี

โอกาสได้ทำสิ่งดีงามจนได้อยู่บนสวรรค์อันวิจิตร ถึงทำบาปต้องตกนรก แต่ก็มิสืบทอดจากนรกเมื่อสำนึกตน แต่พวกเราเป็นฆราวาส พวกเราจึงไม่อาจพ้นนรกได้เลย อย่างพวกข้า เมื่อจบเรื่องก็ต้องกลับลงนรก นี่คือหน้าที่และคำสาป"

เรเซลฟังแล้วนิ่งไป เรย์เอ่ยต่อด้วยสีหน้าอึดอัด แต่แฝงด้วยความเศร้าหมอง

"มนุษย์ไม่เคยรู้ตัวว่าตนนั้นโชคดีมากแค่ไหน ไม่เคยเลย"

ซิลเวอร์เป็นผู้เขียนสูตรยา และให้เชอรีนเป็นผู้ปรุงยา พวกเขายังคง

มาตรฐานของตระกูลโอสโตรสเวิร์ทที่ใช้วัตถุดิบที่ดีที่สุด เลือค่าที่สุด และหม้อที่ดีที่สุดในการปรุงยา เรเซลถูกสั่งให้รอคูก่อน ทั้งนี้เพื่อให้เกียรติมหาราชันที่ถูกต้องทำชิงตำแหน่ง

"คิดว่าพวกเขาจะรักษาได้ไหมขอรับ" เรเซลอดเอ่ยถามเรย์ไม่ได้

เรย์กำลังนั่งไม่คิดเพราะความตื่นเต้น และพะวงเรื่องต้นไม้จากนรก เรเซลต้องคบหัวเรียกสติไปเสียหนึ่งที่ เรย์จึงหันมาสนใจตอบคำถามของเขาได้

"รักษาได้แน่นอนอยู่แล้ว เจ้าคิดว่าของจากนรกคืออะไร" เรย์ตอบพร้อมลูบท้ายทอยตัวเอง เขาถอนใจ "กฎของโลกนี้ อย่างไรมันก็มีทั้งดีและไม่ดี 'กฎการแลกเปลี่ยนที่เท่าเทียม' ข้าไม่รู้ว่าเมื่อวอนขอต่อต้านคาทาราแล้ว เจ้าต้นไม้ชนิดนี้มันจะทวงสิ่งใดกลับคืน แต่คงไม่ใช่เรื่องดีแน่ แม้ว่านี่จะเป็นเพียงเศษเสี้ยวของมันก็ตาม"

เรเซลเลิกคิ้ว เขาคิดยั้งบางอย่าง ไม่ได้ ซิลเวอร์กำลังใช้ของชั่วร้ายจากนรก โดยไม่มีทางรู้ว่าจะมีผลเช่นไร มันน่าสนใจยิ่งนักกว่าคราวนี้ซิลเวอร์จะต้องเจอกับอะไรบ้าง

ความเคียดแค้นของศัตรูเป็นเรื่องสนุกสำหรับมนุษย์ทุกคน เรเซลเองก็เป็นเช่นนั้น เขามองเชอรีนที่ปรุงยาจนหน้าคำคร่ำเครียด ซิลเวอร์เปิดฝ้าหม้อยาออก และใส่วัตถุดิบลงไปกลางคันขณะต้มยา วัตถุดิบอย่างสุดท้ายนั้นคือกลีบดอกไม้สีค่าขลิบ มันสลายหายไปในตัวยา ท่ามกลางความงุนงงของทุกคนที่มองอยู่ เพราะไม่มีใครทราบว่าวัตถุดิบอย่างสุดท้ายนั้นคือกลีบของดอกไม้อะไร

ซิลเวอร์ใช้ไฟฟ้าคร่อมผสานในการปรุงยากับเชรีริน การปรุงยาโดยมีคนปรุงยาดึงสองคนนั้นยิ่งทำให้ยามีคุณภาพมากขึ้น แก้ววัตถุบิที่ซิลเวอร์นำมาใช้ในการปรุงยากี้เป็นของเลอค่า ซึ่งแต่ละอย่างล้วนประเมินค่าไม่ได้ เรียกได้ว่า ตระกูลโอสถสวรร์คทุ่มสุดตัวเพื่อรักษาตำแหน่งมหาราชัน

หม้อลำดับหนึ่งของตระกูลโอสถสวรร์คนั้นมีปล่องยาเพียงปล่องเดียว คือหัวมังกรที่ติดตรงผาหม้อ ตามปกติ หม้อยาที่มีปล่องถือว่าดีที่สุด แต่ทฤษฎีนี้ใช้กับหม้อยาของตระกูลโอสถสวรร์คไม่ได้ การมีปล่องยาเพียงปล่องเดียวของมันหมายความว่าคุณสมบัติทั้งหมดของสมุนไพรและวัตถุบิจะรวมอยู่ในยาเม็ดเดียว ออกมาตรงหัวมังกร เหมือนพญามังกรในตำนานที่คายพิษเพียงหยดเดียว แต่ทำลายโลกได้ทั้งใบ

ไม่นานยาของตระกูลโอสถสวรร์คก็เสร็จสิ้น เมื่อยาที่ปล่องยาหัวมังกรคายออกมาสองประกาย ซิลเวอร์นำยาเม็คนั้นให้เด็กหญิงตัวน้อยที่น่าสงสารกิน แล้วเธอก็ลุกขึ้นมาได้อย่างน่าอัศจรรย์!

แม่ของเด็กินดี โฝกอดเธอ กล่าวขอบคุณซิลเวอร์และเชรีรินซ้ำๆ ขณะที่ผู้เข้าชมทั้งหมคฮือฮา ตระกูลโอสถสวรร์คยังคงเป็นโอสถสวรร์ค ยาเพียงเม็ดเดียวก็ทำให้ผู้คนฟื้นจากความเจ็บปวดได้เหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น!

"เป็นการปรุงยาที่น่าทึ่ง นี่สิจอมยาของจริง" เฟลิเซียเอ่ยชม นิกินดีที่มีมือซิลเวอร์ยังไม่ขึ้นสนิม สามารถปรุงยาระดับกึ่งเทพได้ ซ้ำยังมีวัตถุบิปรุงยาที่มีค่าที่สุดของเจนนีเฟียร์ มีหรือจะไม่สามารถรักษาเด็กคนนั้นจนหาย

เพียงปรุงยาเม็ดเดียว ซิลเวอร์ก็สร้างความเลื่อมใสในฐานะมหาราชันจอมยาและลบค่าสบประมาทเรื่องการปรุงยาของเชรีริน อาโคเมโกได้เป็นปลิดทิ้ง เพราะวัตถุบิที่พวกเขานำมาคราวนี้หายากและมีค่ายิ่งกว่าขนของนกฟินิกซ์สีทองเสียอีก แต่เชรีรินก็ปรุงมันเป็นยาได้ เช่นนี้แล้วใครจะบอกอีกว่าเชรีรินไม่มีความสามารถในการละลายวัตถุบิ

"ยอดเยี่ยม ซิลเวอร์ อาโคเมโก ข้าไม่ได้เห็นเจ้าปรุงยามานานแล้ว เจ้าถือว่าเป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ในการปรุงยาอยู่ ข้ายังมีหลานสาวที่มีความสามารถไม่เบา" วาเรนเคอเอ่ยเสียงนุ่ม พร้อมทอดตามองเชรีรินที่ยิ้มรับ

"ข้าเห็นด้วย" ซาฮาร์บอก "ซิลเวอร์มีทายาทที่ดีแล้ว"

คำพูดของผู้กอบกู้เพียงไม่กี่ประโยค ปิดปากคนที่กล่าววาจาว่าร้ายเชรีรินได้เป็นอย่างดี เชรีรินดีขนาดที่ผู้กอบกู้ยังชื่นชม คนอื่นที่มีศักดิ์ฐานะ

ไม่เทียบเท่าผู้กอบกู้จะมีหน้าไปว่านางได้อย่างไร

การกระทำนี้ของผู้กอบกู้ทำให้ทุกคนมองหน้ากันไปมา แล้วมองเรเซล ราคิอิส์ เห็นชัดว่าวันนี้ผู้กอบกู้ขึ้นชมซิลเวอร์มาก เช่นนี้แล้วเรเซลจะมีสิทธิ์ได้ตำแหน่งมหาราชชั้นหรือไม่ แต่ประสบการณ์ก็ทำให้ไม่กล้าเอ่ยอะไร เพราะเรเซลยังไม่ได้รักษาใคร

"ขอบคุณท่าน ขอขอบคุณจริงๆ เจ้าค่ะ" ผู้เป็นแม่ของเด็กหญิงเอ่ยซ้ำไปซ้ำมา

ซิลเวอร์ยิ้มอย่างมีไมตรี "ไม่เป็นไร การช่วยชีวิตผู้อื่นโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน เป็นสิ่งที่จอมยาทุกคนควรทำ"

ซิลเวอร์แลดูโอปอ้อมอารียิ่งนัก วาจาของเขาก็เป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่ชวนให้ใครหลายคนคิดถึงที่เรเซลเก็บคำรักษาพยาบาลคอนรักษาโรกระบาคในอาณาจักรลาซาเรียนอย่างไรชอบกล

โลกที่นั่งชมการประลองอยู่ อยากส่งเสียงดุดังๆ เขาตะโกนถาม "แล้วทำไมพวกท่านถึงร่ำรวยในการขายยาเล่าขอรับ"

เสียงตะโกนนั่นดังขึ้นท่ามกลางความเงียบ ทำเอาคนที่คิดถึงการกระทำครั้งเก่าของเรเซลอยู่แทบสลักอากาศ เพราะจะว่าไปตระกูลอาโตะเมโกก็ยิ่งใหญ่และร่ำรวยขึ้นมาได้โดยการขายยาไม่ใช่หรือ

ซิลเวอร์หน้าเปลี่ยนสี หันมองโลกที่เล็กคิ้วให้อย่างยืวน

"เช่นนั้นก็ได้ ต่อจากนี้ไปตระกูลของข้าจะไม่ขายยา แต่จะเปิดเป็นโรงเรียน ให้ทุกคนสามารถมาศึกษาการปรุงยาได้อย่างเท่าเทียม โดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายใดๆ" ซิลเวอร์ประกาศ

ทุกคนให้ร้องอ้ออิง จากนั้นเหล่าตระกูลโอสถสวรรค์จะพุ่มเทศอนผู้คนในการปรุงยา โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย หากเป็นเช่นนั้นคุณความดีของซิลเวอร์จะเทียบเท่าเรเซลที่คิดสูตรยา 'โคโนอาณ' ไม่สิ อาจเหนือกว่าด้วยซ้ำ เพราะว่าการปรุงยาคั้ววิธีการที่ถูกต้องนั้น บางครั้งก็จำเป็นกว่าการทำตามสูตรยาที่เสียค่าใช้จ่ายน้อยเสียอีก

โลกแยกเขี้ยว ก่อนจะโดนเร็นที่นั่งอยู่ข้างๆ ยกมือปิดตา

เร็นบอก "ใจเย็นๆ อย่ารีบโจมตีศัตรูให้มากนัก เคียวฝ่ายเราก็อเพลี้ยงพล้ำหรอก"

พอเร็นพูดเช่นนั้น โลกก็นิ่งขึ้นได้ ได้แค่ปิดมืออีกฝ่ายออกอย่างฮึดฮัด

เขาเอ่ยเสียงเครียดกับเอเคน

"เอเคน! พี่ชายคนรองเจ้ามีอะไรดีกว่าพวกเจ้าสองพี่น้องหรือไม่! ไม่ใช่
ว่าทำลายสิ่งของเป็นอย่างเดียวหรอคะ!"

"ขอคิดก่อนนะ" เอเคนว่า นิ่งไปนิด ก่อนตอบ "ไม่มี"

ว่ากันตามตรง ในหมู่พี่น้องสามคนที่มาจากนรก เรย์เป็นองค์ชายรอง
ที่ไม่เอาไหนเลยสักนิด จิตใจไม่หนักแน่นเท่าเร็นที่เป็นพี่ใหญ่ ความชอบในการ
ศึกษาหาความรู้ในโลกมนุษย์ก็ยิ่งห่างไกลจากเอเคน ความรู้ทุกอย่างล้วนเรียน
แบบผ่านๆ ทั้งสิ้น เพราะถือตัวว่าจับอะไรก็แตกสลาย เลยทำอะไรนอกจาก
จับอาวุธนรกไม่ได้ กลายเป็นคนที่ชอบการทำลาย และเชี่ยวชาญในการทำลาย
ยิ่งนัก มีข้อดีอยู่อย่างหนึ่งนอกจากการทำลาย คือเรย์นั้นรอบรู้เรื่องราวในนรก
มาก บางเรื่องก็รู้ดีกว่าพี่น้อง แต่นั่นก็คือเรื่องราวในนรก เอามาใช้บนโลกนี้
ไม่ได้

"จะเป็นลม" โลกิหลับหน้า เร็นคบ่าปลอบเขา พร้อมว่า

"ถึงน้องชายข้าจะไม่เก่งอะไรนอกจากการทำลายเลยสักอย่างเดียว แต่
เรเชลเป็นพวกถนัดใช้งานคน เชื่อมั่นในตัวเรเชลเถอะ"

โลกิฟังแล้วหัวเราะแห้งๆ พี่น้องชาวนรกนี้รักกันมากจริงๆ

"พวกเจ้ามีอะไรกังขาในความสามารถของซิลเวอร์หรือไม่" เจนนิเพียร์
เอ่ยถามเหล่านักรบ

"ไม่เจ้าค่ะ ฝีมือของท่านซิลเวอร์ ข้าเห็นมานานแล้ว" เฟลิเซียบอก
อย่างนุมนวลพร้อมรอยยิ้มคงาม

"แต่ข้ายังมีข้อสงสัย" เลวืออาธานเอ่ย ทำเอาทุกคนมองมาที่เขา เลวือ-
อาธานยิ้มเล็กน้อย "อย่าได้มองข้าเช่นนั้น ข้าแค่อยากจะรู้ว่าวัตถุดิบสุดท้าย
ของท่านซิลเวอร์คืออะไร กลีบดอกไม้สีค่านั้นเป็นสมุนไพรชนิดใดหรือ เหตุใด
ข้าจึงไม่เคยเห็นมาก่อน"

สีหน้าเคร่งเครียดของซิลเวอร์คลายลง เขาแยมรอยยิ้มอย่างเปิดเผย
บอกด้วยความภาคภูมิใจ

"กลีบสีค่านั้นคือดอกคัคคีสทิธของลัทธิมาริแซล!"

ดวงตาของคนฟังเปลี่ยนไปในทันที เรย์ถึงกับอ้าปากค้าง เขย่าแขน
เรเชลพร้อมบอก

"ทำไงดีละ ดอกไม้บุปผาทั่วกลายเป็นดอกไม้คัคคีสทิธไปแล้ว!"

เรเซลไม่ตอบอะไร ซาฮาร์เอ่ยอย่างสนใจ

"ขยายความหน่อยได้หรือไม่ซิลเวอร์"

"ขอรับ" ซิลเวอร์บอก สดุดลมหายใจลึกๆ และเอ่ยตามที่นัดแนะกับ เจนนิเพียร์เอาไว้ "กล่าวกันว่าดอกไม้ศักดิ์สิทธิ์นี้จะทำให้คำขอสมปรารถนาทุกประการ แต่เจ้าดอกไม้นี้ไม่สามารถปลูกได้ง่าย และปลูกได้เฉพาะที่วิหารของมารีแซลเท่านั้น ท่านเจนนิเพียร์ของท่านซาเคอโคเต้ครูซ และมอบกลีบของมันให้ข้า เพราะพวกเราล้วนสนใจว่าในพืชชนิดนี้จะมีสรรพคุณอะไรบ้าง ข้าได้ทดลองกับมันหลายอย่าง จึงได้รู้ว่าส่วนประกอบของดอกไม้ชนิดนี้รักษาโรคได้ทุกชนิด แต่เพียงเราอธิษฐานจิตต่อมัน และนำมาปรุงเป็นยา นี่คือน้ำทิพย์แห่งลัทธิมารีแซล!"

เหล่ามารีแซลทุกคนยืนขึ้น ซาเคอโคเต้ครูซเอ่ยเสียงดังกังวาน

"ถูกต้องแล้ว ดอกไม้ศักดิ์สิทธิ์จะรับคำขอเอาไว้และทำให้ผู้ขอสมปรารถนา แต่หากท่านซิลเวอร์ไม่ประกอบด้วยคุณงามความดี จะไม่สามารถใช้กลีบดอกไม้นี้ได้"

เหล่าคนฟังได้แต่มองอย่างงุนงง ผู้นำมารีแซลเอ่ยต่อ "ขอเชิญท่านผู้กอบกู้พิสุจน์ แก่กลีบเดียวที่ทำยาที่รักษาคนเจ็บปางตายหายได้ในพริบตา แต่ต้องให้คนที่มียุทธธรรมบริสุทธิ์อย่างท่านซิลเวอร์ปรุงมันเท่านั้น"

ครูซหยิบกระถางดอกไม้สีดำออกมา เค็ดกลีบของมันยื่นให้ซิลเวอร์ เรย์ผูกคอตายขึ้น แต่เรเซลคว้าตัวเอาไว้ องค์ชายนรรมองต้นคานาร่าคาไม่กะพริบ แล้วกระซิบบอก

"ใช่จริงๆ ค่าย คานาร่ากลายเป็นต้นอ่อนแล้วจริงๆ"

"ท่านอย่าได้ใจร้อนไป ตอนนี้ยังอยู่ต่อหน้าฝูงชน การเคลื่อนไหวตามใจไม่เป็นการดี"

ผู้กอบกู้ตกลง พวกเขาหาคนป่วยหนักมาอีกหลายคนเพื่อทดสอบ หากเซรีรินปรุงยาเพียงลำพัง คนป่วยก็ไม่อาจหายได้ แต่ถ้าคนปรุงยาคือซิลเวอร์ หรือซิลเวอร์มีส่วนช่วยในการปรุงยา คนป่วยก็หายได้อย่างน่าอัศจรรย์

ครูซว่า "การปรุงยาด้วยกลีบดอกไม้ศักดิ์สิทธิ์จำเป็นต้องใช้บารมีของมหाराชันจอมยาที่อุดมด้วยคุณงามความดีเช่นท่าน หลานสาวของท่านก็เก่งกาจ แต่ว่าบารมีไม่ถึง"

ซิลเวอร์ยิ้ม ยึดคอกอย่างพอใจยิ่งนัก คำพูดนี้ไม่ต่างจากการบอกว่า คน

ที่สมควรเป็นมหาราชันจอมขายนั้นมีเพียงซิลเวอร์คนเดียว ส่วนคนอื่นบารมีไม่ถึง

"ลูปิน เจ้ามิถุนใหม่ ข้าจะอ้วก" โลกิกระซิบถามลูปิน การยกยอปอขึ้นเกินหน้าเกินตาแบบนี้ น่าเอียนจริงๆ

"เรเชล ราคิอิธ เจ้าจะลองใช้กลีบดอกไม้ศักดิ์สิทธิ์ด้วยหรือไม่" วาเรนเตเอ๋ยถาม

เรเชลส่ายหน้า พร้อมบอก "ข้าไม่เชื่ออะไรไร้สาระขอรับ"

เอาดอกไม้บนรามาทำเป็นยาแล้วให้คุณให้โทษมากกว่ากระนั้นหรือ ใครจะไปอยากเสีย

"เรเชล ราคิอิธ เจ้าลบหลู่ปาฏิหาริย์ของมาริเซลอีกแล้ว!" ครูชควาคใส่เด็กหนุ่มอย่างเหลือทน "เจ้ายังไม่ยอมรับอีกหรือว่าเจ้าผิด! ปาฏิหาริย์ของพวกเราอยู่จริง!"

เรเชลถอนใจ เบือนหน้าหนีไปทางอื่นอย่างแสนระอา ครูชทำท่าจะเอ่ยอะไร แต่วาเรนเตกระแอมแล้วบอก

"เท่านี้ก็เพียงพอแล้ว เรเชล...ต่อไปตาเจ้ารักษาคนไข้"

"ขอรับ"

เรเชลรับคำ ก่อนจะหยัดกายลุก พร้อมเรย์ที่จ้องมองคันคากาหร่าไม่วางตา เรย์กำลังขุ่นเคืองอย่างถึงที่สุด คันคากาหร่านั้นอยู่ในเขตปกครองของเขา ดังนั้นก็เท่ากับว่ามันเป็นต้นไม้ของเขา ถูกพวกมาริเซลและซิลเวอร์นำมาใช้เพื่อยกระดับตัวเองโดยทำหน้าเหมือนรู้ดีเต็มประดา มันช่างน่าโมโหเสียจริง

"ท่านเรย์ นี่ไม่ใช่แค่การต่อสู้ระหว่างจอมยา แต่เป็นการต่อสู้ระหว่างชาวนรกกับพวกมาริเซลด้วย" เรเชลบอก "ถ้าปล่อยให้ปาฏิหาริย์ของมาริเซลได้รับการสรรเสริญขึ้นมาอีกครั้ง พวกเราจะแพ้พวกเขา"

เรย์โคนเรเชลเอ่ยใส่เช่นนั้น ก็รู้สึกเหมือนค้อนทุบกลางใจ องค์ชายรองประกาศเสียงดังลั่น

"ได้! ให้พวกมันรู้กันไปว่าต้นไม้ที่เกิดจากพลันนรก กับสายเลือดราชาเช่นข้า ใครมันจะเป็นผู้ชนะ!"

เรเชลมองความฮึกเหิมนั้นแล้ว อคยัมไม่ได้ กิดในใจว่า

'สมแล้วที่เป็นท่านเรย์ ถ้ารู้จักใช้งานจะใช้อย่างจริงๆ'

I 33

คิกซิงตำหน่ง 2

คนไข้ที่เราจะต้องรักษาเป็นชายชราร่างผอม เขาเดินมาพร้อมด้วย
บุตรชายหญิง หญิงสาวที่เป็นลูกของชายชราผู้นั้นเล่าความว่า พ่อของเธอปวด
ท้องอยู่บ่อยๆ จนไม่สามารถทำอะไรได้เลย เราเซลฟังแล้วพยักหน้ารับ เขาถาม
เชื้อสายของชายชราจนแน่ชัดแล้ว จึงหันไปหาเรย์

"ท่านจำตอนที่ข้านำหัวใจออกมาจากเอมิลีได้หรือไม่ครับ"

เรย์มีสีหน้าเปลี่ยนไป เขาใช้เวลาไม่กี่เพียงครู่ จึงพยักหน้ารับ เราเซล
บอก

"ข้าจะทำลักษณะคล้ายกันกับชายคนนี้ ท่านต้องช่วยข้าด้วยอีกแรง"

เรย์มีสีหน้าเปลี่ยนไป บอกเสียงเครียด "แต่เขาแก่เกินไป ร่างกาย
มนุษย์ไม่เหมือนปลาของเจ้าหรือชาวกรีก ทนรับการผ่าฟงไม่ได้หรอก" นี่
ยังไม่รวมกับพลังของเขาที่อาจทำให้คนป่วยตายได้

"เช่นนั้นก็ทำให้เขากลับเป็นหนุ่ม" เราเซลบอก ท่ามกลางเสียงฮือฮา
มากมาย

พวกเขาล้วนได้ยินที่เรย์พูดกับเราเซลเมื่อครู่ เพราะตั้งแต่เราเซลได้เจอ
คนไข้ของเขา ค่าน้ำใจของพวกเขาเรเซลก็มีวงแหวนที่เขียนสัญลักษณ์ให้เสียงบน
เวทีประลองดั่งก้องจนได้ยินทั่วกัน เพื่อที่ทุกคนจะนำวิธีการไปศึกษา รวมถึง
บันทึกเป็นหลักฐาน

คำว่า 'ผ่าฟุง' ที่เรย์เอ่ยทำให้ทุกคนตกตะลึง แต่ที่น่าตกใจยิ่งกว่าคือคำพูดเรเชลที่บอกว่า 'จะทำให้ชายชราคนนี้เป็นหนุ่มอีกครั้ง'

"เลวიაธาน หมายความว่ายังไง" ซาฮาร์ถามเลวียาธานไม่ได้

ราชาตะวันออกหันมาตอบเสียงนุ่ม "ตอนอยู่แคนน้ำแข็ง มีสูตรยาตัวหนึ่งของเรเชลที่ต้องใช้หัวใจของปลาอสูรของเขาเป็นวัตถุดิบ แต่เขารักสัตว์เลี้ยงของเขา ดังนั้นเลยเลือกเปลี่ยนหัวใจให้มันแทนที่จะสังหารมันเพื่อเอาหัวใจมารับ"

"เปลี่ยนหัวใจหรือ อันตรายไปหรือไม่" บาธาซ่าเอ่ยอย่างตกใจ เป็นคำถามเดียวกับในใจทุกคนที่กำลังคอยอยู่

เลวียาธานพยักหน้ารับ "อันตราย แต่เรเชลเคยทำสำเร็จมาแล้วกับปลาอสูรมหาเรียสของเขา ข้าเป็นพยานให้ได้"

ทุกคนมีสีหน้าประหลาด เลวียาธานบอกซาฮาร์เสียงนุ่ม

"ข้าว่าพวกเขาต้องใช้สมาธิ ขออนุญาตให้เวทစ်เสียงที่อาจส่งไปถึงพวกเรเชลที่ต้องทำการรักษาได้หรือไม่ขอรับ"

ซาฮาร์นิ่งงัน ก่อนจะพยักหน้ารับ โบกมือคราเดียว เสียงอื้ออึงของคนคู่ที่ส่งไปไม่ถึงเรเชลและเรย์

"ข้าต้องทำอะไร" เรย์ถาม เมื่อต้องมามีส่วนร่วมในการรักษาชีวิตคนคนที่เคยแค่ทำลายอย่างเขา ย่อมรู้สึกกดดันและกลัวขึ้นมา เรย์เองก็รู้ดีว่าการประลองของเรเชลในวันนี้สำคัญกับแผนการในอนาคตมากแค่ไหน ถึงจะไม่ชอบเรเชลนัก แต่เขาก็ก้มไม่ยอมให้เรเชลต้องพ่ายแพ้เพราะตัวเขา

"คอยจับมือท่านผู้เฒ่า" เรเชลบอกหน้าตาย หยิบสมุนไพรของคนออกมา "ให้กำลังใจเขา"

เรย์อ้าปากค้าง ก่อนจะเอื้อมไปจับมือของชายชราที่กำลังตัวสั่นเมื่อได้ยินคำว่าผ่าฟุง เรย์รู้ตัวว่าเขาปากไม่ดีเท่าไร เลยได้แต่บีบมือชายชราเอาไว้แน่นๆ แล้วว่าด้วยประโยคคลาสสิกในการปลอบประโลม

"เจ้าไม่เป็นไรหรอก ไม่เป็นไร ข้าด้วย...ต้องทำได้" เรย์พิมพ์บอกอีกฝ่ายพร้อมปลอบตัวเอง ขณะที่เรเชลเริ่มปรุงยาด้วยวัตถุดิบที่ไม่เลอค่านัก

ชาวแอนดาเนียทั้งหลายมองเรย์ที่หน้าซีดปากสั่น แต่ยังคงปลอบชายชรา พร้อมจับมือของผู้ป่วยเอาไว้แน่น อดสงสัยไม่ได้ว่าชาวรกรกนั้นน่ากลัวอย่างที่มาริแซลว่าจริงหรือไม่ ในเมื่อเด็กหนุ่มชาวรกรกคนนี้นี้ยกกลัวจนตัวสั่นได้

เมื่อต้องช่วยชีวิตใครสักคน และมีจิตใจเมตตาขนาดปลอบประโลมชายแก่ ไม่ยอมหยุค

ที่พวกเขาคิดเช่นนี้ เพราะเรย์นั้นเป็นพวกเก็บอาการไม่เก่ง พอกลัวก็แสดงออกอย่างชัดตรงว่าตนกำลังกลัว หน้าซีด เหงื่อออก ตัวสั่นเทา ประกอบกับเรย์นั้นเป็นคนรูปร่างมาก คุๆ ไปแล้วเขาก็ที่น่ารักน่าสงสารเสียยิ่งกว่าชายชราที่เขาคุมมืออยู่เสียอีก

ซาเคอโคเค่ครุชกักฟันด้วยความไม่พอใจ เพราะเห็นว่าใครต่อใครโดยเฉพาะเหล่าบรรดาหญิงสาวเริ่มซุบซิบกันว่าชาวรอกคนนี้น่าเอ็นดู ฝ่ายเรย์เห็นเหตุการณ์เป็นเช่นนั้นก็อดมองเรเชลไม่ได้ เขาพึมพำว่า

"ไอ้เจ้าเล่ห์"

รู้จักใช้ธรรมชาติของคนให้เป็นประโยชน์กับตนเอง นี่แหละคือเรเชล ราคิอิฮัส

เรเชลปรุงยาเสร็จ เขานำมันมาให้ชายชรากิน ท่ามกลางความลุ้นระทึกของเซรีริน และสิ่งที่เธอกำลังเกิดขึ้น ไม่นานชายชราคนนั้นก็กลับกลายเป็นชายหนุ่ม ทุกคนสงสัยเสียฮือฮามาอีกะลอกหนึ่ง เซรีรินเคยปรุงยาคนอายุเช่นนี้ แต่เธอทำไม่สำเร็จ ทั้งๆ ที่ใช้สมุนไพรและวัตถุดิบเลอค่ามหาศาล เรเชลใช้สมุนไพรและวัตถุดิบธรรมดา แต่กลับปรุงยานี้ได้อย่างสบาย แค่นี้ก็เค่นชัดแล้วว่าใครมีฝีมือมากกว่ากัน

"ถ้ามีผลข้างเคียงระหว่างการรักษจะทำอย่างไร" ซิลเวอร์เอ่ยเสียงดัง หวังยิ่งนักว่าคนป่วยของเรเชลจะเกิดผลข้างเคียงจนแคคิน ให้ชื่อเสียงของเรเชลฉาวโด่งไม่ต่างจากตอนเซรีริน แต่ต่อให้จ้องมองแทบตาย ชายชราที่กลายเป็นชายหนุ่มคนนั้นก็ไม่มีปฏิกิริยาที่บ่งบอกว่าจะกลายร่างหรือแพ้ยาละสักนิด

"อืม ยังมีโรคอยู่ แต่ร่างกายแข็งแรงแล้ว ทนรับการผ่าตัดได้แน่"

เรเชลบอกเมื่อตรวจร่างกายคนป่วยของคนแล้ว

"เอ่อ..." ชายที่โดนเรย์จับมือไม่ยอมปล่อยส่งเสียง "ไม่ต้องรักษาโรคด้วยการผ่าอะไรนั่นก็ได้ขอรับ ข้าได้กลับเป็นหนุ่มนี้ก็ยินดีมากแล้ว"

"ไม่ได้" เรเชลบอก ถอนใจ "ขึ้นปล่อยท่านกลับไปนอนสภาพที่ยังมีโรคติดตัวอยู่ ข้าก็ไม่มีหน้ารับคำว่าจอมยาหรอก" เขายื่นยาสลบให้อีกฝ่าย "ข้ารับรองว่านอกจากจะทำให้ท่านเป็นหนุ่มแล้ว จะช่วยให้ท่านแข็งแรงสมบูรณ์อยู่ได้ไปอีกแสนนานเลย"

ชายคนนั้นมองดวงคาสีเขียวของเรเชลแล้วล้อยตาม รับยามากลื่น ขณะที่รอยาออกฤทธิ์ เรย์ก็ก้มหน้ามาบอกเขา

"เจ้าไม่ต้องกลัวนะ ข้าเองก็กลัว โอ๊ย! ศีตุดข้าทำไม!"

เรย์ร้องประท้วง แต่เรเชลผู้ลงมือทำไม่รู้ไม่ชี้แล้วเปิดมาากาซินออก และนำเอาเตียงหลังใหญ่ออกมา เชิญให้ผู้ป่วยของตนลงนอนบนเตียง พร้อมบอกเสียงนุ่ม

"ผ่อนคลายขอรับ ผ่อนคลาย"

ชายคนนั้นโดนฤทธิ์ยาสลบก็ตาปรือ ค่อยๆ หลับไปอย่างง่ายดาย เรเชลดึงเอาถุงมือของตนออกมาสวม และบอกให้เรย์สวมถุงมือด้วย เขาบอกเรย์เสียงนุ่ม

"ใจเย็นๆ นะขอรับ มันไม่ยากหรอก" แล้วเขาก็กระซิบบอก "ถ้าเขาเกิดตาย ก็ช่วยคอยจับวิญญาณไว้ด้วยนะขอรับ"

เรย์สลดลมหายใจลึก เรียกขวัญกำลังใจเสีจก็พยักหน้า คิดนี้หนึ่งครั้ง เรียกนิฟฟาย่าของคนออกมา อีกาสีคำร้องหนึ่งครั้ง ก่อนจะกลายร่างเป็นโซ่ เรย์วาดตราสัญลักษณ์ที่หัวโซ่ และวาดที่ขอบตาของเรเชลด้วย

"นี่จะช่วยให้เจ้าเห็นสิ่งที่ข้าเห็น"

เรเชลพยักหน้ารับ เรย์โบกมือให้นิฟฟาย่าหรือโซ่ของคนที่มีสัญลักษณ์วาดอยู่พุ่งใส่ท้องของคนเจ็บ

นิฟฟาย่านั้นคือภูตวิญญาณของเรย์ เกิดจากพลังของเขา สามารถกลายเป็นอาวุธหรืออยู่ในรูปสัตว์ก็ได้ ภูตวิญญาณนั้นคือพลังของชาวนรกที่ไม่เหมือนอาวุธมุกาลาส มันจะไม่ทำร้ายร่างกายหรือวิญญาณ หากเจ้าของไม่อนุญาต ตอนนี้นิฟฟาย่ากลายร่างเป็นโซ่แล้วแทงเข้าไปในร่างกายของผู้ป่วย คว้ามีสิ่งผิดปกติตรงไหนของท้อง และสัญลักษณ์ที่เรย์วาดก็ทำให้ทั้งเขาที่เป็นเจ้าของนิฟฟาย่าและเรเชลเห็นสิ่งเดียวกับที่นิฟฟาย่าเห็นในท้องของผู้ป่วย

โชคคิที่คนธรรมดาไม่สามารถเห็นร่างภูตวิญญาณ ไม่เช่นนั้นพวกเขาคงจะเห็นว่าเรย์แทงโซ่ลงไปในท้องของผู้ป่วย แล้วเกิดเหตุุ่นวายอีกแน่นอน

"ภายในของมนุษย์นั้นโศโครยิ่งนัก" เรย์เอ่ยเสียงเกรียก เมื่อมองภายในร่างกายของชายผู้นี้ เขาบอกเรเชล "เจ้าว่าอย่างไร"

"ก็เป็นธรรมชาติของร่างกาย ชาวนรกก็ไม่ต่างจากนี้ แต่ชายคนนี้คงใช้ร่างกายหนักน่าดู โอ้ ไปทางซ้ายอีกนิดขอรับ โอ้ ข้าเจอแล้ว" เรเชลบอก

เขาเปิดมากาชิน พร้อมว่า "ท่านช่วยทำให้ฉันฟฟาย่าในร่างโซ่อยู่ดีๆ ก่อนนะขอรับ"

"ได้" เรย์รับคำ

เรเซลล้วงโถหลายโถออกมา ทุกอย่างล้วนเป็นอวัยวะภายในที่ถูกแช่แข็งเอาไว้ ทุกคนที่เห็นถึงกับฮือฮา

"อันนี้ใช้ได้ ให้ฉันฟฟาย่าช่วยแทงขึ้นด้านหลัง โผล่ปลายโซ่ให้เข้าคู่น้อยสิว่ามันอยู่จุดไหน"

เรย์สั่งนิฟฟาย่าตามที่เรเซลขอ เขาขยับมือให้เรเซลดู "ขนาดน่าจะมีประมาณนี้ เจ้าแน่ใจนะว่าใช้ได้"

"ใช้ได้อยู่แล้ว" เรเซลบอก ก่อนจะหยิบเนโอยซานออกมา ใช้ให้มันกลายเป็นมีดเล่มเล็ก และเริ่มคันฝ่าท้องของคนที่นั่งนอนอยู่ ทำเอาทุกคนถึงกับอ้าปากค้าง

เรย์ชะโงกหน้ามาดู เห็นเรเซลกำลังทำให้ไฟธาตุเปลี่ยนรูปร่างเป็นเหมือนอวัยวะที่เสียหายของชายที่นั่งนอนอยู่ โดยสร้างมันขึ้นทับกับอวัยวะจริง เรเซลบอก

"ท่านค่อยๆ คัดมันออกมาเลยขอรับ ข้าพร้อมแล้ว"

เรย์มองเม็คเหวี่ยงที่ผูกเต็มหน้าของเรเซล ก็รู้ว่าสิ่งที่เรเซลทำอยู่เป็นเรื่องยาก เรเซลต้องบังคับไฟธาตุให้มีพลังพอเหมาะและกลายรูปร่างเป็นอวัยวะใดอวัยวะหนึ่ง ช่างยังต้องให้มันทำหน้าที่แทนอวัยวะนั้น และคอยส่งไฟธาตุอัสนีไปกระตุ้นหัวใจของคนที่ถูกผ่าตัดเป็นระยะ ถ้าไม่ใช่คนที่เก่งในการใช้ไฟธาตุและมีไฟธาตุมหาศาลจะไม่มีทางทำได้เลย เว้นแต่จะมีผู้ช่วยอีกหลายคน

เรย์สูดลมหายใจลึก ค่อยๆ คัดอวัยวะเฉพาะส่วนที่เสียหายของชายที่นั่งนอนอยู่ออกมา มันคือลำไส้เล็กส่วนตรงกลางที่กำลังเน่าค้ำ เพราะโรคบางอย่างที่เรย์ไม่รู้จัก

"เอาที่อยู่ในขวดโหลนี้มาวัดขนาดให้เท่ากัน แล้วก็เย็บลงไปให้ไหม"

เรย์ถาม

"ใช่" เรเซลเม้มปาก เหวี่ยงโหลโซโลมหน้า เรย์เร่งพยักหน้ารับ ก่อนจะรีบทำ คนที่ดูอยู่เมื่อเห็นเรย์หยิบอะไรบางอย่างออกจากร่างของผู้ป่วยก็ฮือฮา และยิ่งเรย์ใส่อะไรบางอย่างลงไปในร่างกายของผู้ป่วยก็ยิ่งฮือฮาเข้าไปใหญ่ เรย์

ถอนขนนิฟฟาย่าออกมาต่างเส้นเอ็น แล้วใช้เนยชานเป็นเข็ม เริ่มคันเย็บมัน

เรเชลปล่อยกระแสไฟฟ้าคู่ไปตรงผิวส่วนที่เรย์เริ่มคันเย็บ เป็นไฟฟ้าคู่ พกษามิรุติที่ช่วยฟื้นฟูปวดแผล และยังมิไฟฟ้าคู่อีกทีที่ช่วยให้บาดแผลแห้งสนิทในบางจุด เส้นขนของนิฟฟาย่าที่แปลงมาเป็นค้ายนั้นมีพลังวิญญาณมาก จึงใช้เชื่อมบาดแผลโดยไม่ใช้เส้นเอ็นได้ เรย์ไม่จำเป็นต้องเย็บสวามากมาย แต่ต้องทำให้เร็ว ก่อนเรเชลจะหมดพลัง

ครั้นพวกเขาทำเสร็จ เรเชลส่งไฟฟ้าคู่กระตุ้นการทำงานของร่างกายคนป่วยอีกเล็กน้อย และเย็บปิดบาดแผล นิฟฟาย่าแปลงกลายเป็นโซ่เส้นเล็กอีกครั้ง ฟุ้งเข้าไปตรวจสอบสภาพภายในของชายคนนั้น ก่อนจะออกมา คืบร่างเป็นอิก้า พยักหน้าให้เรย์

"เสร็จ" เรย์ปากเหวื่อ

เรเชลยกผ้าขึ้นเช็ดหน้า ก่อนจะถาม "รู้สึกอย่างไรบ้างขอรับ"

"ขอกลับไปทรมานวิญญาณในนรกต่อดีกว่า" เรย์กระซิบบอก เขาหัวเราะ เรเชลก็หัวเราะ

ถ้าเทียบกับคราวของปลาอสูรมุซาเรียสแล้ว คราวนี้ยังถือว่าง่ายดายกว่ามาก ตอนเอมิลี เจ้าปลาอสูรถึงกับขาดใจตายจนเธอจะต้องคว้าวินญาณของมันเอาไว้ แล้วใส่กลับเข้าไปใหม่เมื่อผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจสำเร็จ แต่ชายคนนั้นไม่ถึงกับตาย เรย์เลยไม่ต้องคว้าวินญาณของเขาเอาไว้

เรเชลวางมือบนหน้าท้องของผู้ป่วย ก่อนจะส่งพลังตามแบบวิธีของนักรบ ทำให้การทำงานของอวัยวะทั้งหมดเข้าที่ และหันไปหยิบยาบำรุงระดับกึ่งเทพให้เขา

"เสร็จแล้วขอรับ" เรเชลบอก ผู้กอบกู้ที่นั่งคูมานานพยักหน้ารับ ซาฮาร์ใช้เวทมนตร์ตรวจร่างกายของผู้ป่วยด้วยตนเอง ก่อนจะทำหน้าตื่นตะลึง

ซาฮาร์พยักหน้า พลังบอก "แข็งแกร่งดี ที่เหลือก็รอให้เขาฟื้นเท่านั้น"

เวทมนตร์นั้นไม่อาจรักษาผู้ป่วยได้ แต่การตรวจร่างกายด้วยเวทมนตร์นั้นเป็นสิ่งที่จอมเวทพอทำได้

สิ้นคำของซาฮาร์ เสียงฮือฮาก็ดังมาอีกระลอก

วาเรนเคอ่ยถามเหล่าทหารชั้น "พวกเจ้ามีคำถามอะไรหรือไม่"

"ที่เจ้านำออกมาและใส่เข้าไปมันคืออะไร" เฟลเลียถามเสียงเกรียก

"สิ่งที่เจ้านำออกมาคือลำไส้เล็กของชายผู้นี้ มันเกิดโรค ทำให้เขาต้อง

ปวดท้องอยู่บ่อยๆ ขอรับ และสิ่งที่ข้าंनाเข้าไป คือของทดแทนที่ข้าंनाทำขึ้นมา จากวัตถุดิบธรรมชาติของปลาอสุรมาเรียสที่ตายแทนเอมิลีของข้าंना" เรเซลบอก

"ทำไมต้องเป็นปลาอสุรหรือ" เอเรียสถามอย่างสงสัย

"ท่านวาเนสซ่าเขียนบันทึกว่า สัตว์ทะเลน้ำลึกที่หากินตอนกลางคืนส่วนใหญ่มีพลังชีวิตมาก และทนทานต่อควายา ดังนั้นการสร้างอวัยวะเทียมจากพวกมันจึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ แต่ยังไม่มีการลองทำมาก่อน ข้าंनाเลยลองดู" เรเซลบอก

"แต่เจ้าंनाไม่เคยใช้มันกับมนุษย์ ถูกหรือไม่" เลวี่อาธานบอก "ที่เจ้าंनाเลือกการรักษาเช่นนี้ มันอาจจะเกิดอันตรายได้"

เรเซลยิ้ม "ขอรับ การเปลี่ยนอวัยวะคือวิธีการที่อันตรายยิ่ง ดังนั้นสิ่งที่สำคัญคือ ผู้ช่วยของข้าंनाจะต้องเป็นชาวนรก หรือลูกครึ่งชาวนรกเท่านั้น!"

เสียงฮือฮาคังขึ้นอีกระลอก วาเรนตอบถามไม่ได้

"ทำไมจะต้องเป็นชาวนรกล่ะ" เขามองเรย์ที่หันไปยิ้มให้ครูซที่โกรธจนตัวสั่น เรเซลต้องฟาดแขนองคค์ขายรองไปหนึ่งที เรย์จึงหันมาตอบคำถามผู้กอบกู้

"ข้าंनाรู้ว่าพวกท่านเห็นหรือได้ยินว่าชาวนรกเป็นเช่นไร..." เรย์บอกก่อนจะกระแอมเรียกความน่าเชื่อถือ "ชาวนรกคือผู้ล้มล้างวิญญาณได้ พวกเรามีพลังเกี่ยวกับความตายมากที่สุด ในที่นี้ไม่ได้มีแค่การทำลายเพียงอย่างเดียว แต่หมายถึงว่าพวกเราช่วยชีวิตได้ด้วย"

"ช่วยชีวิตหรือ!" ซาฮาร์อุทาน

"ใช่" เรย์พยักหน้ารับ "ข้าंनाสามารถดึงวิญญาณของท่านออกมาจากร่างและใส่กลับเข้าไปใหม่ได้ โดยท่านไม่รู้สึกละเลย อย่างไรก็ดี ข้าंनाสำรวจภายในของผู้ป่วยชายคนนี้นั้นพอรุน มองเห็นไปถึงวิญญาณของเขา โดยเขาไม่รู้สึกละเลยแม้แต่น้อย ดังนั้นจึงบอกแก่เรเซลได้ว่าเขาควรจะทำตรงไหน ผ่านลักษณะแบบใด หรือหากชายผู้นี้ตายกลางคัน ข้าंनाจะจับวิญญาณของเขาเอาไว้ และใส่กลับเข้าไปใหม่เมื่อเรเซลผ่าตัดเขาเสร็จแล้ว แต่อย่างไรเสีย คนที่ทำให้ชายคนนี้น่ารักก็ยังเป็นเรเซลอยู่ดี"

"เป็นความสามารถที่น่าสนใจจริงๆ" ซาฮาร์ลูบเคราของตน มองเรย์แล้วถามต่ออย่างสงสัย "ข้าंनाเห็นเจ้าंनाเป็นผู้เย็บอวัยวะ"

"เป็นด้วยวิญญาณที่พวกท่านไม่มีทางเห็นหรือ นอกจากคนที่มีความเชื่ออย่างเรเชล โลก และพวกข้า" เรย์บอกเสริมอีกหน่อยว่า "ความสามารถของพวกข้า หากเป็นผู้ที่มองเห็นวิญญาณได้จะประจักษ์ที่สุด คนที่มองไม่เห็นวิญญาณก็ได้แต่เดาเดา ไม่เชื่อ ท่านคุณนี่ะ นิฟฟายา!"

อีกาสีคำลับถูกเรียกมาอีกครั้ง เรย์ทำมือให้มันเกาะ แต่ไม่มีใครมองเห็นมัน เลยได้แต่ทำหน้างุนงง เรย์ชี้ไปที่เฟลิเซีย

"ข้าอยากได้ยางมัดผมของนาง"

นิฟฟายาร้องขานรับ ก่อนจะบินโฉบไปเอายางมัดผมของเฟลิเซียมาให้ เรย์อย่างรวดเร็ว เฟลิเซียร้อง

"เจ้าใช้เวทมนตร์หรือ!"

"ไม่ นี่คือการใช้วิญญาณ" เรย์ยิ้ม "หากข้าใช้เวทมนตร์ จอมเวทต้องรู้สึกได้ เอ้า! เด็กดี เอาไปคืนนางสิ"

นิฟฟายาขานรับอีกครั้ง ก่อนจะคาบของไปคืนเฟลิเซีย แต่มันหยุดชะงักและโยนให้ซาฮาร์แทน ผู้กอบกู้จอมเวทรับมา ก่อนจะหัวเราะ

"เห็นเช่นนั้น ข้าต้องยอมรับแล้วว่ามีความจริงที่เรามองไม่เห็นอีกมากบนโลกใบนี้ วิญญาณของเจ้าคงซุกซ่อนนาดู"

เรย์ไม่ตอบ แต่นิฟฟายาบินไปที่ซาของซาฮาร์ เอากรงเล็บจุ่มด้วยซาและเขียนตัวอักษรบนชุดสีขาวของซาฮาร์ด้วยน้ำซาสีเข้ม เป็นข้อความว่า

'นรกมีจริง สวรรค์มีจริง'

คนที่อ่านข้อความนั้นได้แต่นิ่งงัน นิฟฟายาบินกลับไปหาเรย์แล้ว

เรเชลเอ่ยเสียงนุ่ม "ข้าคนเดียวไม่สามารถทำงานนี้ได้สำเร็จหรอกขอรับ ถ้าไม่มีชาวนรกหรือลูกครึ่งชาวนรกคอยช่วยเหลือ"

ผู้คนเริ่มหันมามองหน้ากันและซุบซิบ การประลองชิงตำแหน่งมหาราชันจอมยานั้นเป็นการต่อสู้ทางความเชื่อของแท้ ฝ่ายหนึ่งใช้ปาฏิหาริย์ของมาริแซล เพื่อยืนยันปาฏิหาริย์ของมาริแซลนั้นมีอยู่จริง ขณะที่อีกฝ่ายใช้ชาวนรกมาเป็นผู้ช่วยในการรักษาผู้ป่วย เพื่อบอกใครต่อใครว่าชาวนรกไม่ได้เลวร้ายเหมือนที่เหล่ามาริแซลอ้าง คือการต่อสู้ของจอมยาที่มีสองอำนาจหนุนหลัง จอมยาปะทะจอมยา ชาวนรกปะทะมาริแซล เช่นนี้แล้วผลลัพธ์จะออกมาเป็นเช่นไร

ในคอนนั้นชายที่เป็นผู้ป่วยของเรเชลก็ฟื้นขึ้น เขามองหน้าทุกคนอย่าง

สงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น ซาฮาร์เห็นดังนั้นก็ว่า

"เจ้ารู้สึกอย่างไรบ้าง เจ็บตรงไหนหรือไม่"

ชายคนนั้นส่ายหน้า เขาบอก "ข้ารู้สึกว่กลับไปเท่านั้นขอรับ นี่รักษาเสร็จกันแล้วหรือขอรับ"

คำตอบนั้นทำให้ทุกคนมองหน้ากัน บุตรชายและบุตรสาวของผู้ป่วยเรเซลยินดียิ่งนัก ยิ่งเห็นพ่อของพวกเขาลุกขึ้นมาจากเตียง และเดินได้อย่างปกติ แข็งแรงดีทุกอย่าง การันตีว่าการผ่าตัดนั้นทำได้จริงและได้ผล ต่อจากนี้มันอาจเป็นแนวทางการรักษาใหม่ของชาวแอนตานี

เหล่าผู้กอบกู้หน้าตาเคร่งเครียด พวกเขาขอเวลาสักครู่ ก่อนจะหันไปปรึกษาและถกเถียงกันอย่างหนัก ขณะที่เหล่าทหารชั้นเองก็เอาแต่จับจ้องทั้งซิลเวอร์และเรเซล

"เจ้าว่าใครจะชนะเธอ" คนคนหนึ่งเอ่ยถาม

"ไม่รู้สิ แต่ข้าชอบท่านซิลเวอร์มากกว่านะ การรักษาอาจจะไม่น่าตื่นตา แต่ได้ผลดี" อีกคนตอบ

"นั่นสิ ข้าไม่อยากให้เรเซลมาผ่าท้อง หากว่าผิดพลาดอะไรไป คงจะจบไม่สวยงาม" คนหนึ่งสนับสนุน แต่มีคนแย้งต่อ

"แต่ก็เชื่อว่าเรเซลจะผ่าท้องคนทุกกรณี เรื่องฝีมือ ทักษะ และชั้นเชิง ข้าว่าเรเซลเหนือกว่านะ"

"แต่พวกจอมยาไม่ชอบเรเซล เขาคงจะเป็นได้ยาก" อีกคนผสมโรง

"ตอนนี้ตระกูลโอสถสวรรค์ก็มีชื่อเสียงไม่ดิ่ง"

เสียงวิพากษ์วิจารณ์ของเหล่าคนคู่งอ้ออิงไปหมด เรย์กระซิบถามเรเซล

"เจ้ามั่นใจมากแค่ไหน"

เรเซลยิ้ม ไม่ตอบอะไร ในใจของเขารู้อยู่แล้วว่าผู้กอบกู้จะตอบอะไร เขากวาดตามองไปรอบบริเวณ มองกลุ่มคนคูเพื่อฆ่าเวลา ก่อนสายคาจะหยุดอยู่ที่ชายคนหนึ่ง

ผู้ชายคนนั้นมีเส้นผมสีค้ำลับและดวงตาสีค้ำลับ แยมรอยยิ้มให้เขาอยู่ท่ามกลางฝูงชน ชายผู้นั้นรูปร่างมั่งคั่ง ในสายตาของเรเซล เขาโคเคนกว่าใคร แต่ไม่ทราบว่าเป็นคนอื่นๆ ที่อยู่รอบกายของชายคนนั้นกลับทำเหมือนมองไม่เห็นเขา

เรเชลแข็งค้าง เขาจำได้ว่าชายคนนั้นเป็นใคร

ทราวิสยกนิ้วชี้ขึ้นตะปอก เรเชลเองก็ไม่มีความคิดจะเรียกเรย์ หรือชาวรอกคนอื่นให้หันมอง เขามีสติพอจะรู้ว่าหากปล่อยให้ชาวรอกอาละวาดใส่ทราวิสในตอนนี้ ทุกสิ่งจะเลวร้ายลง

แต่ทำไมทราวิสจึงปรากฏตัวให้เขาเห็น ทำไมกัน

เรเชลคิดหาคำตอบ พร้อมพยายามมองสีหน้า แววตา และท่าทางของทราวิส นักโทษนรอกคนนั้นยังเต็มไปด้วยปริศนา เขาอ่านไม่ออกเลยสักนิดเดียว

'เขามาเพื่ออะไร มาช่วย หรือว่ามาจัดการพวกเรา' เรเชลคิดเช่นนั้น

"กรี๊ดดด ลูกแม่!"

ในตอนนี้เอง หญิงสาวผู้เป็นมารดาของผู้ป่วยซิลเวอร์ก็ร้องเสียงดังลั่น ทุกคนหันไปมอง ก็เห็นเด็กหญิงล้มลง และชักกระตุกโดยแรงหลายที ซิลเวอร์กับเชอรีนเบิกตากว้าง เรย์จะวิ่งเข้าไป แต่เรเชลยื่นมือไปดึงแขนไว้

"เดี๋ยวก่อน!"

เรเชลจ้องสภาพของเด็กหญิงคนนั้นแว่หนึ่ง เห็นเธอยืนสัปดาห์เหมือนสัตว์ผิวกายเริ่มคำค้ำ น้ำลายฟูมปาก และดวงตาแดงก่ำเลื่อนลอย เหมือนเด็กน้อยกลายเป็นสัตว์ไปแล้ว

ไม่ได้มีแต่เด็กหญิงคนนั้นที่สภาพร่างกายแปรเปลี่ยน ทุกคนที่กินกลีบดอกคาทาร์เข้าไปถึงกัน เรย์จับมือเรเชลออกจากแขนเขา พร้อมเอ่ยเสียงเกรียดย

"นี่หรือการทวงคืนของต้นอ่อนคาทาร์!"

ชาวรอกอาจนิยมพรกกับต้นอ่อนของคาทาร์ แต่ไม่เคยมีชาวรอกคนใดอุตริกินมัน พวกเขาล้วนทราบกันดีว่าเมื่อต้นไม้นี้เติบโตใหญ่ขึ้น มันจะสังหารดวงวิญญาณ ดังนั้นแล้วจึงไม่เคยปรากฏว่าเมื่อกินดอกอ่อนของต้นคาทาร์ไปแล้ว ร่างกายจะกลายเป็นเช่นไร

เร็นและเอเคนกระโจนมายืนข้างเรย์ด้วยท่วงท่าเตรียมพร้อม พี่ใหญ่นรอกเอ่ยเสียงเกรียดย เมื่อเห็นว่าคนทั้งหลายเริ่มกลายร่างใกล้เคียงสัตว์เข้าไปทุกที

"จำว่าไม่ใช่แค่กลีบดอกคาทาร์!"

"มันเอากลีบดอกคาทาร์มาทำเป็นทาคว!" เอเคนว่าอย่างมั่นใจ ทราวิสเอากลีบดอกคาทาร์มาร่ายคาถาเป็นทาคว เขาใช้ประโยชน์จากการที่ต้น

และดอกอ่อนของคาทาร่าขอพรได้ แม้ไม่กินมันลงไป ทราวิสปล่อยให้ผู้คน รีดจนน้ำมันไปปรงยา และทำให้มันเป็นทาคว ยาที่จะทำให้ผู้ใช้สมปรารถนา แต่ก็ก็จะกลายเป็นอสุร

"ต้องรีบตอนนี้!" เรย์ทวาค ท่ามกลางสีหน้าตื่นตระหนกของทั้ง มาริแซลและพวกตระกูลโอสทสวอร์ก พวกเขามองสีหน้าจริงจังของเรย์ อย่างสงสัย "ข้าบอกว่ายาก็พวกเจ้าให้เขากิน ต้องรีบตอนนี้!"

"เพราะพวกเจ้าต่างหากที่ทำให้พวกเรากลายเป็นอสุรกาย เพราะ กลืนอวยปีศาจของพวกเจ้า!" โอริสตะโกนได้อย่างไม่ยอมแพ้ เรย์ทวาคถาม เสียงดังลั่น

"ช่วยใจเวลาอื่นได้ไหม! ถ้าเป็นเพราะข้า ทำไมชายคนนั้นถึงไม่เป็น อะไรเล่า! นิ่งโง่!" เรย์ชี้ผู้ป่วยของเรเซลที่ถอยหนีคนกลุ่มนั้น พร้อมเอามือกัน ลูกชายหญิงของคนไว้อย่างปกป้อง

โอริสไม่อาจหาเหตุมาได้แย้ง เธอหน้าซีด ปากสั่น อับจนคำพูดในทันที

"เลวี่อาธาน!" เรเซลส่งเสียงเรียกมหาราชันจอมทัพที่ลุกขึ้นทันที "มัน จะเหมือนตอนข้าประลองกับเชรรีน ช่วยกันคนออกห่างด้วยนะ!"

"เร็วเข้า! มันเยอะเกินไป!" เอเดนกรีดร้อง ตอนนี้เหล่าอสุรกายที่เคย เป็นมนุษย์เหมือนรู้ว่าจะถูกเล่นงาน จึงพร้อมจะกระโจนหนีได้ทุกเมื่อ และ เหล่าชาวราก็มีไม่พอปิดล้อมพวกมัน

พวกมาริแซลและตระกูลโอสทสวอร์กเร่งถอยห่าง แม่ของเด็กหญิงกรีด ร้อง เรียกชื่อลูกซ้ำๆ หวังปลุกให้ลูกตื่นจากสภาพที่ไม่ต่างจากสัตว์เคี้ยวรuminant แต่ผลคือร่างนั้นหันมาโจมตีเธอเพราะอยู่ใกล้สุด

"ระวัง!" เรเซลคว้าร่างของคนเป็นแม่เอาไว้ แขนของเขาคอนกรีต เล็บ ของอสุรกายนั้น มันทำมุกฟุคฟิคแล้วหันมองเรเซล เหมือนเวลาสัตว์ร้ายได้ กลืนเลือด เรเซลขมวดคิ้วแน่น เรย์โบกมือทีเดียวกว่า โชคดีที่ทุกคนก็ตรงเข้ารัค ร่างอสุรกายพวกนั้น

มาริแซลและเหล่านักรบเตรียมพร้อมสำหรับการต่อสู้ แต่เลวี่อาธาน ประกาศเสียก่อน "กันคนให้ห่างออกไป เจ้าพวกนั้นให้ชาวรจัดการ!"

ระหว่างที่เลวี่อาธานพูดอยู่นั้น ครูซก็ทวาคสั่งพรรคพวกของตน "สวด ถาวนา ทำน้ำศักดิ์สิทธิ์ประหารวิญญาณร้าย!"

เลวี่อาธานตัวส่ายตามองครูซ ซึ่งมองตอบกลับราวกับจะกินเลือด

กินเนื้อ ในตอนนั้นเองเร็นกับเอเดนก็เริ่มเขียนสัญลักษณ์ที่ผสมพลังของพี่น้อง พวกเขาเ็นสามมุม เป็นรูปสามเหลี่ยม ตรงกลางมีร่างของอสุรกายพวกนั้น เรเชลพาหญิงสาวผู้เป็นแม่ถอยห่าง ปล่อยให้ชาวนรกจัดการ สามพี่น้องวาดสัญลักษณ์กลางอากาศ ก่อนจะผลักมันใส่เหล่าคนป่วย เรย์ร้องเสียงหนึ่งเมื่อลูกธนูของมาริแซลพุ่งปักแผ่นหลังเขา ทำให้โซเริ่มคลาย แต่ก็กลับมารัดร่างของอสุรกายพวกนั้นอย่างรวดเร็ว

ทุกคนหันไปมองคนยิง นักบวชชายคนนั้นทำหน้าที่เลอลหลา เหมือนเพิ่งตื่นจากฝันไม่มีผิด

"เข้ายังทำไม!" เลวืออาณถามอย่างโกรธจัด

"อะ...ขอภัยขอรับ พระเจ้าบอกให้ข้ายิง" ชายคนนั้นเอ่ยเสียงสั้น

เรย์เอื้อมมือไปกระชากลูกธนูออกจากแผ่นหลังตน ก่อนจะผลักพลังของตนไป ทันทีที่สัญลักษณ์โค่นตัวเหล่าอสุรกายที่ถูกตรึงไว้ด้วยโซ่ดำ ร่างพวกนั้นก็หลุดตัวลง ร้องโหยหวน และค่อยๆ กลับเป็นมนุษย์อย่างน่าอัศจรรย์ เหล่ามาริแซลรีบวิ่งเข้าไป พร้อมคว้าโล่ใส่น้ำศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา

เร็นควาคเสียงดัง "หยุดเดี๋ยวนี้!"

มาริแซลมีเจตนาหวังช่วยคนเจ็บ และไม่ยอมฟังชาวนรก เรงจะเอาน้ำมนต์ศักดิ์สิทธิ์ที่ตนสวดภาวนาไปกรอกปากคนป่วย เรย์คว้ามือใช้โซ่ของคนคิงพวกมาริแซลออกห่างจากคนพวกนั้น

ไอริสกริกร้องลั่น "หยุดเดี๋ยวนี้ซะไอ้ปีศาจ! ให้พวกเราช่วยเขา! พวกเขากำลังจะตายเพราะเจ้าแล้ว พวกเราต้องช่วยเขา!"

"เลิกแหกปากแล้วดูคนพวกนั้นให้ดีๆ!" เรย์ควาค เดินมาจิกเส้นผมสีเงินของไอริส บังคับให้เธอมองไปยังเหล่าคนเจ็บที่โง่งมอาเจียนอยู่

เหล่าคนเจ็บกลับไปเจ็บป่วยเหมือนเดิม พวกเขอาาเจียนบางอย่างออกมา บางอย่างที่เป็นของเหลวสีดำขลับ พอกระทบพื้น ของเหลวพวกนั้นก็รวมตัวกันเป็นกลีบคอกไม้...คอกไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่เหล่ามาริแซลหวาดอ้าง!

เหล่ามาริแซลทุกคนนิ่งอึ้ง เรย์ส่งเสียงหัวเราะหยันเยาะหนึ่งครั้ง ก่อนจะใช้ปลายโซ่แหลมคมของตนเองแทงทะลุแต่ละกลีบจนแหลกสลาย

เรย์มองดวงหน้าเผือกสี และท่าทางเหมือนไม่อยากจะเชื่อสายตาของไอริส ก่อนจะกล่าว

"คราวนี้ข้าอยากจริงๆ ว่าพวกเราเป็นปีศาจ หรือว่าพวกเจ้ากันแน่"

"โอ๊ยยย!"

เรย์ร้อง เมื่อเอเคนลงยาที่กลางแผ่นหลังของเขา ยานั่นช่วยสมานแผลที่มูกาลาสรูปอู๋แทงเข้าไปได้เป็นอย่างดี

"โชคคินะที่มาด้วยร่างจริง พลังเต็ม เลยไม่เจ็บหนักนะ" เร็นบอกเสียงเรียบ เรย์ยกมือลูบหลัง พร้อมบ่นอุบอิบ เขายอมรับว่าตอนมาด้วยร่างชั่วคราว แม้จะดึงพลังจากนรกขึ้นมาใช้ แต่เมื่อโคนมูกาลาสพวกนี้ก็เจ็บหนักกว่าตอนที่ใช้ร่างจริง และยังมีอีกเหตุผลหนึ่งที่เรย์มั่นใจ เขาบอก

"เพราะคนที่วาดสัญลักษณ์บนมูกาลาสนี่คงเป็นมนุษย์ธรรมดาด้วยแหละ ทราวิสคงสอนให้พวกมาริแซลทำมูกาลาสี่ใช้เอง เพราะมันไม่มีทางมานั่งวาดให้ทีละอันหรอก"

มูกาลาสที่ทำด้วยขาวนรคนั้นมีพลังแข็งแกร่ง แต่พวกมาริแซลมีจำนวนมหาศาล และทุกคนล้วนมีมูกาลาสี่ใช้ เรย์ไม่คิดว่าทราวิสจะมานั่งวาดสัญลักษณ์ทำมูกาลาสี่ให้ทุกคน เขาน่าจะสอนมาริแซลทำมูกาลาสี่ด้วยพลังของตนเองมากกว่า

"จะอย่างไรก็เถอะ" เอเคนเอ่ยเสียงหวาน กอดพี่รื่องจากด้านหลัง แล้วยื่นหน้าไปหอมแก้มเรย์เบาๆ อย่างรักใคร่ "วันนี้พี่เรย์ทำดีมาก"

พี่ชายได้สัมผัสจากน้องสาวสุดรักก็คิใจจนแทบตีปีก ก่อนเอเคนจะผละจากเรย์ทันทีที่เรเซลเปิดประตูเข้ามาในที่พักของพวกเขา เธอร้องถามผู้มาใหม่ "เป็นอย่างไรบ้าง"

"คนที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุการณ์นั้น ข้ารักษาหมดแล้ว" เรเซลว่าอย่างเหนื่อยอ่อน ต้องผ่าตัดคน แล้วยังมานั่งรักษาคนที่กินทาควเข้าไปอีก วันนี้ช่างเหนื่อยจริงๆ "ญาติของพวกเขา ให้ตายอย่างไรก็ไม่ยอมให้ซิลเวอร์และเชรีรินรักษา คอให้สองคนนั้นบอกว่า จะไม่ใช้กลีบคอกไม้ศักดิ์สิทธิ์แล้วก็ตาม"

"แน่ละ เป็นใครก็ต้องขยาดยาของเจ้าพวกนั้นเป็นธรรมดา" เร็นพยักหน้า "สองครั้งแล้วสินะที่พวกตระกูลโฮสโตสเวิร์คปรุงยาออกมาแล้วทำให้นักกลายเป็นอสุรกายกระหายเลือด"

"และทั้งสองครั้งก็เข้าทางเจ้าด้วย" เรย์บอก มองเรเซล ก่อนจะยิ้ม "บอกหน่อยสิ ว่าผลการตัดสินใจของผู้กอบกู้เป็นอย่างไร"

"พวกท่านก็ได้รับการกล่าวขานในทางที่ดี และพวกสี่ผู้กอบกู้ยังมอบรางวัลให้พวกท่านด้วย" เรเซลบอก เขาแกล้งไม่บอกเรื่องที่ทุกคนอยากรู้ที่สุด

เอเคนเขย่าแขนเขาพร้อมบอก "แล้วใครได้เป็นมหาราชันจอมยาคนต่อไปเล่า เจ้าอย่าอมพะนำสิ!"

หลังเกิดเรื่อง พวกเธอใช้พลังไปเยอะจากการถอนยาทาควู เลวี่อาธานเห็นใจเลยให้คนของตนพาพวกเธอมาพักในห้อง เลยไม่รู้ว่หลังจากผู้ป่วยทุกคนกลับมาปกติแล้ว ผู้กอบกู้ตัดสินผลการประลองว่าอย่างไร

เรเชล ราคิอิฮ์ยัม ก่อนจะหยิบตราของมหาราชันจอมยาขึ้นมา เอเคนร้องกรี๊ด ก่อนจะกระโดดกอดคอเรเชลพร้อมบอกว่า

"เรเชลของข้าเก่งที่สุดเลย!"

"ข้าก็ช่วยเขานะ..." เรย์เอ่ยอย่างหงอยๆ เร็นคบบ้านน้องชาย พร้อมปลอบประโลมเบาๆ ว่า

"ทำใจเสียเถอะ"

I 34

มหาราชันจอมยาคนใหม่

ข้อความจากผู้กอบกู้ ถึงประชาชนทุกคนบนแผ่นดินแอนดาเนีย

จากการประลองชิงตำแหน่งมหาราชันจอมยาที่เกิดขึ้น ซิลเวอร์ อาโต-เมโก ใช้แต่วัตถุดิบเลอค่าในการปรุงยา ซึ่งผู้ป่วยอนาถาไม่อาจเข้าถึงได้ ข้ายังสร้างอันตรายแก่ผู้ป่วย จึงขอปลดออกจากการเป็นมหาราชันจอมยา และแต่งตั้งเรเซล ราคิอัสผู้คิดค้นสูตรยา 'โจนานัน' ขึ้นเป็นมหาราชันจอมยาแทน

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

[ลงนามด้วยลายเซ็นของผู้กอบกู้ทุกคน ยกเว้นจาออกค้ำ]

หลังจากที่ผู้กอบกู้ประกาศอย่างเป็นทางการ เรเซล ราคิอัสก็ได้ชื่อว่า เป็นมหาราชันจอมยาที่อายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์ของแอนดาเนีย ทุกคนต่างพูดถึงเรื่องของเรเซล ราคิอัสกันมากมาย เหล่าปราชญ์ออกมาตั้งข้อสงสัย เกี่ยวกับการตัดสินใจของผู้กอบกู้ และเพราะความหลังเรื่องการสอบ จตุรศาสตร์คราวที่แล้ว จึงไม่ได้มีปราชญ์คนใดกล้าออกมาวิพากษ์วิจารณ์ในทางเสียหาย

พวกปราชญ์วิเคราะห์ว่า ที่เรเซลได้เป็นมหาราชันจอมยา ก็เพราะหนึ่งในส่วนผสมของซิลเวอร์ที่นำมาจากเหล่ามาริแซลทำพิษ ทำให้คนเกิดเป็นโรค

ร้าย ถ้าซิลเวอร์ไม่ใช้กลีบดอกไม้ศักดิ์สิทธิ์นั้นเป็นส่วนผสม ก็คงไม่เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น

ปราชญ์อีกกลุ่มก็วิเคราะห์ว่า ต่อให้ส่วนผสมของซิลเวอร์จะพิสดารแค่ไหน ก็ไม่สำคัญ เพราะสี่ผู้กอบกู้ไม่ได้มองที่ตรงนั้น พวกเขาน่าจะมองว่าซิลเวอร์พึ่งพาปาฏิหาริย์ แต่แท้ที่จริงชีวิตผู้ป่วนนั้นจะพึ่งแต่ปาฏิหาริย์ไม่ได้ ทำให้สี่ผู้กอบกู้ไม่พอใจเขาในเรื่องนี้ ซ้ายยังใช้แค่วัตถุสิบเลอค่า ทำให้คนธรรมดาเข้าถึงมันยาก ผิดกับเรเชลที่มักใช้แค่ของพื้นบ้านเป็นหลัก

ขณะที่ปราชญ์อีกคนก็ว่า สี่ผู้กอบกู้อาจถูกใจที่เรเชลรักษาคณเฑาะว์อย่างพิสดาร การผ่าตัดของเรเชลนั้นค่อยๆ ออกไปได้หลากหลาย ประชาชนชาวแอนดาเนียก็ชื่นชอบความรู้แบบใหม่อยู่แล้ว เรเชลย่อมสมควรเป็นมหาราชจอมยาเป็นธรรมดา เพราะเขาไม่ได้เก่งแค่ปรุงยา แต่เก่งเรื่องรักษาค่าย และขณะเดียวกัน ทุกคนเห็นชัดว่าสี่ผู้กอบกู้ไม่พอใจในตัวซิลเวอร์ขึ้นเรื่อยๆ เพราะเขาคังคนเป็นใหญ่ในหมู่จอมยา แสวงหาพรรคพวก รวบรวมอำนาจ ซึ่งเกินหน้าเกินตาสี่ผู้กอบกู้

คนทั้งแผ่นดินแอนดาเนียต่างจับกลุ่มพูดคุยกันอย่างออกรส ขณะที่ตระกูลโอสตรรค์ของซิลเวอร์นั้นเงียบเหงาอย่างถึงที่สุด นอกจากวัตถุสิบค่าแล้ว อย่างอื่นล้วนไร้ค่าทั้งสิ้น ซิลเวอร์ไม่ได้เป็นมหาราชจอมยาอีกแล้ว ทำให้ไม่มีใครอยากประจบเอาใจ ซ้ายยังถูกตราหน้าว่าเอาวัตถุสิบประหลาดมาปรุงยาให้คนป่วย ทำให้คนเจ็บเกือบกลายเป็นอสุรกาย จากนั้นจะมีใครเชื่อถือในยาที่มาจากตระกูลโอสตรรค์อีก

ซิลเวอร์รู้สึกเหมือนตนเองแก่เฒ่าไปอีกหลายร้อยปี จากนั้น เขาจะไม่ได้รับยาอมตะ นึกอยากจะตายเสียในวันพรุ่งนี้เลย แต่ห้วงหลานทั้งสองที่ตอนนี้ต่างเก็บตัวเงียบอยู่แต่ในห้อง ไม่อยากออกมาพบหน้าใครเลย เขาได้แต่มองออกไปนอกหน้าต่าง จอมยาที่เคยศึกษาเล่าเรียนที่ตระกูลอาโคเมโกต่างเก็บข้าวของ หยอยเดินทางออกจากตระกูลโอสตรรค์ไปมากมาย ไม่มีใครคิดถึงบุญคุณของพวกเขาที่เคยสั่งสอนเรื่องการปรุงยาเลยสักนิด

ไม่ต้องพูดถึงเจนิเพียร์และเฟลิเซีย เขาส่งสารไปหาตั้งหลายครั้ง แต่ไม่มีใครยอมตอบมา พวกปราชญ์ทั้งหลายก็ขุดเอานิสัยแย่ๆ ของเขาและเหล่าหลานๆ ออกมาประจาน พูดคุยกันสนุกปากอย่างไม่เกรงกลัว เพราะบัดนี้เขาไม่มีอำนาจหรือบารมีมาปิดปากคนพวกนั้นแล้ว

ซิลเวอร์หลับตา และเคลื่อนตัวลงนอนบนเตียง ทอดตามองรูปขนาดใหญ่ของตัวเขาตอนที่ได้รับตำแหน่งมหาราชันจอมยาใหม่ๆ น้ำตาของเขาไหลออกมาอย่างสุระระงับ

ใบไม้เขียวแห้งที่หลุดจากต้น ย่อมถูกผู้อื่นเหยียบย่ำ
คนที่ไร้อำนาจมาหล่อเลี้ยงก็ไม่ต่างกัน

เรเซล ราคิอิธเข้าพิธีรับการแต่งตั้งเป็นมหาราชันจอมยาคนใหม่
ท่ามกลางสายตาของคนใหญ่คนโตของดินแดนแอนตาเนียที่เดินทางมาเป็นพยาน สี่ผู้กอบกู้จักน้ำล้างมือที่ใส่น้ำมันหอมระเหยให้ น้ำล้างหน้าอีกหนึ่งกะละมังทอง ขี้ผึ้งมวงกล และยาอมตะหนึ่งเม็ด

วาเรนเตเป็นผู้ล้างมือให้เรเซลด้วยตัวเอง ชายชราเอ่ยอย่างอ่อนโยน พร้อมมือของเรเซลกับน้ำล้างมือที่ใส่น้ำมันระเหยจนหอมกรุ่น

"ข้าล้างมือให้เจ้า ผู้เป็นมหาราชันจอมยา ด้วยหวังให้เจ้าใช้มือคู่นี้ช่วยเหลือแอนตาเนีย คลายทุกข์ให้ผู้คนทั่วแผ่นดิน จากนั้นไป มือของเจ้าจะไม่เหมือนมือของผู้อื่น เจ้าจะมีอำนาจเป็นรองจากพวกข้า ขออย่าใช้อำนาจในทางที่ผิด อย่าทำให้มือที่ข้าล้างคู่นี้ต้องสกปรกหรือแปดเปื้อน"

"ขอรับ" เรเซลรับคำอย่างสุภาพ วาเรนเตยังจับมือเขา พร้อมเอ่ยอย่างจริงจัง

"ทำให้มือสะอาดเอาไว้นะ เรเซล ราคิอิธ"

เรเซลพยักหน้ารับ วาเรนเตถอนตัวไป ซาฮาร์เดินเข้ามาแทนที่ พร้อมกับวิกน้ำล้างหน้าเรเซล มหาจอมเวทเอ่ยอย่างนุ่มนวล

"ข้าล้างหน้าให้เจ้า เพราะจากนี้ไป เจ้าจะมีหน้ามีตา ชื่อเสียงของเจ้าจะขจรขยายไปทั่วแผ่นดินแอนตาเนีย เมื่อมีชื่อเสียง ย่อมมีผู้คนจับจ้อง เมื่อมีผู้คนจับจ้อง ย่อมมีผู้ชื่นชมยินดีในตัวเจ้า เมื่อมีผู้ที่ชื่นชมยินดี จงอย่าได้ไหนเอนไปกับความยินดีกับผู้คนจนตระหนก และเดินผิดทาง จงมีคุณธรรม ทำตนให้เป็นตัวอย่างที่ดีแก่ผู้ที่คอยมองเจ้าอยู่ จากนั้นไปเจ้าเป็นผู้นำของเหล่าจอมยา รักษาศักดิ์ศรีของเหล่าจอมยาเอาไว้ อย่าให้ใครว่าได้เป็นอันขาด"

ว่าจบ ซาฮาร์ก็เอาขี้ผึ้งมวงกลแถมที่หน้าผากของเรเซล เขาบอกอย่างเหนื่อยใจ "ที่จริงจaoออกคำต้องล้างเท้าให้เจ้า แต่นาง..."

เรเซลมองจaoออกคำที่กำลังดักนั้นนี้ใส่ด้วยตาของตนอย่างไม่รู้ความ

แล้วพยักหน้ารับ ซาฮาร์ถอนใจอีกครั้ง และถอยออกไป เจนนิเพียร์เดินเข้ามา พร้อมยกถ้วยใส่ยามตะให้เรเชล เธอยิ้ม

"ด้วยยาเม็คนี้จะทำให้เจ้ามีสุขภาพร่างกายแข็งแรง หยุคอายุขัยของเจ้า เพื่อที่จะได้มีชีวิตทำคุณให้แผ่นดินสืบไป"

พอเรเชลรับยาเม็คนั้นมา เจนนิเพียร์ก็กระซิบบอกเด็กหนุ่มแผ่วเบา "หวังว่าเจ้าจะรู้ว่าต้องวางตัวเช่นไร มหาราชันจอมยาเรเชล"

เรเชลกระตุกยิ้ม รับคำเสี่ยงนุ้ม "ขอรับ"

"พวกเราที่ผู้กอบกู้ยีนคิที่ได้มหาราชันจอมยาคอนใหม่"

วาเรนเคเป็นผู้นำกล่าวเช่นนั้นพร้อมรอยยิ้ม เสียงระฆังแห่งความยินดีดังขึ้น ระฆังใบนี้ทำจากวัสดุขึ้นคิและจะคิเฉพาะยามได้มหาราชันคนใหม่ เมื่อเสียงระฆังดังก็ความสนใจจากทุกคน เรเชลก็ลอบเปลี่ยนยา และดิงยาเม็คใหม่ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับยาเจนนิเพียร์ออกมาจากมิดิ ก่อนกินมันเข้าไป ให้เจนนิเพียร์เห็นว่าเขากินยาลงไป เรเชลเดินผ่านเฟลิเซียที่ฝันยิ้ม เอะเรียสและบาฮาซาที่โค้งให้เขา และหยุคที่เลวืออาธาน มหาราชันจอมทัพยื่นมือออกมาให้เขาจับ

เลวืออาธานบอก "เจ้าไม่ต้องการการคุ้มครองจากข้าอีกแล้ว"

"แต่ข้าก็ยังต้องการกำลังของท่าน และท่านก็ยังต้องการความสามารถของข้า" เรเชลลอบส่งยามตะให้เลวืออาธานขณะจับมือกัน เขากะซิบบอก "อาจารย์ของข้าคงจะหายาแก้พิษจากมันได้"

"ได้ ข้าจะหาเวลาไปส่งมันด้วยตัวเอง"

เลวืออาธานพยักหน้า เขาตั้งใจให้เรเชลยืนเคียงข้างเขา พอเรเชลยินตรงตำแหน่งมหาราชันจอมยา เหล่าคนใหญ่คนโตที่มีตำแหน่งรองลงมาก็โค้งตัวทำความเคารพเขาพร้อมกัน เปล่งเสียงดัง

"พวกข้าขอทำความเคารพต่อมหาราชันจอมยาเรเชล ราคิคิอัส!"

เรเชลยิ้ม จากนั้นไปเขาจะทำอะไรได้สะควักขึ้นเสียที

การต่อต้านมหาราชันจอมยาคอนใหม่มาเร็วกว่าที่ทุกคนคาดคิด ทุกสิ่งบนโลกนี้ย่อมมีทั้งคนรักและคนชัง เรเชล ราคิคิอัสเองก็ไม่ใช่ชายที่มีแต่คนรัก ความผิดต่างๆ ของเขาถูกขุดขึ้นมาพูด เหล่าสาวกมาริแซลรวมตัวกันเพื่อต่อต้านเรเชล ราคิคิอัสอย่างสุดกำลัง

"เรเซล ราคิคิสเคยสังหารคนมาก่อน ตอนนั้นมีเหล้ามาราชันเป็นพยาน!" เหล้ามาริแซลพูด

"แต่ท่านเอเรียสก็บอกว่า นั่นเพราะมาริแซลสังหารคู่หูของเรเซลที่เป็นชาวรูก่อน" เหล้ามาริแซลผู้ได้บาร์มีของเลวีอาธานว่า

"วิธีการรักษาของเขาโหดเหี้ยมกว่าใคร!" เหล้าจอมยาที่ไม่ชอบเรเซลว่า

"แล้วพวกท่านรักษาคอนไซให้หายขาดเช่นเขาได้หรือไม่ ถ้าบอกว่าคนมีวิธีที่ดีกว่า ทำไมไม่ไปรักษาแทนเขา" เหล้าจอมปราศรัยเอ่ยถามอย่างสงสัย

"เรเซล ราคิคิสไม่เคารพต่อพระเจ้า!" เหล้ามาริแซลว่า

"คนต่ำลัทธิยอมเคารพพระเจ้าในลัทธิคน พวกท่านจะบอกว่าทุกคนที่ไม่เคารพต่อพระเจ้าของท่านล้วนเป็นคนไม่ดีกระนั้นหรือ" เหล้าจอมเวทถามอย่างสงสัย

แอนคาเนียเกิดข้อพิพาท ผู้คนโต้แย้งกันไปมาในเรื่องของเรเซล ราคิคิส ฝ่ายที่ไม่ชอบเรเซล นอกจากสาวกมาริแซลแล้วก็มีพวกจอมยาที่เสียประโยชน์เพราะเขา ขณะที่เหล้าจอมทัพที่เลื่อมใสเลวีอาธาน เห็นว่านายคนสนับสนุนใคร ย่อมสนับสนุนตาม พวกจอมปราศรัยและจอมเวทต่างวิเคราะห์ผู้ที่สมควรได้รับการเชิดชูด้วยเหตุผลของฝ่ายตน แต่ละฝ่ายข่มกันด้วยวาจา ไม่มีใครยอมใคร จนเกิดคึกคักต่อยกันอยู่บ่อยๆ

เลวีอาธานผู้รักษากฎแห่งแอนคาเนียเห็นคนรวมกลุ่มเพื่อประท้วงการขึ้นครองตำแหน่งมาราชันจอมยาของเรเซล ราคิคิสตามสถานที่สำคัญของแอนคาเนีย เขาต้องวิ่งวุ่นทันทีหลังงานแต่งตั้งเรเซลเป็นมาราชันจอมยา ชายหนุ่มลอบสนใจกับวิธีการของผู้ชุมนุมที่ต่างกัน บางคนอดอาหาร บางคนใช้ความรุนแรง บางคนกล่าววาตะปูลูกปืนผู้คน สถานการณ์เช่นนี้ยากเกินรับมือขนาดคนสุขุมเยือกเย็นอย่างเขายังแทบสติแตก อยากมีเวลาไปหาเวนสซ่าที่แคนน้ำแข็ง แต่ต้องมานั่งจัดการปัญหาที่ไม่มีวันหมด จนเสียเวลาทำงานที่เป็นประโยชน์ต่อแผ่นดิน หรือเดินทางไปพบคนรัก

"สร้างเรื่องให้ข้าตั้งแต่ยังไม่เป็นมาราชัน แต่ตอนเป็นมาราชันยิ่งสร้างเรื่องหนักกว่าอีก!" แล้วเลวีอาธานก็สบถหนึ่งคำ ก่อนจะเดินไปรื้อกฎของแอนคาเนียมาโยนให้ซัลลิเวนหรือผู้ช่วยของเขารวบรวมกฎหมายเกี่ยวกับมาราชันทุกข้อ "ตอนนี้เรเซลทำอะไรอยู่"

"กำลังย้ายบ้านขอรับ"

"เกิดเรื่องขนาดนี้ เขายังนอนใจขนาดย้ายบ้านได้กระนั้นหรือ" เลวี่-
อาธานยกมือรวควับ

"เขากำลังคิดจะสร้างอะไรเป็นชิ้นเป็นอันสำหรับตำแหน่งมหาราชัน
จอมยาค้วยขอรับ" ชัลลีแวนบอก เพราะรู้ว่าตอนนี้ชายคนยุ่งจนไม่มีเวลาไป
สนใจเรื่องของเราเชล "ข้าว่า เขารู้ว่าจะต้องเกิดเรื่องเช่นนี้ ท่านมหาราชัน
จอมยาเรเชลเลยฝากให้ข้าบอกแก่ท่านว่า 'เรื่องไม่ได้เกิดที่เขา แต่เกิดที่
คนอื่นต่างหาก' เขาบอกว่าถ้าคนบางคนยอมรับความพ่ายแพ้ เรื่องพวกนี้
ไม่มีทางเกิดขึ้นแน่นอน"

สิ้นคำของชัลลีแวน เลวี่อาธานก็อ่อนใจเสียจนทรุดตัวลงนั่ง ชัลลีแวน
เห็นเช่นนั้นก็ถือโอกาสนำน้ำชามาให้อีกฝ่าย พร้อมบอกว่า

"เขายังฝากชาสมุนไพรบรรเทาความเครียดมาให้ท่านด้วยขอรับ"

เลวี่อาธานมองชาที่คนสนิทรินให้ เขาเห็นใบชาต่างสีที่หล่นมาใส่ถ้วย
ชาของคน ก่อนสีหน้าจะเปลี่ยนไปในทันที

"มีอะไรหรือขอรับ" ชัลลีแวนเอ่ยถาม

"ซาสันติ ใช่แล้ว" เลวี่อาธานพึมพำ เขาหยศกายลุก ก่อนจะเดินไปที่
โต๊ะเขียนหนังสือของคน หยิบกระดาษมาเขียน พลังบอก "ส่งจดหมายไป
บอกเรเชลว่าข้ารู้แล้วว่าต้องทำอะไร ให้เขาเตรียมตัว ข้าจะเขียนประกาศ
เจ้านำไปให้กองกำลังส่วนตัวของข้าด้วย เราจะใช้มาตรการขั้นเด็ดขาด"

ชัลลีแวนทำหน้าที่ตาประหลาด เลวี่อาธานบอกเสียงเรียบ

"ในเมื่อพวกมันอยากสร้างเรื่อง ข้าจะทำให้เป็นเรื่องอย่างถึงที่สุด"

เรเชลยังไม่ได้ทำหน้าที่ของมหาราชันจอมยา เพราะเขาเพิ่งรับตำแหน่ง
จำเป็นต้องเรียนรู้ฐานก่อนเป็นเวลาหนึ่งเดือน จึงจะทำหน้าที่ของมหาราชัน
จอมยาได้ แต่เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั่วแอนดาเนีย ทำให้คนที่ควรสอนเขา
เรื่องการเป็นมหาราชันก็ไม่ว่างมาสอน เรเชลเลยได้ใช้เวลาว่างในการหา
กฎหมายแห่งใหม่

พอได้รับตำแหน่งมหาราชัน ก็ย่อมมีคนอยากประจบ แต่เรเชลบอกว่า
อยากจะทำบ้านสักครั้ง ใครต่อใครก็แทบจะหาบ้านที่ดีที่สุดมาลองแทบทั่ว
แต่เรเชลไม่ต้องการบ้านสำเร็จรูป เขาต้องการ 'พื้นที่' ที่อยู่ในอาณาจักร

ลาซาเรีย สถานที่นั้นต้องคิดกับทะเล ที่สำคัญที่สุด เขาต้องการใช้ช่างฝีมือเป็นผู้สร้างบ้าน โดยไม่ใช่เวทมนตร์

"ทำไมไม่ใช่เวทมนตร์เล่า" โลกิบ่นใส่เรเซล "ใช้เวทมนตร์สร้างบ้านนะสะดวกจะตาย เรามีที่อยู่ใหม่เร็วด้วย ทำไมต้องใช้ช่าง แล้วก่อนหน้านี้ พวกข้าจะไปนอนที่ไหน"

ที่โลกิถามแบบนี้ เพราะเมื่อเรเซลได้เป็นมหาราชันจอมยา ก็ถูกเฟลิเซียบังคับให้ย้ายออกจากคฤหาสน์เก่า ซึ่งเรเซลก็อุปถัมภ์ด้วยความอารวรณเล็กน้อย ก่อนจะเผลอทดลองยาผิดพลาดจนเกิดระเบิด คฤหาสน์กลายเป็นผงไปทั้งหลัง แม้แต่บ่อน้ำก็ไม่เว้น

"ใช้เวทมนตร์สร้างบ้านหลังเล็กๆ ขึ้นมาก่อนขอรับ" เรเซลบอก "พอคฤหาสน์เสร็จ เราค่อยย้ายเข้าไป"

โลกิไม่เข้าใจเหตุผลของเรเซล ทุกคนเองก็ไม่เข้าใจ ที่เรเซลต้องการสร้างคฤหาสน์ใหม่ด้วยช่างฝีมือมากกว่าใช้เวทมนตร์ นอกจากจะสร้างได้ช้าแล้ว อาจต้องเสียค่าวัตถุดิบอุปกรณ์มหาศาลด้วย ไม่รู้ว่เรเซลอยากสร้างคฤหาสน์แบบนั้นไปเพราะอะไร

เรเซลประกาศว่าจะมอบยาระดับมหาราชันห้าเม็ดให้ทุกคนที่หาช่างฝีมือดีมาให้เขาได้ และนอกจากต้องการช่างแล้ว เขายังต้องการปราชญ์ด้วย

"ขอปราชญ์ที่รู้เกี่ยวกับดิน รู้เกี่ยวกับน้ำ รู้เกี่ยวกับลม จะสร้างคฤหาสน์ทั้งที ต้องสร้างสิ่งที่ดีที่สุด" เรเซลว่า

วันหนึ่ง เรเซลยื่นยาที่ช่วยคืนอายุให้ซาลี ทำให้ชายชรากลายเป็นชายวัยกลางคน เรเซลโอบซาลีและโอบคอลลูบินพร้อมกัน ก่อนจะบอก

"พอพวกเขา มา ข้าจะให้พวกท่านเป็นหัวหน้า ช่วยกันสร้างบ้านให้ข้า นะขอรับ"

ทั้งซาลีและคอลลูบินได้ฟังเช่นนั้นก็อ้าปากค้าง แล้วกลับไปศึกษาอย่างหนัก ถึงลักษณะของบ้านที่ดี พวกเขาปรึกษากับเรเซลมากมาย ถึงสิ่งที่เรเซลต้องการในปัจจุบัน และสิ่งที่เรเซลคิดจะทำในอนาคต

"ชีวิตนี้ ข้ามีอาจารย์ที่รักที่สุดอยู่สองคน" เรเซลบอก "คนหนึ่งคือท่านโจนาธาน เขาให้ความสำคัญแก่การรบ จึงเล็งคูช่างฝีมือในการสร้างอาวุธมากมาย ส่วนอีกคนหนึ่งคือท่านวาเนสซ่า นางเองก็ให้ความสำคัญแก่ช่างฝีมือเช่นกัน แต่เพื่อคิดค้นตัวช่วยในการรักษาชีวิตผู้คน ข้าสืบทอดวิชาจากพวกเขา

ดังนั้นจะต้องให้ความสำคัญแก่ช่างฝีมือเป็นธรรมดา"

ลูปินไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่ซาลีเข้าใจในทันที เรเชลต้องการให้ช่างฝีมือมาสร้างคฤหาสน์ให้เขา เพื่อที่เขาจะได้รู้จักเหล่าช่างทั่วแอนดาเนีย

ซาลีบอออกอย่างหนักแน่น "เหล่าช่างถือตัวว่าเป็นอาชีพที่ต่ำต้อย หากเจ้าให้ความสำคัญ พวกเขาจะต้องยินดี และยอมติดตามเจ้าไปทุกที่แน่นอน ข้าเองก็เช่นกัน"

แอนดาเนียไม่ได้ให้ความสำคัญแก่อาชีพช่างนัก ต่อให้ช่างจะมีฝีมือดีแค่ไหน แต่พวกเขาล้วนได้ค่าแรงขั้นต่ำ เพราะทำไมใช้ทั้งจอมเวท จอมปราณ จอมทัพ หรือจอมยา สื่ออาชีพที่สำคัญที่สุดในแอนดาเนีย ดังนั้นคนส่วนมากเป็นช่างใช้แรงงาน เพราะไม่มีทางเลือก

และเป็นอย่างที่เขาพิสูจน์ พอเหล่าช่างได้รับความสำคัญ ข้ายังได้รับข้อเสนอว่าพวกเขาจะมีชีวิตที่ดีขึ้น ก็ล้วนทุ่มเททุกอย่างเพื่อสนองความต้องการของเรเชล ไม่ซ้ำแบบแปลนของคฤหาสน์หลังใหม่ก็เป็นรูปเป็นร่าง

"คิดว่าอย่างไรขอรับ" เรเชลกระซิบถามเอเคน เมื่อมองแบบแปลนคฤหาสน์ในมือของตน เอเคนกวาดตามองอย่างละเอียด ก่อนจะบอก

"เหมือนว่าเจ้าจะสร้างศูนย์วิจัยเลย"

เรเชลยิ้มและพยักหน้ารับ เอเคนจึงยิ้มตามเมื่อเริ่มเคาะความคิดของอีกฝ่ายออก ศูนย์วิจัยนั่นคือองค์กรที่ไม่หวังผลกำไร จะได้รับทุนสนับสนุนจากรัฐ ผลงานทุกอย่างจะขึ้นทะเบียนและมอบให้แผ่นดินแอนดาเนีย และทางศูนย์วิจัยก็จะได้รับค่าเงินตอบแทนจากแนวความคิดนั้นแยกต่างหากด้วย

ไม่เคยมีมหาราชันเป็นผู้นำในศูนย์วิจัยมาก่อน แต่ก็เชื่อว่าจะมีไม่ได้

พอได้แบบแปลนที่เหมาะสม เรเชลก็ยื่นคำร้องต่อผู้ก่อร่างสร้างโดยตรง แสดงเจตจำนงว่าจะสร้างศูนย์วิจัยขนาดเล็ก แต่สถานที่ไม่เล็ก วิจัยเกี่ยวกับการสร้าง 'อาหารเพื่อสุขภาพ' เขาอธิบายด้วยคำพูดที่ได้รับถ่ายทอดจากวาเนสซ่า ว่าหากคนกินอาหารที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกายในแต่ละมื้อ ก็ไม่จำเป็นต้องกินยาแม้แต่เน็อย ซึ่งถือเป็นแนวทางการรักษาชีวิตผู้คนตั้งแต่แรกด้วยเช่นกัน วาเรนเตและซาร่าเห็นเรเชลมีจุดยืนในการเป็นมหาราชันจอมยาที่แตกต่างจากซิลเวอร์ ตรงที่ไม่หวังผลกำไรจากการขายยาที่ชื่นชอบ เช่นอนุมัติพร้อมรับปากจะให้ทุนสนับสนุนก้อนโตทุกปี แต่ตอนนี้ขอให้สร้างศูนย์วิจัยเสร็จสิ้น และทำผลงานออกมาเสนอพวกเขาเสียก่อน

ข่าวเรื่องความคิดจะสร้างศูนย์วิจัยของมหาวิทยาลัยจอมยาคนใหม่ ทำให้ประชาชนชาวแอนดาเนียรู้สึกกับเรเซลในแง่ดี ส่วนทางความต้องการของผู้สร้างกระแสโจมตีมหาวิทยาลัยจอมยาคนใหม่ คนที่ชื่นชอบเรเซลก็ยิ่งชื่นชอบและมีจุดที่ใช้ตอบโต้ผู้ไม่สนับสนุนเรเซลได้

ประกอบกับที่ผ่านมา เรเซลไม่เคยออกมาตอบโต้วามุ่งร้าย ภาพลักษณ์ของเขาเลยดีกว่าผู้ที่เอาแต่ก่อนขอผู้อื่น ดูเป็นมหาวิทยาลัยจอมยารักสงบคนหนึ่ง รอให้ศูนย์วิจัยเสร็จสิ้นและมีผลงานออกมา เรเซล ราคิคือสักก็ยังมีข้อดีที่ช่วยกลบข้อเสียเพิ่มขึ้นแน่นอน

ยิ่งถูกคนที่ชื่นชอบเรเซลโจมตีกลับ ผู้ที่ต้องการทำลายเรเซลก็ยิ่งกระทำตัวรุนแรงขึ้น และในคอนนั้นเองมหาวิทยาลัยจอมทัพลิวอาธานก็ก้าวออกมาเปิด 'ศาลสันติ'

ทุกคนในแอนดาเนียสันสะท้าน รวากับโคนค้อนทุบศีรษะโดยแรง

สวัสดิ์ขอรับทุกท่าน ข้านักประวัติศาสตร์ผู้ลึกลับแห่งแอนดาเนีย
จะมาอธิบายเรื่อง 'ศาลสันติ'

ศาลสันติคือศาลที่ได้ชื่อว่า ยุติธรรมและศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในแอนดาเนีย ศาลนี้จะไม่เปิดโดยง่าย และยึดถือกฎหมายที่หนักล้นที่สุดของแอนดาเนียเป็นที่ตั้ง ในกรณีที่มีผู้ต่อต้านเรเซล ราคิคือสนี้ หากว่าท่านเรเซลชนะคดีความแล้วผู้คนไม่ยอมสงบ ยังแสดงอาการต่อต้านอีกแม้เพียงเอ่ยปากถากถางเลวอาธานหรือผู้คุมกฎแห่งแอนดาเนียมีสิทธิ์มอบโทษประหารให้โดยไม่มี การอุทธรณ์

ศาลสันติจึงมีชื่อเรียกอีกอย่างว่า 'ศาลวันเดียว' คือศาลที่เรื่องต้องจบภายในวันเดียว เป็นศาลที่โหดเหี้ยม ที่หากศาลตัดสินแล้ว ยังมีคนไม่ยอมรับคำตัดสินของศาล แม้แต่เป็นโทษสถานเบา คือ การออกมาโต้แย้งในที่สาธารณะ ก็ยังโดนโทษตายได้

ประวัติของก่อตั้งสร้างศาลสันติคือ กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีพระราชชนหนึ่งออกกฎว่า หากท่านได้พูดคุยกับขุนนางแล้ว ตกลงกันในที่ประชุมเรียบร้อย แต่กลับหลังขุนนางบางคนยังดกแขนเสื้อ พูดว่าไม่เห็นด้วยกับแนวคิดของพระราชาก็ ขุนนางผู้นั้นต้องโทษประหารทันที เพราะพระราชาก็ถือว่าตอนที่ให้พูดคุยกันไม่พูด ตกลงเสร็จแล้วไม่พอใจกลับหลังนับเป็นกบฏ

ภายหลัง มีมหาราชจันทพทนต์หนึ่งนำแนวคิดของพระราชคนนี มาต่อยอด เพราะเบื่อกับต้องแก้ปัญหาเรื่องร้องขอของพวกปราชญ์เงี้ยว ที่มาปลูก บั่นผู้คนให้ไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจ ทั้งๆ ที่คดีความตัดสินไปแล้ว และก็มา ฟ้องใหม่ ให้มหาราชจันทพทนต์ไล่เกลี้ยใหม่ จบเรื่องก็ยังไม่พอใจ จะฟ้องอีก คือเรื่องของเรื่อง เจ้าปราชญ์พวกนั้นจะเอาแต่ที่ตนพอใจนั้นแหละขอรับ

สุดท้ายมหาราชจันทพทนต์นั้นหมดความอดทน สร้างศาลนี้ขึ้นมา และสั่งหารคนที่ไม่ทำตามกฎให้เป็นเยี่ยงอย่าง ใช้ความโหดร้ายสงบปากคน แล้วเรื่องก็จบลง ไม่มีใครกล้าฟ้องอีกเป็นครั้งที่สอง

ขึ้นชื่อว่าอำนาจ ไม่มีใครมีมันมากเกินไปนักเกินไป และที่รองลงมาก็คือ มหาราชจันทพทนต์นี้แหละขอรับ เพราะมหาราชจันทพทนต์ส่วนมากมีกองทัพเป็น ของตนเอง ดังคำกล่าวที่ว่า หากนักรบอยากได้แผ่นดินก็แค่ถือดาบ ไม่ต้องมา มัวนั่งวางแผนนานนับปีเหมือนเหล่าปราชญ์แต่อย่างใด

พูดถึงเรื่องราวในศาลสันติ ภายในศาลสันติแห่งนี้ พวกทนต์ฟ้องร้อง ได้ทุกคน ยกเว้นแต่ผู้ก่อเหตุ ทั้งสี่ท่านนั้นเปรียบเสมือนเทพแห่งแอนตาเนีย ได้รับการยกเว้นในทุกกรณี ไม่ว่าใครก็ห้ามแตะต้อง

การตัดสินโทษของศาลสันติจะไม่มีโทษตายให้ทุกคนได้เห็นในศาล แต่ ว่าวิธีการลงโทษก็จะรุนแรงและศักดิ์สิทธิ์ไปจนชั่วลูกชั่วหลาน หมายถึงถ้าศาล สันติกำหนดออกมาแล้วว่าจอมยาห้ามปรุงยาอีกตลอดชีวิต แล้วเขาเผลอปรุง ยาอีกเพียงแค่มื้อเดียวหลังจากนั้น โดยไม่มีเหตุอันควร จะโดนโทษประหาร ในทันที เช่นเดียวกับผู้ที่ไม่ยอมรับคำตัดสินของศาล ยิ่งถ้าจิบปากจิบคอพูด ถึงผู้กระทำความผิดใดๆ ก็โดนโทษประหารเช่นกัน ดังนั้นเมื่อโจทก์และจำเลย ได้รับคำตัดสินของศาลแล้ว ก็จงก้มหน้าก้มตาทำงานไป ไม่ต้องกล่าวถึง อีกฝ่ายเลยดีที่สุด

และในระหว่างที่ศาลสันติเปิดรับคำร้องขอของทุกคน จะไม่มีศาลอื่นเปิด คัดสินความ หากมีเรื่องมีราวกันระหว่างที่ศาลสันติเปิดอยู่ ทุกคดีความจะถูก ยัดให้ศาลสันติตัดสินจนหมด ใครแพ้ก็ชวยไปละกัน

อีกทั้งห้ามผู้ใดเกาะกลุ่มชุมนุมกันขณะที่ศาลสันติเปิดเป็นอันขาด ไม่เช่นนั้นก็ต้องโทษตายเช่นกัน เพราะมหาราชจันทพทนต์ถือว่า เปิดศาลแล้ว พวกเจ้ามีปัญหาไม่ไปให้ศาลสันติตัดสิน ถือว่าไม่เคารพต่อศาลสูงสุดใน แอนตาเนีย จงตายซะ ประมาณนี้

ที่สำคัญที่สุดคือ ปัญหาเรื้อรังทั้งหลายที่เกิดขึ้นก่อนหน้าการเปิดศาลสันติ ถ้าไม่มีใครกล้ามาฟ้องร้องที่ศาลสันติ ก็จะต้องว่าเรื่องพวกนั้นเลิกแล้วต่อกันไป หากฟ้องร้องภายหลัง และมหาราชันจอมทัพเล็งเห็นว่าเรื่องนี้เกิดมานานแล้ว แต่พอเปิดศาลสันติ เจ้าทุกข์กลับเล่นตัว ไม่ยอมมาฟ้อง คนฟ้องจะต้องโทษ ประหารทันที ไม่มีข้อยกเว้น เพราะถือว่าไม่ให้เกียรติศาลสันติ

ศาลสันติจึงได้ชื่อว่าเป็นศาลที่โหดร้าย รุนแรง ป่าเถื่อน แต่เรื่องจบ ขอรับ เพราะเมื่อเปิดศาลสันติ ทุกอย่างจะสงบ ไม่มีใครกล้าไปฟ้องร้องอะไรเลย เพราะกลัวไม่กล้าเสี่ยงกับบทลงโทษรุนแรงที่ตามมา ดังนั้นบางที พอมีปัญหา มหาราชันจอมทัพก็เปิดศาลสันติไว้เล่นๆ จุดมุ่งหมายคือให้เรื่องสงบ อุดปากคนพูดจาไร้สาระ เสียเวลาไปทำงานเพื่อแผ่นดินของท่านมหาราชันจอมทัพ

ส่วนเรื่องกฎปลุกย่อยในการตัดสินคดี หรือว่าแบบแผนของศาลสันตินั้น เชิญพวกท่านติดตามได้ในเรื่องราวของมหาจอมยาแห่งแอนตานีขอรับ

"เปิดศาลสันติเธอ" เอเคนพิมพ์่า ก่อนจะหัวเราะ "แปลว่าเลวี่อาธาน
หมดความอดทนแล้วสินะ แล้วใครจะเป็นผู้กล้าไปเปิดประเด็นเล่า"

"ข้าสู้มาแล้ว" โลกิเอ่ยอย่างไม่สออารมณ์ "ให้พวกเจ้าเคา"

"มารีเซล" เรย์เอ่ยเสียงดังและมั่นใจยิ่งนัก "พวกเขาจะต้องบอกว่าเรเซลเลี้ยงดูชาวนรอกอย่างพวกข้าที่เป็นตัวช่วย ทำให้แผ่นดินย่าแย่ บลาๆ แน่นอน"

"ไม่ใช่" โลกิบอก

"ตระกูลโอสถสวรรค์..." เร็นเคาต่อ "พวกเขาแค่นที่เรเซลได้ตำแหน่งมหาราชันจอมยาไปใช่ไหม"

"ไม่ใช่" โลกิบอก

"แล้วมันเป็นใคร!" เอเคนร้อง สีหน้างุนงงสับสน "เจนนิเพียร์หรือเฟลิเซียหรือ พวกนางจะบอกว่าไม่พอใจที่ได้เรเซลเป็นมหาราชันจอมยาใช่ไหม"

"สองคนนั้นไม่อยู่กับศาลสันติหรอก ท่านซาร์และท่านาเรนเดื่อหางเรเซล ขึ้นพวกนางเข้าไปยุ่งแล้วแพ้ขึ้นมา ต้องชดเชยฝ่ายเราหลังอานแน่นอน" โลกิบอก

"แล้วมันเป็นใครล่ะ" เอเคนถาม สามพี่น้องชาวนรอมองหน้ากันไปมา

พวกเขาจนปัญญาที่จะคาดเดาแล้ว

โลกิแยกเขี้ยว พร้อมบอกเสียงสั้นด้วยความโกรธ

"เมย่า ริโคร์ฟ"

เอเคนสาลักอากาศในทันที เรย์ร้องเสียงหลง

"แล้วนางมีเรื่องอะไรให้ฟ้องร้องกัน!"

"นางแค้นไปฟ้องเหล่ามาริแซลเรื่องการปฏิบัติต่อชาวนรกตั้งแต่เปิดศาล!" โลกิร้อง ก่อนจะทิ้งหัวตัวเอง "ยัยตัวกินหญ้านั่นคงจะคิดว่าตอนนี้พวกเราได้เปรียบ เลยจะทำให้เป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โต!"

เอเคนฉีกหมอนที่วางบนคักขากระซุย กริคร้องเสียงดังลั่น "แบบนี้ก็เท่ากับว่าเราไปหาเรื่องเหล่ามาริแซลก่อนซัดๆ นางบ้าหรือเปล่า!"

จุดประสงค์ในการเปิดศาลสันติของเลวี่อาธานคือ ต้องการให้การต่อต้านเรเชล ราคิอัสสงบลง เพราะเหล่าคนที่ว่าร้ายเรเชลตั้งแต่เริ่มโจรมิติต่างๆ มากมาย พอเปิดศาลสันติแล้ว ขึ้นพวกเขายังพูดอีก คนของเลวี่อาธานมีสิทธิ์สังหารคนพูดได้ เพราะถือว่าทำผิดต่อมหาชนจอมยา และไม่ยอมไปฟ้องร้องต่อศาลสันติให้เป็นเรื่องเป็นราว เพื่อให้เรเชลได้พิสูจน์ตนอย่างยุติธรรม เลวี่อาธานหมายใจจะให้ทุกประเด็นเงียบลง โดยไม่มีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสียหาย ยุติความหมองใจที่มีมานาน

ตอนนี้เหล่าชาวนรกได้รับความเห็นอกเห็นใจ เพราะถูกมาริแซลหาเรื่องมาตลอด ทุกคนเริ่มเอนมาทางพวกเขา แต่เมื่อเมย่ายื่นฟ้องต่อศาลสันติเช่นนี้ ก็เท่ากับว่าพวกเขาไปหาเรื่องมาริแซลก่อน ในตอนที่เหล่ามาริแซลอยู่อย่างสงบ

คนที่เริ่มเห็นใจชาวนรกมีกี่คนกัน และสาวกเหล่ามาริแซลที่โดนปลุกฝังกันมาไม่กี่ล้านคนกัน แผนของพวกเรเชลคือทำลายศรัทธาของมาริแซล เรเชลพูดเอาไว้แล้ว ว่าปล่อยให้ศาลสันตินั้นปิดตัวลงเงียบๆ ถ้ามาริแซลมาลงคาบหาเรื่องชาวนรกอีก คาบนั่นก็จะคืนสนองพวกเขาเอง ฝ่ายเราไม่ต้องทำอะไร

แต่เมื่อเมย่า ริโคร์ฟเอาเรื่องชาวนรกไปฟ้องศาลสันติ ศาลสันติก็จำเป็นต้องทำตามกฎของศาลสันติ โดยสืบเรื่องราวให้ถึงที่สุด หากฝ่ายเมย่าฟ้องแล้วชนะก็ดีไป แต่ถ้าฝ่ายมาริแซลผู้ถูกฟ้องชนะ พวกมาริแซลก็แทบไม่ต้องทำอะไรเพื่อทำร้ายชาวนรกเลย เพราะกฎของศาลสันติทำให้ฝ่ายโจทก์อย่างพวกเขา

ต้องชดเชยอย่างหนัก และอาจถูกลงโทษเรื่องการฟ้องร้องที่ไม่สมควรก็ได้
แค่เปลี่ยนตำแหน่งกันเล็กน้อย ผลกระทบนั้นก็ต่างกันมากมายแล้ว จะ
ไม่ให้พวกเขาโมโหมะยาได้อย่างไร

"เจ้าก็รู้จักเมย่า นางต้องการประกาศให้โลกรู้ ว่าข้าเป็นคนดี ข้าเก่ง
และข้าอยากดัง! สำคัญมากไอ้เรื่องอยากดังนี่!" โลกิเอ้อย่างโกรธไม่แพ้
เอเคน

"พวกเจ้าใจเย็นๆ เอะ" เร็นบอก พลังจับแขนโลกิไม่ให้ลุกขึ้นมาเตะ
อะไร

"ใช่แล้ว จากเหตุการณ์ที่ผ่านมา พวกเรามีโอกาสชนะคดีนะ" เรย์บอก
พร้อมลูบหัวเอเคน

"ก็เพราะมีโอกาสชนะนะสิ ยัยเมย่านั้นเลยพยายามทำให้เป็นเรื่อง
ใหญ่! แล้วนี่เรเซลอยู่ไหนเนี่ย! เขารู้หรือยัง!" เอเคนร้องถาม

"ข้าบอกเขาก่อนจะมาบอกพวกเจ้าเสียอีก" โลกิว่า "พอเขารู้ เขาก็
เดินทางไปหาเลวีอาธานทันที คดีความบนศาลสันติ ยิ่งใหญ่แน่แท้ ถ้าไม่พุ่ง
เป็นดาวอยู่บนฟ้า ก็คงพิสูจน์ไม่เหลือชิ้นดีกันละ! เอาละ เคียข้าไปบอก
พวกซาลีก่อน จะได้ช่วยๆ กันโกรธ สัปส่งยัยนั่น ฮี!"

เร็นมองโลกิที่เดินกระพริบกระพือคจากไป ก่อนจะหันมามองเอเคนที่
โมโหไม่แพ้กัน เขากลอกตาและบอกว่า

"เช่นนั้นจะทำอย่างไรต่อไปเล่า มันจะมีผลต่อแผนการของเรเซลหรือ
เปล่า"

"มีไม่มากนักน้อยละ" เอเคนบอก คงค้างงามาวรับด้วยความมุ่งหมาย
"อย่างไรก็ตาม คดีความนี้ฝ่ายเราต้องชนะสถานเดียว!"

"เป็นครั้งแรกที่เจ้าเลือกใช้คนผิด" เลวีอาธานเอ่ย ถอนใจแรง "การ
ให้อำนาจแก่คนทะเลาะทะเลาะกัน หากให้มากจนเกินไป เราก็อาจจะไม่สามารถ
ควบคุมเขาได้"

"เพราะนางใช้อำนาจเกินกว่าอำนาจที่ข้าให้ต่างหาก" เรเซลบอก สีหน้า
ไม่สบอารมณ์ เขาหงุดหงิดจนวางหมากคู่กัน ทำลายกระบวนหมากของ
เลวีอาธานแบบไม่ไว้หน้าเลยสักนิด "ข้าไม่นึกว่านางจะกระหายเกียรติยศขนาด
ทำอะไรงี้"

ไม่ว่าใครในแผ่นดินแอนดาเนียย่อมรู้ดี การเป็นผู้ฟ้องศาลสันติทั้งที่ไม่มีหลักฐานมากพอถือเป็นการฆ่าตัวตาย แต่เมื่อยังจะไม่แยแสว่าตัวเขาซึ่งเป็นมหาราชันจอมยา และเป็นฝ่ายเดียวกับชาวนรกทั้งสามจะได้รับผลกระทบเช่นไร เธอแค่อยากให้เรื่องนี้เป็นข่าวใหญ่ ให้ชื่อของคณิศรานุประชาชนแอนดาเนียในฐานะนักสิทธิมนุษยชนที่กล้าเอาเรื่องส่งฟ้องศาลสันติ

"นางคงเล็งเห็นว่าพวกเจ้าชนะแน่นอน จึงไม่ปรึกษาพวกเจ้าก่อนจะยื่นคำร้องต่อศาล" เลวืออาธานบอก วางหมากคำแก้เกมบนกระดาน เรเชลที่กำลังจะพ่าย ถลึงตามองเขา เลวืออาธานต้องเอ่ยว่า "หยุดความโกรธไว้ก่อนเรเชล โทสะจะบดบังสายตาเจ้าจนมองไม่เห็นทาง ตอนนี้เจ้าต้องใจเย็น รอบคอบ และพิจารณาถึงสิ่งที่ทำได้เสียก่อน ในศาลแห่งนั้นก็เชื่อว่าเจ้าจะไม่มีโอกาสชนะนี้ ถูกหรือไม่"

เรเชลนิ่งงัน ก่อนจะแถมรอยยิ้มเยือกเย็น และวางหมากขาวของตนลงไปในกระดาน

"ถูกต้องที่สุด"